Μαίανδρος

ΤΕΥΧΟΣ 4 ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΗ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΤΕΥΧΟΣ 4
ΙΟΥΝΙΟΣ 2013

Εκδότης:

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ

Σε αυτό το τεύχος
συνεργάστηκαν:

Ν. ΕΞΑΡΧΟΣ
Γ. ΜΑΣΤΟΡΑΣ
Κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ
Μ. ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΥ
Ν. ΛΕΜΟΝΤΖΗΣ
Κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ
Ν. ΗΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
Δ. ΟΛΥΜΠΙΟΥ
Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Περιεχόμενα

Μαίανδρος

Εισαγωγικό σημείωμα

Η Ιδεολογία αποτελεί Στάση και Τρόπο Ζωής και όχι ένα αόριστο θεωρητικό επίπεδο. Η πρακτική εφαρμογή των Ιδεών, σε όλες τις εκφάνσεις της ζωής μας, μας βοηθά -αν μη τι άλλο- να προσπαθούμε να είμαστε συνεπείς στα όσα ενστερνιζόμαστε.

Ένα περιοδικό ιδεολογικού χαρακτήρα από την φύση του έχει μια πολυσύνθετη και πολυεπίπεδη δομή λόγω του τεραστίου φάσματος των Ιδεολογικών και Κοσμοθεωρητικών Θεμάτων, τα οποία καλείται να προβάλλει, διαφωτίσει ή υπαινιχθεί.

Συνεπώς διαθέτει μοιραία μιαν ιδιάζουσα πολυσημαντικότητα που μπορεί να ξενίσει τον αναγνώστη, αλλά ο μόνος και συνάμα φιλόδοξος στόχος είναι η επίτευξη μιας συνθετικής αντίληψης της πραγματικότητας. Μιας αντίληψης ικανής να τροφοδοτεί με πληρότητα την απαιτούμενη από τους χαλεπούς καιρούς μας αγωνιστική ενάργεια. Μια αντίληψη-οδηγό, έναν μπούσουλα για να μπορέσει ο αναγνώστης να μελετήσει και όχι απλώς να «διαβάσει» έκαστο από τα κείμενα.

Στο παρόν τεύχος περιλαμβάνεται μια καλογραμμένη Λαογραφική προσέγγιση των αρχαίων εθίμων και βιωμάτων της Πάτριας Κοσμοθέασης, όπως αυτά μεταγράφονται και αποτυπώνονται ξεκάθαρα στις επιβιώσεις τους της χριστιανικής περιόδου. Και αυτές οι διαχρονικές επιβιώσεις του Ελληνισμού, ενσωματωμένες στην Ελληνορθόδοξη λειτουργική και εθιμολογία της Εβδομάδας των Παθών, της Ανάστασης και της Λαμπρής αποτελούν δυναμικές εκφράσεις της ενιαυσίως ανακυκλούμενης Αναστάσεως στην εκπτυσσόμενη Εθνική διαχρονία. Ότι υφίσταται, δηλαδή, μια γνήσια βιολογική συνέχεια της Φυλής, στον Χώρο και τον Χρόνο.

Ακολουθεί μια ενδελεχής παρουσίαση του φρικώδους και δυνητικά εθνοκτόνου προβλήματος του δημογραφικού Εθνικού μαρασμού, όπου με αδιαμφισβήτητα μετρητά δεδομένα καταγράφεται το δαιμονικό μέγεθος της δημογραφικής απειλής. Με σαφήνεια και πληρότητα αποκαλύπτονται οι πτυχές της συλλογικής ζωής που πλήττονται διαρκώς και βαρύτερα από την διόγκωση της δημογραφικής απειλής, ενώ φωτίζονται τα χαρακτηριστικά τρομακτικά συστατικά δεδομένα της και οι κοινωνικές τους επιπτώσεις. Τέλος, το ραγδαία εξελισσόμενο δημογραφικό πρόβλημα, το οποίο ανέκαθεν Εμείς οι Χρυσαυγίτες, Άνδρες και Γυναίκες, υποστηρίζαμε ότι αποτελεί τον υπ' αριθμόν 1 κίνδυνο για την βιολογική συνέχεια του Ελληνισμού, συσχετίζεται αποκαλυπτικά με την κλιμακούμενη εισβολή των λαθρομεταναστών και την μεθοδική πνευματική εθνοαποδόμηση, που εφαρμόζει το καθεστώς για την εξάλειψη κάθε ίχνους Εθνοφυλετικής Συνείδησης του Λαού μας, ώστε να υποταγεί άβουλα και δίχως αντίληψη της ταυτότητάς του στην τυραννία των Επικυριάρχων.

Στην συνέχεια, παρατίθεται μια διεισδυτική προσέγγιση στην Φυλετική Θεώρηση που εγκλείεται στην θεόπνευστη Πλατωνική

Σκέψη και συγκεκριμένα στην Ευγονική Διάστασή της. Το άρθρο μετέρχεται με ενημερωτικό και απλουστευτικό τρόπο την Στάση του Αξεπέραστου Προγόνου μας απέναντι στην τιτάνια δράση των Φυσικών Νόμων της Κληρονομικότητας και των κοινωνικών τους αντανακλάσεων. Εστιάζει στα ουσιωδέστερα οξύαιχμα χαρακτηριστικά της Πλατωνικής Γνώσης και καταδεικνύει την υποκρισία των επικριτών και υποκλοπέων της Ευγονικής, ενώ διατρανώνει την αδιαμφισβήτητη Αλήθεια και Ανάγκη του Φυλετικού Ανθρωπισμού, ως Σωτηριακής παραμέτρου για την συνέχεια της Ζωής και της Εξέλιξης. Γιατί στους καιρούς της πιο ποταπής παραπληροφόρησης η διευκρίνιση της Αληθινής έννοιας της Ευγονικής είναι κάτι παραπάνω από αναγκαία.

Η διαχρονικότητα του λυσσώδους αγώνα μεταξύ Ελληνισμού και βαρβαρότητας, καθώς και ο δυσώδης ρόλος των εκάστοτε προδοτών-συνεργών του Εχθρού προβάλλεται μέσα από τις γραμμές του κειμένου που ακολουθεί και καταγράφει την τροχιά της τιτάνιας διαπάλης με οδηγό την πορεία του Μεγάλου Πολιτικοστρατιωτικού Ηγέτη των Κλασσικών Χρόνων, του Κίμωνα του Αθηναίου. Ο οποίος έφτασε στην Κύπρο με τις τριήρεις του ενώ κάποιος σύγχρονος ψευτοεθνάρχης έλεγε ότι «Η Κύπρος κείται μακράν»...

Ένας ρωμαλέος, γαλήνιος και ποιητικά μεστός συνεγερτικός υπαινιγμός αποτυπώνεται στο πυκνό και βραχύ κάλεσμα «Όρθιοι σε έναν κόσμο ερειπίων». Ένα σήμα τροχιοδεικτικής Αφύπνισης, κατάλληλο για εκείνους που διαθέτουν την απαραίτητη ψυχοδιανοητική Αρτιότητα και Δύναμη. Η Φωτιά του Προμηθέα, ο Ατσάλινος Ρομαντισμός, η Κραυγή Απόγνωσης σε έναν κόσμο ιστορικά καταδικασμένο. Όταν το δάχτυλο της περιφρόνησης μάς έδειχνε, Εμείς δεν πτοηθήκαμε, δεν λυγίσαμε, δεν τα παρατήσαμε, δεν προδώσαμε. Επιτρέπεται να πέσουμε, ΕΠΙΒΑΛΛΕΤΑΙ να σηκωθούμε! Φωτιά στα καράβια, γκρεμίστε τις γέφυρες, δεν υπάρχει πισωγύρισμα, ΝΙΚΗ Ή ΘΑΝΑΤΟΣ! Ζήτω η Ιερά Καταστροφή...

Ακολουθεί μια διατρητική και επισκοπική σύντομη ματιά στο δρώμενο και τις κοσμικές αντανακλάσεις του Ηλιοστασίου και ένα ιστορικό κείμενο γύρω από την καταστροφή των Ψαρών. «Δεν είναι η πρώτη φορά που η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ παραποιεί την Ελληνική Ιστορία». Αυτό έλεγαν τα κρατικά καθεστωτικά φερέφωνα για την εκδήλωση Τιμής και Μνήμης της 29ης Μαΐου. Στα πλαίσια, λοιπόν, της «παραποίησης» της Ιστορίας από την ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ παρουσιάζουμε την καταστροφή των Ψαρών. «Αφιερωμένη» εξαιρετικά στους εθνομηδενιστές, τους τουρκοπροσκυνημένους, τους νενέκους της Ιστορικής Διαδρομής, είτε αυτοί έχουν δεξιά είτε αριστερή προέλευση. Γιατί η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ούτε ξεχνά, ούτε συγχωρεί τους δολοφόνους των Ελλήνων, ανά τους αιώνες.

Και σε αυτό το τεύχος δεν λείπουν οι βαθύτερες Κοσμοθεωρητικές και Μυστικοφιλοσοφικές προσεγγίσεις: Η έννοια του Έρωτος εξεταζόμενη οντολογικά και αισθητικά αλλά και με την Θρησκευτική της αντανάκλαση σε ένα κείμενο που «σημαίνει» τις έξοχες και υπερανθρώπινες Ενατενίσεις, τις οποίες επάγει στην ανθρώπινη ύπαρξη ο Έρωτας. Ακολουθεί η τρίπτυχη δοκιμιόμορφη εργασία «Ο θάνατος του Σωκράτη», όπου παρατίθενται τα ιστορικά και πνευματικά ίχνη της Φιλοσοφίας των Προγόνων μας σε σχέση με την ανέλιξη της από την Προσωπικότητα του Σωκράτη, τους προ αυτού στοχαστές και τους κατοπινούς επιγόνους του, καθώς και στην αντιθετική αλληλεπίδραση των Φιλοσοφικών Ιδεών με τις αρχές και τις λειτουργίες της δημοκρατίας.

Το τεύχος κλείνει μ' ένα αφιερωματικό κείμενο εξομολογητικού και συνάμα διακηρυκτικού χαρακτήρα: Από «Τα παιδιά με τα μαύρα», για τον Εθνικιστικό Αγώνα των Χρυσαυγιτών, Ανδρών και Γυναικών, ενάντια στις Δυνάμεις της Καθεστωτικής Τυραννίας, για την Πάλη των Αγωνιστών του Κινήματος ενάντια στον κόσμο της μεταπολιτευτικής κυριαρχίας των Οικουμενιστών και Διεθνιστών προδοτών.

Ελλήνων Ανάστασις

Λαογραφική εργασία με θέμα τα αρχαία έθιμα που έχουν επιβιώσει μέχρι σήμερα και συμπεριλαμβάνονται στον εορτασμό του Πάσχα.

Μία από τις πολλές επιθέσεις που δέχεται ο Ελληνισμός στον Πολιτισμό και στη Θρησκεία του είναι η διάδοση της πεποίθησης πως το Πάσχα αποτελεί εβραϊκή γιορτή που μέσω του χριστιανισμού καθιερώθηκε-επιβλήθηκε στους Έλληνες.

Ο εντοπισμός των λατρευτικών πράξεων, πεποιθήσεων και θρησκευτικών ύμνων που τελούνται καθ' όλη τη Μεγάλη Εβδομάδα με κορύφωση την Κυριακή της Λαμπρής και τον Εορτασμό του Αγίου Γεωργίου την επόμενη συνήθως Ημέρα, καταρρίπτει τον ισχυρισμό πως πρόκειται για εβραϊκή γιορτή. Αντιθέτως, πρόκειται για συνέχεια των αρχαιοελληνικών εορτασμών της Ανοίξεως και της Ανάστασης της Φύσεως, των ζωοποιών και γονιμοποιών δυνάμεων της από το "θάνατο" που είχε υποστεί κατά τη διάρκεια του χειμώνα. Η γνήσια λοιπόν ελληνική προέλευση της πλέον κατανυκτικής εορτής αποδεικνύεται σε δύο σημεία:

@Από τη διαπόμπευση των Ιουδαίων- Εβραίων και μέσω θρησκευτικών ύμνων και μέσω λαϊκών εθίμων που τελούνται κατά τον εορτασμό του Πάσχα.

@Από τις λατρευτικές πράξεις και τις λαϊκές πεποιθήσεις που συνεχίζονται αναλλοίωτα από τα πανάρχαια χρόνια.

Η διαπόμπευση των εβραίων

Λέγουν, λοιπόν, οι πάσης φύσεως συκοφάντες και διαστρεβλωτές του Ελληνικού Πνεύματος πως πρόκειται για την αρχαία Εβραϊκή Γιορτή Πεσσάχ απ' όπου κατά την προφορά στο ελληνικότερο προκύπτει και η ονομασία της δικής μας εορτής: Πάσχα.

Σύμφωνα ,λοιπόν με τα μυθεύματα αυτών και των εβραϊκών "ιερών βιβλίων", Πεσσάχ σημαίνει Πέρασμα και εορτάζουν το "Πέρασμα" από την Ερυθρά Θάλασσα μέσα από το Θαύμα του Θεού και την "καθοδήγηση" του Μωυσή οπότε και γλύτωσαν απ' τη δουλεία που τους είχαν επιβάλλει οι Αιγύπτιοι. Έσφαζαν μάλιστα και αρνί και με το αίμα του άλειφαν τις θύρες των οικιών τους σε ανάμνηση του σημείου που τους γλύτωσε από τον "Άγγελο Θανάτου" που θανάτωσε όμως τα πρωτότοκα αρσενικά των ευγενών Αιγυπτίων για να τους τιμωρήσει που δεν άφηναν ελεύθερους τον "περιούσιο" λαό του.

Όμως, τούτο δεν αποτελεί παρά προπαγάνδα ψευτοϊστορικών που άνηκαν στο βιβλικό ιερατείο όπως ο Φλάβιος Ιώσυπος. Σύμφωνα με τις αρχαίες πηγές οι Εβραίοι δεν ήσαν φυλή αλλά το κατακάθι της φαραωνικής Αιγύπτου, επονείδιστοι και ειδεχθείς εγκληματίες και λεπροί όπου εκτίανε ως ποινή φυλάκισής τους το πλέον σκληρό κομμάτι των εργασιών οικοδομήσεων των ταφικών μνημείων των Βασιλέων της, των Πυραμίδων. Και καθοδηγούμενοι από το σφετεριστή του στέμματος εξεγέρθηκαν, κυνηγήθηκαν όμως από το φαραωνικό στρατό απομακρύνθηκαν από τις αφρικανικές ακτές προς τη "γη της Επαγγελίας". Φοβούμενοι μάλιστα την καταδίωξη παρέμειναν "κρυμμένοι" στην Έρημο όπου κινδύνεψαν να αφανιστούν από τα φαρμακερά φίδια και ερπετά και την έλλειψη τροφής και νερού.

Λαϊκά Έθιμα

Κατά τη διάρκεια της Μεγάλης Εβδομάδας και στα περισσότερα μέρη κατά τη Μεγάλη Πέμπτη, τα παιδιά γυρνούσαν από σπίτι σε σπίτι, ζητούν από τις νοικοκυρές διάφορα κουρέλια για να φτιάξουν τον "Ιούδα". Το ανδρείκελο σε αρκετά χωριά και γειτονιές πόλεων, γέμιζαν με μπουρλότο και άλλες εύφλεκτες ύλες ώστε να είναι πιο εντυπωσιακό το κάψιμο του ομοιώματος τη Μεγάλη Παρασκευή μετά το πέρας της περιφοράς του Επιταφίου.

Έβαζαν μάλιστα να κρατά και σακούλι με τριάντα κελύφη σαλιγκαριών, αντίστοιχα με τα τριάντα αργύρια. Σήμερα το έθιμο αυτό επιβιώνει στην Κορώνη, στην Καλαμάτα, στην Κρήτη, στην Εύβοια κλπ όπου οι παλαιότεροι μεριμνούν για την κατασκευή του Ιούδα και οι νεότεροι διασκεδάζουν με το να του βάζουν φωτιά και να σκάνε "γουρούνες" και διάφορα άλλα βεγγαλικά.

Στο Λαογραφικό έργο του Γ.Α. Μέγα: Ελληνικές Γιορτές και Έθιμα τη Λαϊκής Λατρείας διασώζονται πως παλαιότερα (μέχρι τις αρχές του '60 τουλάχιστον)

Στις Μέτρες της Θράκης, "περιφέροντες τον νεκρόν Χριστόν ανά τας οδούς του χωρίου σταματούν εις ένα παρεκκλήσι, όπου έχουν στοιβαγμένα τα καψίδια και τον Ιούδαν εστημένον επ΄αυτών. Καθ'ην στιγμήν, ο ιερεύς αναγιγνώσκει το σχετικό ευαγγέλιον, ανάπτουν την πυράν και καίουν τον Οβριό". Τα παιδιά τραγουδούν: "Ράτσα κεράτσα, δ΄σ' μια κλιματσίδα, να κάψουμε τον Οβριγιό, που 'χει πολλή κασίδα. Οβριγιός φορεί φτερό, στο κεφάλ τα' το ξερό". "Από την στάκτην εκείνην λαμβάνουν μία φούκτα, δια να ρίψουν την επόμενη εις τα μνήματα ή δια μαγικήν χρήσιν".

Στη Λέσβο, έφτιαχναν τον Ιούδα από άχυρα, του έβαζαν πανέρια και διάφορα άλλα κουρέλια. Τον περιέφεραν τα παιδιά στις γειτονιές διαπομπεύοντάς τον φωνάζοντας: "Αυτός είναι ο Οβριγός με τα πανέργια (λογοπαίγνιο με τη λέξη πανούργος). Έπειτα τον έκαιγαν, όμως απ' τη φωτιά αυτή δεν πήδηγαν από πάνω ως σηνηθίζεται στις λαϊκές εορτές που ανάβουν φωτιές.

Το Μεγάλο Σάββατο, μετά το χαρμόσυνο μήνυμα της Αναστάσεως

στη Ζάκυνθο, πετάνε απ' τα παράθυρα των σπιτιών τους αγγεία όπως έλεγαν παλαιότερα πριν τα ρίξουν ώστε ο πάταγος να είναι: "προς Χαράν του Χριστού και πομπή (ντροπή) των Οβραίωνε".

Θρησκευτικοί Ύμνοι

Τη Μεγάλη Πέμπτη ο Ιούδας που πρόδωσε το Χριστό αποκαλείται "γέννημα εχιδνών" στιγματίζοντας έτσι και τη φυλή του ως έχιδνες μιας και ήταν οι αρχιτέκτονες της σύλληψης και της σταύρωσης. Τη Μεγάλη Παρασκευή στη Λειτουργία

του Όρθου μετά την ανάγνωση του Ευαγγελίου, στιγματίζεται και πάλι η φυλή του Ιούδα ως εξής:

•"αντί αγαθών, ων εποίησας, Χριστέ, τω γένει των Εβραίων, σταυρωθήναι κατεδίκασαν, όξος και χολή σε ποτίσαντες, Αλλά δος αυτοίς, Κύριε κατά τα έργα αυτών"

•"Επί τη προδοσία ουκ ηρκέσθησαν, Χριστέ, τα γένη των Εβραίων, αλλ' εκίνουν τας κεφαλάς αυτών μικτηρισμόν και χλεύην προσάγοντες. Αλλά δος αυτοίς, Κύριε κατά τα έργα αυτών"

•"Αλαζών Ισραήλ, μιαιφόνε λαέ, τι παθών τον Βαραβάν, ηλευθερώσας, τον Σωτήρα δε παρέδωκας σταυρώ."

Απόδοση στα νέα ελληνικά:

•"αντί για αγαθά, όπως έδωσες Χριστέ στο γένος των Εβραίων. να σταυρωθείς σε καταδίκασαν, αφού σε πότισαν με ξύδι και χολή, αλλά δώσε σ' αυτούς Κύριε, σύμφωνα με τα έργα τους".

•"Στην προδοσία δεν αρκέστηκαν, Χριστέ, τα γένη των Εβραίων, αλλά κουνούσαν τα κεφάλια τους και σε κακολογούσαν και σε χλεύαζαν. αλλά δώσε σ' αυτούς Κύριε, σύμφωνα με τα έργα τους".

και τέλος:

•"Αλαζόνα Ισραήλ, λαέ μιασμένε (καταραμένε) αφού το Βαραβά απελευθέρωσες και το Σωτήρα παρέδωσες στη Σταύρωση".

Επίσης, στο Μοιρολόγι της Παναγιάς:

"Σήμερον μαύρος ουρανός,
σήμερον μαύρη μέρα
σήμερα κόσμος θλίβουνται
και τα βουνά λυπούνται
σήμερα βάλανε βουλή οι άνομοι Εβραίοι
οι άνομοι, τα σκυλιά, οι τρισκαταραμένοι
για να σταυρώσουν τον Χριστόν,
των Πάντων Βασιλέα."

Αρχαία Ελληνικά έθιμα που επιβιώνουν μέχρι σήμερα στον εορτασμό του Πάσχα

Τα αρχαία ελληνικά έθιμα που επιβιώνουν μέχρι σήμερα στον εορτασμό του Πάσχα έχουν τις ρίζες τους στις γιορτές των αρχαίων Πατέρων που τελούσαν προς τιμήν της Αναγεννήσεως-Αναστάσεως της Φύσης και των Ζωοποιών και Γονιμοποιών Δυνάμεών της.

Οι πιο χαρακτηριστικοί εκπρόσωποι αυτών των εορτών αποτελούν οι θεοί των Δελφών: Απόλλωνας και Διόνυσος αλλά και του μικρότερου θεού Άδωνη. Σύμφωνα με τη Μυθολογία, ο Διόνυσος, δολοφονήθηκε από τους Τιτάνες κατά μία εκδοχή σταυρώθηκε. Έπειτα όμως, Αναστήθηκε. Ο Απόλλωνας, έφερνε την Άνοιξη κατά την επιστροφή μετά την εαρινή ισημερία από τη Γη των Υπερβορείων.

Μέχρι τις απαρχές της αστυφιλίας, τέλη δεκαετίας του 1960, οι Έλληνες αγρότες κατά τη διάρκεια της προετοιμασίας του εορτασμού της Λαμπρής τελούσαν πολλά έθιμα που παρέπεμπαν ακόμα περισσότερο στην Αρχαία Παράδοση. Έθιμα και λατρευτικές πράξεις που θα προστάτευαν και θα ενίσχυαν τη γονιμότητα των καρποφόρων δένδρων τους πχ των αμπελιών τους. Τη γονιμότητα των κοπαδιών τους και την προστασία του σπιτικού τους από κάθε κακό (αποτρόπαια).

Κυριακή των Βαΐων

Ο στολισμός των ναών με βάγια και φοίνικες καθώς και τα διάφορα λαϊκά έθιμα όπως τα "βαγιοχτυπήματα" όπου μεταφερόταν η δύναμη που περικλείουν τα αειθαλή φυτά στους ανθρώπους και τα ζώα δεν είναι παρά η αρχαία γιορτή προς τιμή του Απόλλωνα της ειρεσιώνης.

Μεγάλη Πέμπτη

Αν και δεν υπάρχουν αναφορές για το βάψιμο αυγών στην αρχαία Ελλάδα, εν τούτοις η ρήση των Ρωμαίων περικλείει την κοινή πεποίθηση των αρχαίων Ινδοευρωπαϊκών λαών για τη ζωοποιό δύναμη των αυγών: "Omne vivum ex ovis" που σημαίνει "Η ζωή προέρχεται από το αυγό". Οι αρχαίοι Πέρσες, το έπρατταν για να εορτάσουν τον ερχομό του νέου έτους που τοποθετούσαν την επόμενη ημέρα ή σελήνη της εαρινής ισημερίας.

Μεγάλη Παρασκευή

Ο στολισμός του Επιταφίου με άνθη έλκει τις ρίζες του στη Λατρεία του Άδωνη που θανατώθηκε από ένα αγριογούρουνο και κατόπιν αναστήθηκε. Στην αρχαία Ελλάδα, οι γυναίκες πένθιμα ντυμένες, στόλιζαν με άνθη ομοιώματα του θεού, "ειδώλια", τα οποία καλούσαν "κήπους του Άδωνη".

Κυριακή της Λαμπρής

Ο χορός και το ξεφάντωμα καθώς και οι πυροβολισμοί στον αέρα και η χρήση βεγγαλικών παραπέμπουν στον πανάρχαιο ελληνικό Πυρρίχιο χορό. Ο Πολεμικός Χορός, ο Πυρρίχιος, είναι ένα από τα αρχαιότερα έθιμα στον ελληνικό Κόσμο. Ως πρώτη αναφορά αποτελεί ο Χορός των Οπλισμένων Κουρητών που χτύπαγαν δυνατά τις ασπίδες τους χορεύοντας, για να καλύψουν το κλάμα του μωρού Δία ώστε να γλυτώσει από τον παιδοκτόνο Κρόνο. Στη Σιδερένια Πολιτεία της Αρχαίας Σπάρτης, τα παιδιά προετοιμάζονταν για τη στρατιωτική εκπαίδευση, μαθαίνοντας το χορό αυτό. Σήμερα, επιβιώνει κυρίως στον Ποντιακό Ελληνισμό.

Επιβιώνει όμως και στην "αναπαράσταση" του Βλάχικου Γάμου που γίνεται σε πολλά χωριά και πόλεις της Ελλάδας κυρίως βόρεια. Ο ήχος από τα κουδούνια και οι απειλητικές κινήσεις των οπλισμένων είναι κινήσεις συμβολικές και αποτρεπτικές (αποτρόπαιες) για να προστατέψουν τη Λαϊκή Κοινότητα καθώς και τη θεότητα της, που απειλούνται από τις καταστρεπτικές δυνάμεις της αφορίας. Γι' αυτό και χρησιμοποιούνται όπλα που μεταχειρίζονται και εναντίον πραγματικών εχθρών.

Η αναπαράσταση κάποιου θέματος από περιφερόμενο θίασο αποτελεί αρχαίο ελληνικό έθιμο και παραπέμπει στις απαρχές της διονυσιακής λατρείας απ' όπου γεννήθηκε και το θέατρο και η Τραγωδία.

Η Κούνια των Ελλήνων χωρικών -Αρχαίο Έθιμο της Αιώρας των Αρχαίων Ανθεστηρίων

Στην αρχαία Αθήνα, κατά τη διάρκεια της εορτής των Ανθεστηρίων που τελούνταν προς τιμή του Διονύσου, οι παρθένες έκαναν κούνια (αιώρα στα αρχαία) προσδίδοντας τελετουργικό χαρακτήρα. Αντίστοιχα, την Κυριακή της Λαμπρής, συνήθιζαν παλαιότερα οι Έλληνες να κρεμάν κούνια σε "γερά" δένδρα όχι σε ξερά, όχι τόσο για ψυχαγωγία, όσο ως πράξη "μαγική" που αποσκοπούσε στην ευφορία των δένδρων αποδιώχνοντας τα κακά. Έλεγαν ταυτόχρονα διάφορα τραγούδια-γητειές όπως:

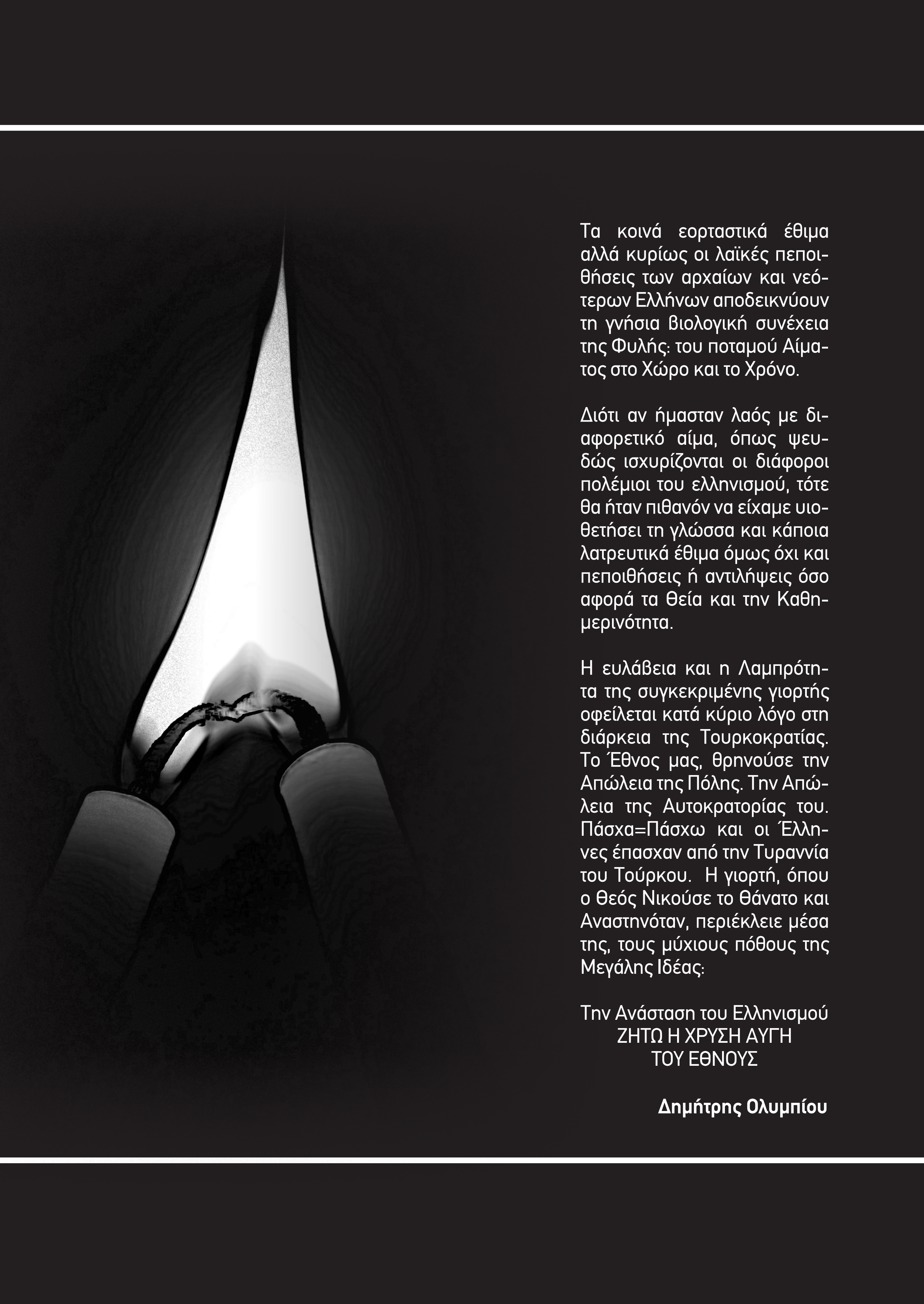
"Κουνήστε τις έμορφες, κουνήστε
τις άσπρες κουνήσατε τις λεμονιές
που 'ναι ανθούς γεμάτες".

Παλαιότερα επίσης αλλά και μέχρι σήμερα αναβιώνει τα έθιμα τέλεσης Αθλητικών Αγώνων και Ιπποδρομιών ειδικά αν την επόμενη μέρα τιμάται ο πλέον αγαπητός Άγιος των Ελλήνων: ο Δρακοκτόνος Αη Γιώργης που παραπέμπει στο Θεό Απόλλωνα που σκότωσε το Δράκο Πύθωνα. Άλλα μεταξύ τους κοινά στοιχεία αποτελούν:
•πως ο Άη Γιώργης είναι ο κατ' εξοχήν προστάτης των βοσκών και την ημέρα της γιορτής τους τελούσαν πολλές ποιμενικές εργασίες όπως το πήξιμο τυριών, γιαούρτι και η μεταφορά των κοπαδιών από τα χειμαδιά (στάνες σε χαμηλά υψόμετρα για να προστατεύονται τα ζώα από το κρύο του χειμώνα) και •στην Αράχοβα τιμάται ως ο πολιούχος Άγιος.

Συνηθίζεται να λατρεύεται την επόμενη της Λαμπρή. Σε πολλά μέρη της Ελλάδας για να τιμήσουν τη Μνήμη του Αγίου Τελούσαν Αθλητικούς Αγώνες με κύρια αγωνίσματα: την πάλη, το τρέξιμο, τη σφαιροβολία. Σε άλλα μέρη κάνουν μέχρι και σήμερα και ιπποδρομίες. Αγωνίσματα που παραπέμπουν στους Αθλητικούς Αγώνες που τελούνταν στους Δελφούς, τα Πύθια προς τιμήν του Απόλλωνα.

Ψήσιμο Κρέατος-Οιωνοσκοπία

Το πλέον αγαπητό και χαρακτηριστικό της ημέρας αυτής είναι το σούβλισμα του αρνιού ή του μικρού κατσικιού (ρίφι). Σε πολλές περιοχές, ιδίως στις Κυκλάδες συνηθίζεται το ψήσιμο στο φούρνο μαζί με μυρωδικά. Παλαιότερα συνηθιζόταν και η "οιωνοσκοπία", η πρόβλεψη δηλαδή του μέλλοντος της Κοινότητας από τα σημάδια που έφερε το ζώο στην ωμοπλάτη του. Το έθιμο της οιωνοσκοπίας και του σουβλίσματος ήταν αρκετά διαδεδομένο στην Τουρκοκρατία και ιδιαίτερα στους Κλέφτες. Είναι όμως αρχαιότατο ελληνικό έθιμο. Η πιο τρανή απόδειξη βρίσκεται στην Ιστορική μάχη των Θερμοπύλων. Ο μάντης Μεγιστίας προειδοποίησε για τον επικείμενο θάνατο των Ελλήνων, διαβάζοντας τα σημάδια της ωμοπλάτης του κριού που θυσίασε ο Βασιλιάς των Λακεδαιμονίων, Λεωνίδας.

Τα κοινά εορταστικά έθιμα αλλά κυρίως οι λαϊκές πεποιθήσεις των αρχαίων και νεότερων Ελλήνων αποδεικνύουν τη γνήσια βιολογική συνέχεια της Φυλής: του ποταμού Αίματος στο Χώρο και το Χρόνο.

Διότι αν ήμασταν λαός με διαφορετικό αίμα, όπως ψευδώς ισχυρίζονται οι διάφοροι πολέμιοι του ελληνισμού, τότε θα ήταν πιθανόν να είχαμε υιοθετήσει τη γλώσσα και κάποια λατρευτικά έθιμα όμως όχι και πεποιθήσεις ή αντιλήψεις όσο αφορά τα Θεία και την Καθημερινότητα.

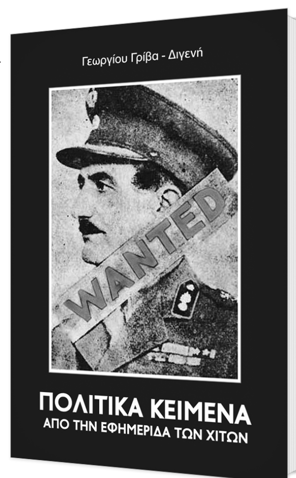
Η ευλάβεια και η Λαμπρότητα της συγκεκριμένης γιορτής οφείλεται κατά κύριο λόγο στη διάρκεια της Τουρκοκρατίας. Το Έθνος μας, θρηνούσε την Απώλεια της Πόλης. Την Απώλεια της Αυτοκρατορίας του. Πάσχα=Πάσχω και οι Έλληνες έπασχαν από την Τυραννία του Τούρκου. Η γιορτή, όπου ο Θεός Νικούσε το Θάνατο και Αναστηνόταν, περιέκλειε μέσα της, τους μύχιους πόθους της Μεγάλης Ιδέας:

Την Ανάσταση του Ελληνισμού
ΖΗΤΩ Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ
ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Δημήτρης Ολυμπίου

Εξαντλήθηκαν και Επανακυκλοφορούν!

για παραγγελίες καλέστε στο 210. 69 20 694

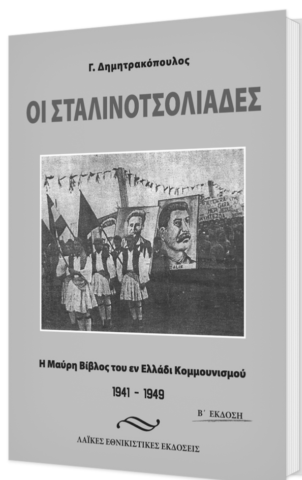
ΤΙΜΗ 7€

Γεωργίου Γρίβα-Διγενή

Πολιτικά Κείμενα

από την εφημερίδα των Χιτών

Ένα πολιτικό Ντοκουμέντο του 1947, από την εφημερίδα των Χιτών, όταν ο θρυλικός Διγενής της ΕΟΚΑ μετά την μάχη της Αθήνας τον Δεκέμβριο του 1944, δραστηριοποιήτο πολιτικά και είχε ιδρύσει το κόμμα των Χιτών.

ΤΙΜΗ 12€

Γ. Δημητρακόπουλου

Σταλινοτσολιάδες:

Η μαύρη βίβλος του Κομμουνισμού (12 ευρώ)

Όλη η αλήθεια για τα εγκλήματα και τις προδοσίες του ΚΚΕ, στα χρόνια της φωτιάς (1941-1949). Μια προσφορά στη νέα γενιά, για να μάθει την πραγματική ιστορία που της κρύβουν.

ΤΙΜΗ 12€

Γ. Δημητρακόπουλου

Λένιν,

ο Εγγονός του Ισραήλ

Στο βιβλίο-ντοκουμέντο περιέχονται οι αποδείξεις της εβραϊκής καταγωγής του Λένιν και των υπολοίπων πρωταγωνιστών του μπολσεβικισμού, η πορεία προς την εξουσία και η άλωσή της, με την υποστήριξη του διεθνούς σιωνισμού.

Δείτε όλα τα είδη μας στο xakatastima.blogspot.gr

Δύο βόμβες

για τον αφανισμό του Ελληνικού Έθνους

Η χώρα μας αντιμετωπίζει εδώ και πολλές δεκαετίες οξύτατο δημογραφικό πρόβλημα, αποτέλεσμα μικρόψυχης πολιτικής των κατά καιρούς κυβερνώντων πολιτικάντηδων. Το Δημογραφικό πρόβλημα είναι η δημιουργία επί μέρους προβλημάτων που προέρχονται από την δυσανάλογη αύξηση ή μείωση του πληθυσμού μιας χώρας, χωρίς την επίδραση εξωτερικών αιτίων, όπως οι πόλεμοι, οι επιδημίες κλπ. Ένας τόπος που έχει πληθυσμιακή παρακμή, δεν μπορεί ποτέ να οραματίζεται ότι θα έχει ανάπτυξη. Αυτό ως απάντηση στα ευχολόγια της εσωτερικής τρόϊκας που συνεχίζει τα ασύστολα ψεύδη της!

Το πρόβλημα μέχρι τώρα παρότι εντοπιζόταν, δεν γίνονταν ευρέως γνωστό, δεν γινόταν συνείδηση των κρατικών οργάνων, αφού άλλα τους ένοιαζαν, έτσι ώστε να μη λαμβάνονται μέτρα και η κατάσταση σιγά –σιγά να φτάσει στο απροχώρητο.

Σύντομη ιστορική αναδρομή θα φωτίσει περισσότερο το μεγάλο πρόβλημα της χώρας μας.

Από υπάρξεως και ιδρύσεως του Ελληνικού κράτους, ο πληθυσμός της χώρα ήταν λίγος, μόλις 759.000 περίπου το 1828. Σιγά- σιγά ο πληθυσμός ανήλθε κάπως, φτάνοντας τα 2.500.000 κατοίκους με την απελευθέρωση των Ιονίων νήσων και της Θεσσαλίας. Από το 1890 έως το 1913 ο πληθυσμός είχε μεγάλες αφαιμάξεις από τις πολεμικές επιχειρήσεις του 1897 ως και του 1912-1913 αλλά και από τις μαζικές μεταναστεύσεις σε Αμερική και Ευρώπη (250.000 νέοι μετανάστες που αποτελούσαν το 1/3 του εργατικού δυναμικού της χώρας και από την μεγάλη θνησιμότητα λόγω επιδημιών)

Το 1922 έχουμε μια επίπλαστη αύξηση πληθυσμού λόγω εισόδου στην μητροπολιτική Ελλάδα 1.500.000 προσφύγων, φτάνοντας έτσι τα 5.000.000. ψυχές. Οι καλύτερες συνθήκες ζωής, η καταπολέμηση των επιδημιών δημιούργησαν αύξηση του πληθυσμού σε 7.300.000 το 1940 και 7.600.000 το 1951.

Πρέπει όμως να επισημανθεί ότι είχαμε και μεγάλες απώλειες από την πολεμική περίοδο 1940-1949 που έφταναν τα 850.000 άτομα. Τον 20ο αιώνα έχουμε υψηλούς συντελεστές, τόσο γεννητικότητας όσο και θνησιμότητας. Στην συνέχεια παρατηρείται μείωση της βρεφικής θνησιμότητας. Μέχρι και το 1950 υπάρχει υπεροχή των γεννήσεων έναντι των θανάτων, γιατί η Ελληνική οικογένεια ζώντας κυρίως στην ύπαιθρο, έκανε παιδιά.

Από το 1950 και μετά όμως, όταν άρχισε η εσωτερική μετανάστευση και η αστυφιλία, παρατηρείται μείωση του συντελεστή γονιμότητας , ενώ παράλληλα ανακόπτεται η πτώση του συντελεστή θνησιμότητας.

Η απόσταση μεταξύ συντελεστών γεννητικότητας και θνησιμότητας άρχισε να περιορίζεται συνεχώς, φτάνοντας την δεκαετία του 80 στο 2,6, ενώ στην συνέχεια μειώθηκε στο 1. Ήδη η δραματική μείωση της φυσικής αυξήσεως δείχνει ότι πλησιάσαμε την καλούμενη «μηδενική αύξηση» του πληθυσμού.

Οι γεννήσεις μειώνονται δραματικά από το 1950 και μετά, φτάνοντας μέχρι το 1980 σε 150.000 , το 1990 στις 100.000 και το 1998 στις 96.350 και σήμερα σε ακόμη μεγαλύτερη δραματική πτώση.

Οι μαθητές δημοτικού το 1992-93 ήταν 780.772. Το 1997-1998 645.528 και σήμερα ακόμη λιγότεροι. Ο συντελεστής γονιμότητας που θα έπρεπε να είναι τουλάχιστον 2,1 τέκνα για να μπορεί να υπάρχει αναπλήρωση γενεών, από το 1980 και μετά μειώνεται διαρκώς για να φτάσει το 1990 στο 1,42 στη συνέχεια 1,38 γεννήσεις και σήμερα 1 έως 1,3 για κάθε μητέρα.

Η γαμηλιότητα δηλαδή ο αριθμός συναπτόμενων γάμων ήταν πολύ μεγαλύτερος στην μεταπολεμική περίοδο από ότι είναι σήμερα. Η πτώση της γαμηλιότητας επισκιάζει αναμφίβολα την γονιμότητα. Άλλη σημαντική αιτία μείωσης της γονιμότητας είναι η έξαρση των διαζυγίων στην χώρα μας . Στους 100 γάμους ετησίως είχαμε την δεκαετία του 1950, 5 διαζύγια, στις δεκαετίες 70,80 και 90 αυξάνονται σε ποσοστιαία βάση του 100 σε 6,1 , 10,6 και 13 τα διαζύγια αντίστοιχα.

Πρόσφατη έρευνα έχει δείξει ότι στα 100 ζευγάρια πλέον τα 21 διαλύουν τον γάμο τους. Οι δημογραφικές συνέπειες είναι ολέθριες επειδή η διάλυση των γάμων αυτών γίνεται πριν ολοκληρωθεί η αναπαραγωγική περίοδος της ζωής. Υπάρχουν όμως και κοινωνικές συνέπειες γιατί πλην των άλλων, δημιουργείται πρόβλημα στα ανήλικα και στα τέκνα που βρίσκονται στην εφηβεία.

Βέβαια έχουμε μείωση της θνησιμότητας λόγω της πρόληψης των ασθενιών, της καλύτερης διατροφής και της εξυγίανσης του περιβάλλοντος.

Η γονιμότητα έχει δυνατότητα βελτίωσης με το **σχηματισμό της οικογένειας** και με την αύξηση του μέσου αριθμού κατά οικογένεια

Ο μέσος όρος ζωής του έλληνα από 40 έτη, έφτασε στα 64 έτη, ενώ σήμερα είναι ακόμη πιο μακρόβιος και αναρριχώμενος στο όριο των 79 ετών μέσης διάρκειας ζωής. Μαζί μ' αυτό και η βρεφική θνησιμότητα παρουσιάζει μια συνεχή μείωση.

Όμως τα ανωτέρω δεν μπορούν να αποτελέσουν αντίδοτο στο έντονο δημογραφικό πρόβλημα των Ελλήνων. Αφού υπάρχουν όλο και λιγότερες γεννήσεις και όλο και περισσότερο αυξάνει ο γερασμένος πληθυσμός της χώρας! Σ' όλα τα παραπάνω η τάση για μετανάστευση ήταν πάντοτε μια δυναμική συνιστώσα της δημογραφικής μεταβολής στην Ελλάδα. Δεν υπάρχει νοικοκυριό στην χώρα το οποίο να μην υπέστη κατά την μεταπολεμική περίοδο την επίδραση της εξωτερικής ή εσωτερικής μετανάστευσης.

Στην μεταπολεμική περίοδο η εξωτερική μετανάστευση κατευθύνθηκε προς τον Καναδά και την Αυστραλία την δεκαετία του 60 και συνεχίστηκε την δεκαετία του 70 προς τις δυτικοευρωπαϊκές χώρες και κυρίως προς την δυτική Γερμανία.

Από την τάση της εξωτερικής μετανάστευσης επηρεάστηκε η πυραμίδα του πληθυσμού κατά ηλικία και ρόλο. Όσες θέσεις έμειναν κενές από αυτούς που έφυγαν για τα ξένα, καλύπτονταν από εσωτερικούς μετανάστες. Έτσι η μετανάστευση απέβη εξ ολοκλήρου σε βά-

ρος του πληθυσμού των αγροτικών περιοχών. Όταν συρρικνώνεται η ύπαιθρος και σβήνει ο πυρήνας της Ελληνικής κοινωνίας -το χωριό και η κοινότητα- τα αποτελέσματα είναι καταστροφικά.

Η εσωτερική μετανάστευση υπήρξε κι αυτή με την σειρά της δημογραφική μάστιγα, αφού την μεταπολεμική περίοδο ερήμωσαν οι αγροτικές περιοχές που έχασαν το 23% του πληθυσμού τους επ' ωφελεία των αστικών περιοχών.

Οι τάσεις αυτές της κίνησης του πληθυσμού επηρέασαν την σύνθεση του. Η πυραμίδα των ηλικιών πληθυσμού δυστυχώς παρουσιάζει γήρανση. Η πυραμίδα διογκώνεται προς τις μεγάλες ηλικίες με μακροχρόνια εξέλιξη των συνιστωσών της υπογεννητικότητας, της μείωσης της θνησιμότητας αλλά και της μετανάστευσης.

Ο πληθυσμός της Ελλάδος παρουσιάζει το φαινόμενο της βαθμιαίας γήρανσης σε όλη την μεταπολεμική περίοδο με κύρια χαρακτηριστικά την αύξηση της ποσοστιαίας αναλογίας του γεροντικού πληθυσμού από 7% σε 14%, την μείωση της αναλογίας του παιδικού πληθυσμού από 28% σε 19%, την μικρή αύξηση της αναλογίας του παραγωγικού πληθυσμού από 65% σε 67%.

Η αναλογία γήρανσης του γεροντικού πληθυσμού προς 100 μέλη του παιδικού πληθυσμού, παρουσιάζει συνεχή και σχεδόν σταθερή τάση αύξησης και μέσα σε σαράντα χρόνια τριπλασιάστηκε. Ενδεικτικό είναι ότι το 1951 στα 100 παιδιά αντιστοιχούσαν 25 ηλικιωμένοι. Το 1991 στα 100 παιδιά αντιστοιχούσαν 75 ηλικιωμένοι. Όλο και λιγότεροι νέοι εισέρχονται στην παραγωγή σε σχέση με τους αποχωρούντες ή τους ηλικιωμένους.

Η Ελλάδα απέχει μακράν από τον στόχο ενός δημογραφικά υγιούς και λειτουργικά ρωμαλέου πληθυσμού. Έτσι στην αναλογία των 100 ατόμων οι 25 πρέπει να είναι παιδιά κάτω των 15 ετών, πρέπει να υπάρχουν μέχρι 10 υπερήλικες (65 ετών και άνω) και 65 ώριμοι ενήλικες (15 μέχρι 64 ετών). Μόνον μια τέτοια σύνθεση χαρακτηρίζει δημογραφικά ώριμους πληθυσμούς και έτσι υπάρχει αντιστοιχία (1,86) περίπου εργαζομένων για κάθε συντηρούμενο μέλος της κοινωνίας. Με τα δεδομένα αυτά, τα οποία σημειωτέον έχουν χειροτερεύσει μέχρι σήμερα (έτος 2013) –καθότι τα κυριότερα στοιχεία της έρευνας είναι μέχρι το 1991 καταδεικνύεται πως η αρνητική πορεία που οδηγεί στην συρρίκνωση ενός εύρωστου πληθυσμού δεν είναι εύκολο να ανατραπεί.

Ο συνολικός πληθυσμός κινείται ήδη στην τάξη των 10 έως 12 εκατομμυρίων. Ύστερα από την μικρή αυτή αύξηση αναμένεται να μειωθεί και όχι να αυξηθεί. Στον πληθυσμό αυτό προσμετρώνται και ομογενείς, παλιννοστούντες από τους χώρους της πρώην Σοβιετικής Ένωσης, αλλά και οι αλλοδαποί που εισήλθαν τις τελευταίες δεκαετίες στην χώρα μας και οι οποίοι είναι πολύ περισσότεροι από 500 χιλιάδες. Τα παραπάνω είναι ψεύτικα στοιχεία που ανακοινώνει δυστυχώς η κροκοδείλια Ελληνική πολιτεία.

Εκείνο που είναι ιδιαίτερα ανησυχητικό είναι η σύνθεση του πληθυσμού κατά ηλικία, η οποία θα εξακολουθήσει την διαδικασία της γήρανσης και το 2020 οι ηλικιωμένοι 65 ετών και άνω θα έχουν ξεπεράσει το 20% του συνολικού πληθυσμού από 14% που ήταν το έτος 1991 ενώ ο παιδικός πληθυσμός θα πέσει στο 17% δηλαδή κάτω από τα σημερινά επίπεδα του 19%. Το φαινόμενο αυτό της ραγδαίας γήρανσης του πληθυσμού της χώρας μόνον με τη λήψη δραστικών μέτρων για την ανάκαμψη της γονιμότητας θα μπορούσε να ανατραπεί. Εξ άλλου η θνησιμότητα είναι σε πολύ χαμηλά επίπεδα και επομένως δεν υπάρχουν πολλά περιθώρια για βελτίωση. Η γονιμότητα έχει δυνατότητα βελτίωσης με το σχηματισμό της οικογένειας και με την αύξηση του μέσου αριθμού κατά οικογένεια, ο οποίος πρέπει να εξασφαλίζει επίπεδο αναπλήρωσης των γενεών δηλ. 2,1 τέκνα κατά γυναίκα.

Έτσι μεγάλη σημασία δεν έχει τόσο το μέγεθος του πληθυσμού όσο η σύνθεση αυτών και η ισόρροπη κατανομή μεταξύ παιδικού, παραγωγικού και γεροντικού πληθυσμού.

Ο τελευταίος στόχος να αυξηθεί δηλαδή η γονιμότητα και η σύνθεση του πληθυσμού να απαρτίζεται στο μεγαλύτερο μέρος τους από νεανικό πληθυσμό είναι μάλλον όνειρο απατηλό!
Το φαινόμενο της υπογονιμότητας χτυπά δυστυχώς όλες σχεδόν τις αναπτυγμένες χώρες, στις οποίες έχει πέσει ο δείκτης κάτω από το επίπεδο αναπλήρωσης των γενεών! (2,1 τέκνα κατά γυναίκα).
Η χώρα μας δυστυχώς έφτασε στο επίπεδο του 1,32 έως 1, 43 παιδιά το 1991, το οποίο θεωρείται από τα χαμηλότερα του κόσμου.
Σήμερα όμως είναι ακόμη χαμηλότερο έχοντας φτάσει στο δραματικό επίπεδο του 1 έως 1,3 παιδιά ανά Ελληνική οικογένεια, αριθμός εφιαλτικά χαμηλός.
Συγκριτικά με μας η Σουηδία ευρίσκεται σε καλύτερη θέση ενώ οι ΗΠΑ, Ιαπωνία και Ευρωπαϊκή Ένωση –πλην Γερμανίας- έχουν να επιδείξουν υψηλότερα επίπεδα γονιμότητας.

Από τις γειτονικές χώρες, οι χώρες της πρώην Γιουγκοσλαβίας καθώς και η Βουλγαρία είναι κάτω από το επίπεδο αναπλήρωσης αλλά σε υψηλότερα από μας επίπεδα με 1,88 και 1,73 αντίστοιχα τέκνα/ανά γυναίκα.

Το φαινόμενο όμως είναι ιδιαίτερα ανησυχητικό αφού οι μουσουλμανικές χώρες Αλβανία και Τουρκία παρουσιάζουν πολύ υψηλά επίπεδα γονιμότητας και ειδικότερα η πρώτη διπλάσιο και η δεύτερη τριπλάσιο(!) μέσο αριθμό τέκνων από ότι η χώρα μας! Χαρακτηριστικό είναι πως ο Ερντογάν με την ευκαιρία την ημέρα της μητέρας στις 8 Μαρτίου 2013 μίλησε στην πόλη Σίιρντ λέγοντας πράγματα που στην Ελλάδα θα στιγματίζονταν από τα αξιοθρήνητα σε εξάρτηση ΜΜΕ. Είπε ότι οι Τουρκάλες θα πρέπει να έχουν τουλάχιστον τρία παιδιά!

Αν οι δηλώσεις αυτές γίνονταν στην Ελλάδα από τον πρωθυπουργό –σιγά μην υπήρχε ποτέ κανένας τέτοιος!- θα έβγαιναν όλα τα ΜΜΕ να δηλώσουν τον αποτροπιασμό τους θα κατέφευγαν μάλιστα σε γενικεύσεις πως αυτό αποτελεί "σκοταδισμό" και "φασισμό". Οι σε κατάπτωση ευρισκόμενες φεμινιστικές οργανώσεις θα όργωναν τα κανάλια μιλώντας για " φαλλοκρατία' και τα περιβόητα κόμματα του λεγόμενου «Δημοκρατικού τόξου» θα έβγαζαν πύρινες ανακοινώσεις.

Όμως εδώ τέτοιες ανακοινώσεις δεν γίνονται αφού οι κυβερνητικές πολιτικές όχι μόνον δεν νοιάζονται για την οικογένεια και την αύξηση της αναπαραγωγής των Ελλήνων αντίθετα με τις στυγνές ύπουλες νομοθετικές μεθοδεύσεις τους βάζουν ταφόπλακα στις επερχόμενες γενεές των Ελλήνων.

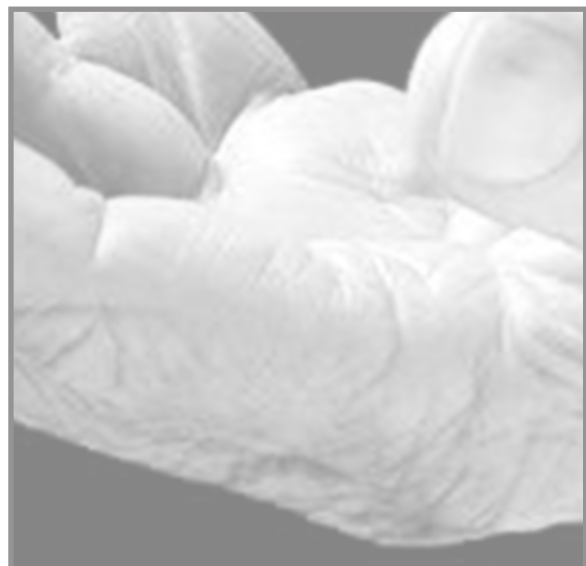
Τα φαινόμενα αυτά της Δημογραφικής γήρανσης του πληθυσμού μας δεν ήλθαν από τη μια στιγμή στην άλλη. Είναι αποτέλεσμα της αδιαφορίας του κράτους, της ανύπαρκτης πολιτικής υποστήριξης του θεσμού της οικογένειας, της μητρότητας της παιδικής ηλικίας, της αδιαφορίας κοινωνικής και επαγγελματικής στήριξης των νέων, αντίθετα με όσα εξαγγέλλει το ισχύον Σύνταγμά μας σε πλείστες όσες Διατάξεις του, ιδιαίτερα εκείνες των άρθρων 21 (προστασία της οικογένειας, της μητρότητας, της παιδικής ηλικίας) , άρθρου 22 (Η εργασία αποτελεί δικαίωμα και προστατεύεται από το κράτος), άρθρο 16 παρ. 2 (Η παιδεία αποτελεί βασική αποστολή του κράτους…), άρθρο 5 (Ελεύθερη ανάπτυξη της προσωπικότητας), άρθρο 4 (Οι Έλληνες είναι ίσοι ενώπιον του Νόμου), άρθρο 2 (Ο σεβασμός και η προστασία της αξίας του ανθρώπου αποτελούν την πρωταρχική υποχρέωση της Πολιτείας).

Σήμερα όμως που γράφονται οι γραμμές αυτές, οι άθλιοι πολιτικάντηδες που κυβερνούν αυτή την χώρα δεν μένουν μόνο στην αδιαφορία αλλά με χίλιους δυο τρόπους "επιτίθενται" εναντίον της Ελληνικής κοινωνίας , με τα εντονότατα και ανάλγητα τρία μνημόνια, με τα κατά καιρούς χαράτσια (βλ. ΕΕΤ.Υ.Δ.Ε) με τις καταργήσεις και περικοπές επιδομάτων πολυτέκνων με την ληστρική φορολογία, με τις μειώσεις μισθών και συντάξεων που έχουν φέρει κάτω από τα όρια της φτώχιας πολύ μεγάλη μερίδα του Ελληνικού λαού. Αλλά και με την "επίθεση" στις πολύτεκνες οικογένειες , αφού το τρίτο παιδί και πέρα θεωρείται τεκμήριο ευμάρειας(!!) και έτσι η οικογένεια φορολογείται ανελέητα!

Κάτω από αυτές τις συνθήκες θεωρείται μαθηματικά αδύνατον να ανακάμψει η Ελληνική Φυλή, η οποία θα συνεχίσει να γερνά. Κι αν συνεχίσει έτσι το 2100 οι απόγονοι των σημερινών Ελλήνων θα είναι περίπου 2,3 εκατομμύρια! Η χαριστική βολή όμως έρχεται από τους ανελέητους εφιαλτικούς πολιτικάντηδες μιας και κάνουν ό,τι είναι δυνατόν για να αλλοιώσουν την πληθυσμιακή δομή της χώρας, βάζοντας με την εγκληματική ανοχή τους στην χώρα πατρίδα μας 2,.5 εκατομμύρια ετερόκλητους λαθρομετανάστες, ψηφίζοντας την εγκληματική και εθνοκτόνο συνθήκη του Δουβλίνου 2, καταντώντας "αποθήκη ψυχών" αυτή την χώρα με απρόβλεπτες κοινωνικές και οικονομικές προεκτάσεις στο εγγύς μέλλον!

Η εσωτερική τρόικα αρκείται σε τυπολατρικά ευχολόγια περί δήθεν προστασίας των νέων και της οικογένειας.

Όμως το δημογραφικό πρόβλημα διογκώνεται διαρκώς φέρνοντας μαζί του οδυνηρές οικονομικές επιπτώσεις αφού με την μείωση του αριθμού των νέων εργαζομένων τα ασφαλιστικά ταμεία είναι υπό κατάρρευση ασχέτως αν μας το κρύβουν! Το δημογραφικό πρόβλημα περαιτέρω αναπτύσσει έναν εγωκεντρικό υπερκαταναλωτισμό υποβαθμίζοντας το θεσμό της οικογένειας, αφού η αισχρή πολιτική των μεταπολεμικών κυβερνήσεων δημιούργησε ένα εγωπαθές άτομο όχι της προσφοράς αλλά του ψευτοευδαιμονισμού του, χαμένο μακριά από ιδανικά, αξίες και στόχους ανάπτυξης και καλυτέρευσης της φυλής! Ταυτόχρονα όμως το άτομο με αυτή την ψυχοσύνθεση είναι ευεπίφορο στην εγκληματικότητα, τα ναρκωτικά και την άρνηση της κοινωνικής προσφοράς!

Το δημογραφικό πρόβλημα είναι μάστιγα για τις ένοπλες δυνάμεις της χώρας, ό,τι υγιές απέμεινε σ' αυτόν τον τόπο, με αποτέλεσμα να μην υπάρχει επαρκής επάνδρωση τόσο κατά την πολεμική όσο και κατά την ειρηνική περίοδο. Το πρόβλημα οξύνεται καθημερινά και είναι μέρος του σχεδίου των τροϊκανών για λιγότερο μάχιμο και εξασθενημένο στρατό. Τις εφιαλτικές συνέπειες ενός τέτοιου φαινομένου μπορεί κάλλιστα να τις αντιληφθεί και ο πλέον αδαής, όταν στην αντίπερα όχθη υπάρχει πολυάριθμος τουρκικός στρατός…

Το Δημογραφικό πρόβλημα μπορεί ακόμη να είναι κατάλοιπο δημιουργίας αποσχιστικών τάσεων διάφορων περιοχών από τον χάρτη της χώρας του τύπου «δεν θα τρέφουμε εμείς την πρωτεύουσα».

Τα φαινόμενα αυτά της Δημογραφικής γήρανσης του πληθυσμού μας δεν ήλθαν από τη μια στιγμή στην άλλη. Είναι **αποτέλεσμα** της αδιαφορίας του κράτους, **της ανύπαρκτης πολιτικής υποστήριξης του θεσμού της οικογένειας, της μητρότητας της παιδικής ηλικίας,** της αδιαφορίας κοινωνικής και επαγγελματικής στήριξης των νέων

Είναι βέβαιο ότι οι ανάξιες έως προδοτικές κυβερνήσεις ιδιαίτερα από την μεταπολίτευση και μετά έστησαν τις βάσεις για τον δημογραφικό αφανισμό των Ελλήνων.
Όπως προαναφέρθηκε το άρθρο 21 παρ.1 καθορίζει «Η οικογένεια ως θεμέλιο της συντήρησης και προαγωγής του έθνους... τελούν υπό τη προστασία του κράτους».
Στο άρθρο 21 παρ. 2 καθορίζεται "Πολύτεκνες οικογένειες ...έχουν δικαίωμα ειδικής φροντίδας από το κράτος" ενώ στην παράγραφο 5 του πιο πάνω άρθρου αναφέρεται "Ο σχεδιασμός και η εφαρμογή Δημογραφικής πολιτικής καθώς και η λήψη όλων των αναγκαίων μέτρων αποτελεί υποχρέωση του κράτους".
Ερωτάται λοιπόν, τι πολιτική εφάρμοσαν οι αξιοθρήνητες κυβερνήσεις της μεταπολίτευσης έως σήμερα προκειμένου να υλοποιήσουν τις υποχρεώσεις που επιβάλλουν οι προαναφερόμενες Συνταγματικές διατάξεις;!
Όχι μόνον δεν έλαβαν κανένα μέτρο στην κατεύθυνση αυτή αλλά εφάρμοσαν αντίστροφες και αντίθετες με τα παραπάνω πολιτικές , που μόνον ως προδοτικές μπορεί να θεωρηθούν!
Οι κυβερνήσεις του μνημονίου πήγαν ένα βήμα παραπέρα, κατάργησαν επιδόματα πολυτέκνων οικογενειών και έθεσαν ως φορολογικό τεκμήριο ακόμη και τα παιδιά.
Για την λαθρομετανάστευση αναφέραμε πιο πάνω πόσο γάγγραινα αποτελεί μέσα στο κορμό της Ελληνικής κοινωνίας, την οποία οι διάφοροι πολιτικάντηδες την εξέθρεψαν με τον πιο προκλητικό τρόπο "Είναι καλοδεχούμενοι οι λαθρομετανάστες στην Ελλάδα" (Προκόπης Παυλόπουλος) ενώ ο Γιωργάκης ο μικρός, ασθμαίνοντας έτρεχε να υπογράψει των κατάπτυστη συνθήκη Δουβλίνο 2 προφανώς γιατί έτσι του είπαν οι πάτρονές του, προκειμένου να προετοιμάσει το έδαφος για την δημιουργία ειδικών οικονομικών ζωνών (ΕΟΖ) στις οποίες προσπαθούν να εγκλωβίσουν και την Ελληνική Νεολαία.
Με την προηγούμενη ανάλυση των δύο αυτών προβλημάτων (δημογραφικού –λαθρομετανάστευση) ακόμη και ο πιο δύσπιστος αναγνώστης διαπιστώνει ότι ο συνδυασμός της Δημογραφικής συρρίκνωσης των Ελλήνων και της λαθρομετανάστευσης θα δημιουργήσει στο μέλλον τις προϋποθέσεις του Εθνικού μας αφανισμού. Το ανομοιογενές μείγμα του πληθυσμού, που θα κατοικεί στο ιστορικό και πολύπαθο αυτό τόπο, θα είναι το ιδανικότερο για την εδραίωση μιας απέραντης ΕΟΖ στο σύνολό της Ελληνικής επικράτειας με φτηνά εργατικά χέρια εξαθλιωμένων λαθρομεταναστών και αποδυναμωμένων οικονομικά Ελλήνων.
Είναι γνωστόν ότι η έκφραση ενός λαού μέσα από την συνειδητοποίηση της εθνικής του ομοιογένειας παράγει ισχυρούς συνεκτικούς δεσμούς. Δημιουργείται έτσι η αίσθηση της χρονικής σύνδεσης με το παρελθόν και της ταύτισης με τα φωτεινά ιστορικά επιτεύγματα της Εθνικά διαφορετικής αυτής ομάδας.

Τέλος μέσα από την Εθνική αυτή ταύτιση γίνεται εμπέδωση της υποχρέωσης της ιστορικής συνέχειας και της εξασφάλισης της γεωγραφικής περιοχής όπου διαχρονικά δρα αυτή η ομοιογενής εθνικά κοινότητα (… η γη και το χώμα των προγόνων μας..). Αυτή την υπέροχη χρονική σύνδεση του παρελθόντος με την προσδοκία της ιστορικής συνέχειας αποτυπώνει με τον καλύτερο τρόπον ο Νικόλαος Καζαντζάκης στον παγκοσμίου φήμης Δοκίμιό του "Ασκητική" και στο κεφάλαιο "η Ράτσα". Αναφέρει χαρακτηριστικά " Η κραυγή δεν είναι δική σου. Δε μιλάς εσύ , μιλούν αρίφνητοι πρόγονοι με το στόμα σου. Δεν πεθυμάς εσύ, πεθυμούν αρίφνητες γενεές απόγονοι με την καρδιά σου".

Λαοί με ανεπτυγμένο το αίσθημα της εθνικής συνείδησης και ταυτότητας είναι δύσκολο να χειραγωγηθούν και να αλλοιωθούν από εξωγενή τυραννικά και απολυταρχικά συμφέροντα και καθεστώτα. Για τον λόγο αυτό ο αφανισμός του Ελληνικού έθνους σε συνδυασμό με το έγκλημα της δημογραφικής συρρίκνωσης και εθνικής "πολτοποίησης" του πληθυσμού της πατρίδας μας αποτελεί κύριο στόχο της παγκόσμιας τάξης πραγμάτων και των διεθνών τοκογλύφων. Ας θυμηθούμε ότι πριν από κάποιες δεκαετίες τάδε έφη και ο διώκτης του Ελληνισμού, σιωνιστής Χένρυ Κίσσιγκερ…

Κι' αυτό γίνεται προκειμένου να εφαρμοστούν δίχως εμπόδια τα σχέδια καταλήστευσης του Εθνικού μας πλούτου και της κατοχής και εκμετάλλευσης της ευλογημένης αυτής γωνιάς του πλανήτη. Το σχέδιο της απεθνικοποίησης των Ελλήνων συνεχίζεται όμως πρωτίστως μέσα από τις ευάλωτες και αθώες ψυχές των Ελληνοπαίδων

Πως αλλώνονται οι ευάλωτες παιδικές ψυχές; Δυστυχώς αλλά η απεθνικοποίηση γίνεται ύπουλα μέσα από τα βιβλία του Δημοτικού σχολείου. Αλήθεια η Ελλάδα του Οδυσσέα Ελύτη και του "Άξιον Εστί" μπορεί να παρουσιάζεται μέσα από μια "αθώα" (;) ομοιοκαταληξία ως σέλινο και φασολάδα, "Νοστιμίζει το σέλινο τη φασολάδα και στην μέση δύο (λάμδα) φοράει η πατρίδα μου η Ελλάδα…". (βλ. βιβλίο εργασιών γλώσσας Β' Δημοτικού Η΄ τεύχος σελ. 43)

Ακόμη τα μικρά Ελληνόπουλα διδάσκονται το μάθημα τη γλώσσας μέσα από τάχα "αθώους" διαλόγους μιας παρέας παιδιών, του Τυνήσιου Σαμπέρ του Αλβανού Αρμπέν μαζί με την Ιωάννα, τον Λουκά και την Μαρίνα (βλ. βιβλία γλώσσας Α' και Β΄ δημοτικού). Στην πορεία λοιπόν αυτή τα βιβλία παρουσιάζουν και διδάσκουν ακόμη και κοινωνικά έθιμα Αλβανών (για παράδειγμα ο Αρμπέν χάνει το δόντι του. Αρμπέν: Το πήρε η γιαγιά μου, το πέταξε σε μια ταράτσα και είπε "Πάρε το παλιό και φέρτε ένα καινούργιο " Μου είπε πως το κάνουν έτσι στην Αλβανία (Βιβλία γλώσσας Β' Δημοτικού Α΄ τεύχος σελ. 33).

Ακόμη οι Ελληνοπαίδες είναι υποχρεωμένοι στο μάθημα της Πολιτικής αγωγής της Ε' Δημοτικού να μαθαίνουν και να διδάσκονται τεχνικές οδηγίες πως κάποιος πρόσφυγας ή (λαθρο)μετανάστης αποκτά την Ελληνική ιθαγένεια και γίνεται Έλληνας πολίτης μέσα από το παράδειγμα του Αιγύπτιου Χαλίλ (βλ. για αυτό βιβλίο Κοινωνικής και πολιτικής αγωγής Ε' δημοτικού σελίδες 13,14)

Στην σελίδα 72 του ίδιου βιβλίου όμως τα πράγματα γίνονται πολύ πιο επικίνδυνα, αφού τα μικρά Ελληνόπουλα βομβαρδίζονται με ενοχές στο υποσυνείδητο τους. Το βιβλίο παρουσιάζει de facto Έλληνες μαθητές ως ξενόφοβους με ρατσιστικές –άδικες συμπεριφορές χωρίς λόγο και αιτία απέναντι σε αλλοδαπούς συμμαθητές τους που μιλούν διαφορετική γλώσσα και έχουν διαφορετική θρησκεία και συνήθειες. Έτσι επ' ονόματι μιας αόριστης και απροσδιόριστης σε εννοιολογικό περιεχόμενο Δημοκρατίας , στηλιτεύονται εκ των προτέρων συμπεριφορές , τις οποίες ούτε καν έχουν σκεφθεί οι Ελληνόπαιδες ενσπείροντας έτσι στην παιδική ψυχή τους φόβο και ενοχές…

Τα πιο πάνω παραδείγματα είναι μόνον ορισμένα από τα πολλά που υπάρχουν στα υποτιθέμενα με παιδαγωγικό τρόπο φτιαγμένα σχολικά βιβλία με τα οποία λοβοτομούνται τα Ελληνόπουλα. Οι εξωνημένες κυβερνήσεις μας κάνουν οτιδήποτε προκειμένου να συμβάλουν αποφασιστικά στην απεθνικοποίηση των Ελληνοπαίδων .

Πομποδώς καθορίζει το άρθρο 16 παρ. 2 του

Συντάγματός μας μεταξύ άλλων "Η παιδεία αποτελεί βασική αποστολή του κράτους και έχει σκοπό … την ανάπτυξη της Εθνικής και θρησκευτικής συνείδησης των Ελλήνων".

Ας αναρωτηθεί ο καθένας μας πόσο υλοποίησαν την συνταγματική επιταγή , οι διάφοροι σοφοί των εκάστοτε κυβερνήσεων μέσα από τα βιβλία του Δημοτικού σχολείου και το εκπαιδευτικό σύστημα. Η απάντηση είναι ότι όχι μόνον δεν αναπτύσσεται η Εθνική συνείδηση αλλά γίνεται ακριβώς το αντίθετο δηλαδή συνεχής προσπάθεια συστηματικής απεθνικοποίησης!

Ακόμη ας αναρωτηθούμε πόσο υλοποιείται η πιο πάνω συνταγματική επιταγή όταν η κυβέρνηση του Εθνικά μειοδότη και σπάταλου (200.000 ευρώ επιβάρυνε το Ελληνικό Δημόσιο η μετάβασή του στο συνέδριο της Σοσιαλιστικής Διεθνούς στη Κόστα Ρίκα) Γιωργάκη- Τζέφρευ Παπανδρέου μαζί με την υπουργό της φωτοτυπίας, Διαμαντοπούλου έσπευσαν να αλλάξουν ακόμα και τον τίτλο του υπουργείου από "Υπουργείο Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων" σε "Υπουργείο Παιδείας και διά βίου μάθησης". Είναι τέτοια η πολεμική της "βιομηχανίας" της απεθνικοποίησης έτσι ώστε και μόνον η αναφορά των λέξεων πατρίδα – έθνος –Ελλάδα να τους δημιουργεί αλλεργία και να την παρουσιάζουν οι Δημοκράτες της κακιάς ώρας ως ένδειξη φασισμού –Ναζισμού και Ξενοφοβίας. Ο γράφων έχει προσωπική πικρή εμπειρία όταν οι Δάσκαλοι του Δημοτικού σχολείου των παιδιών του τα διαπόμπευσαν μπροστά σε 20 και πλέον μαθητές, επειδή τόλμησαν στο μάθημα της ιστορίας να φέρουν στο σχολείο τους, το επιστημονικό ένθετο πανελλήνιας εφημερίδας με τίτλο "Μακεδονικοί αγώνες 100 χρόνια Ελευθερίας".

Επιπλέον για όλα τα κέντρα άσκησης κυβερνητικής πολιτικής αλλά και τα παράκεντρά τους η απάντηση είναι αποστομωτική αφού ο Έλληνας έχει αποδείξει διαχρονικά ότι δεν διακατέχεται από ξενοφοβία (απόδειξη οι εκατομμύρια τουρίστες με τους οποίους έρχεται σε επαφή κάθε χρόνο). Δυστυχώς όμως οι κυβερνητικοί πολιτικάντηδες και τα φερέφωνα τους στα εξαρτώμενα από αυτούς ΜΜΕ επιχειρούν πλύση εγκεφάλου με διαστρέβλωση της λογικής σκέψης και δημιουργίας εντυπώσεων ότι οι Έλληνες διακατέχονται από ξενοφοβικά ένστικτα.

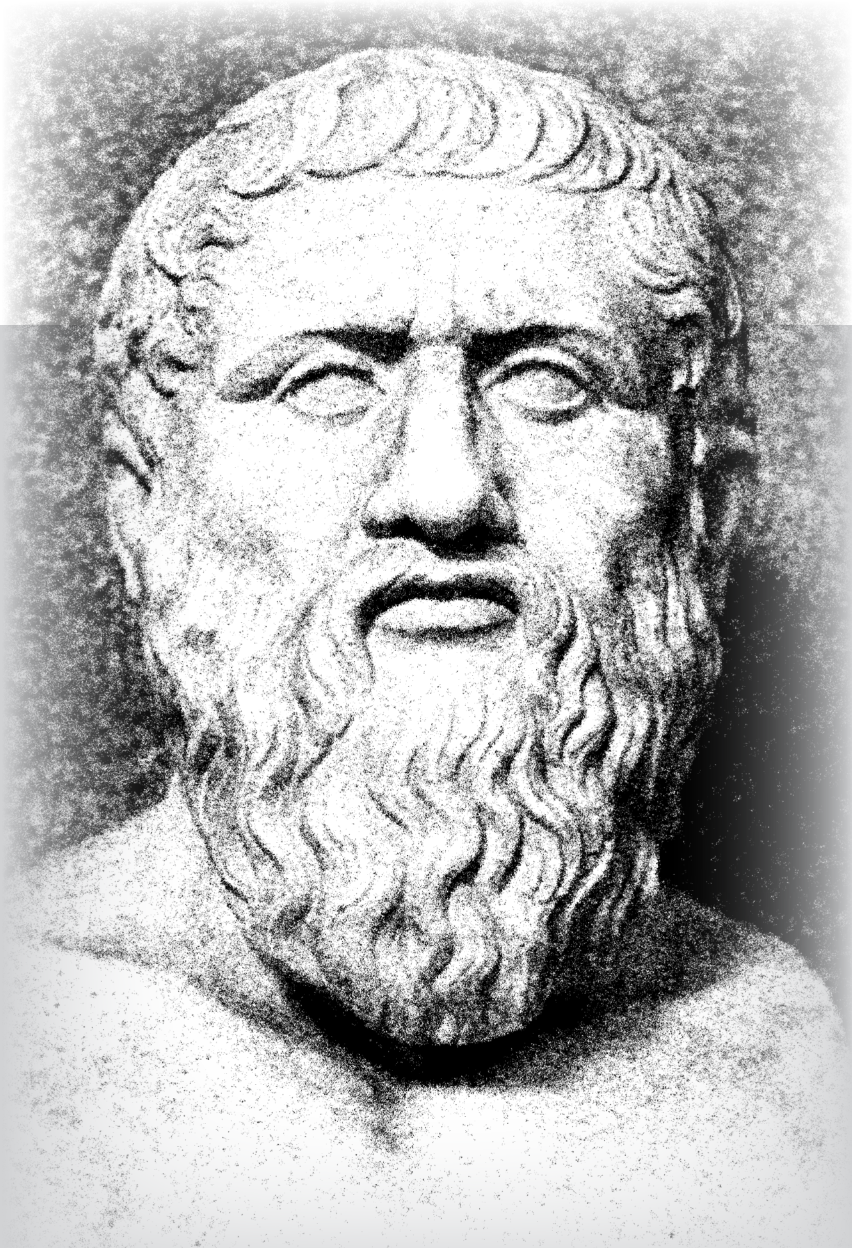
Αυτό είναι το οργανωμένο σχέδιο της παγκόσμιας τάξης πραγμάτων, αποτελούμενη από παγκόσμιους τοκογλύφους, στυγνούς αποικιοκράτες. Το σχέδιο αυτό δυστυχώς εκτελούν τα ντόπια φερέφωνα ασκώντας προδοτική πολιτική που στοχεύει στην υποδούλωση και απεθνικοποίηση. Δυστυχώς γνωρίζουν και γι' αυτό χτυπούν στη ρίζα, που είναι τα Ελληνόπουλα.

Και ο λαός τι κάνει; Συνεχίζει να μετρά μνημόνια, που του σφίγγουν τον λαιμό με θανάσιμο εναγκαλισμό, αποδέχεται "τη μοίρα του" με την ψήφιση δυσβάσταχτων φορολογικών νομοσχεδίων , βλέπει το ποσοστό της ανεργίας, ιδίως των νέων, να καλπάζει με φρενήρεις ρυθμούς και περιμένει στη γωνία την ανάπτυξη…

Έτσι όμως δεν γίνεται τίποτε! Αν δεν ξεκινήσει πανστρατιά ορθής ενημέρωσης και πληροφόρησης για το τι πρόκειται να συμβεί στην Ελλάδα μετά από κάποιες δεκαετίες, με την προδοτική στάση των μεταπολιτευτικών κυβερνήσεων, τότε το δημογραφικό και ο αφελληνισμός θα έχουν στραγγαλίσει την ήδη γεροντική Ελληνική κοινωνία! Γι' αυτό απαιτείται να ληφθούν καίρια και δραστικά μέτρα από μια κυβέρνηση εθνικού προσανατολισμού. Ίσως η ελπίδα δεν βρίσκεται πια στις δικές μας τις γενεές αλλά στις μέλλουσες που θα έλθουν! Ίσως η ανάγκη για διατήρηση της φυλής δώσει πάλι την φλόγα της αφύπνισης! Γιατί τώρα επιτρέψατε μου, «επιεικώς ροχαλίζουμε..!»

Επίκαιρος είναι πάλι ο Ν. Καζαντζάκης. Στην ασκητική του σελ.40, αναφέρει, "Το πρώτο σου χρέος, εκτελώντας την θητεία σου στη ράτσα, είναι να νιώσεις μέσα σου όλους τους προγόνους. Το δεύτερο, να φωτίσεις την ορμή τους και να συνεχίσεις το έργο τους. Το τρίτο σου χρέος να παραδώσεις στο γιο σου τη μεγάλη εντολή να σε ξεπεράσει…!"

Ηλίας Ν. Ηλιακόπουλος

Είχαμε αναφέρει και σε άρθρο προηγούμενου τεύχους, περί του Ιπποκράτη (τεύχος 2), ότι οι διαστρεβλωμένες επιταγές της παγκοσμιοποίησης βαπτίζονται μέσα στο μεγαλείο της αρχαίας Ελληνικής σκέψης, προκειμένου να γίνουν αποδεκτές από τα εν δυνάμει θύματα, δηλαδή τους πολίτες της Ελλάδας, αλλά και όλων των υπόλοιπων εθνών.

Η ευγονική στην Πλατωνική σκέψη

και στον άθλιο καιρό της Παγκοσμιοποίησης

Ένας από τους σημαντικότερους Έλληνες φιλόσοφους που υφίστανται αυτού του είδους την διαστρέβλωση, δεν είναι άλλος από τον Μέγα Πλάτωνα, που είχε αποκληθεί «πρώιμος φασίστας» από τον Εβραίο Καρλ Πόπερ, τον θεωρητικό της «ανοιχτής κοινωνίας». Βέβαια, αυτό δεν εμπόδισε τους ομοφύλους και ομοϊδεάτες του Πόπερ, όπως ο Σόρος, να εφαρμόζουν μεθοδικά τις επιτηδευμένες διαστρεβλώσεις των ιδεών του Πλάτωνα, επιχειρώντας να δημιουργήσουν έναν συμπαγή υβριδικό στρατό άβουλων υπηρετών, χαμηλής φυλετικής υποστάθμης, και ως εκ τούτου μηδενικού δείκτη αντιστάσεως στις επιβουλές των «διεθνών αφεντικών» τους. Η ευγονική είναι μία επιστήμη, η οποία παρήγαγε κατά τη διάρκεια της εφαρμογής της συγκεκριμένα αποτελέσματα, μερικά από τα οποία έχουν φτάσει έως τα επίπεδα του μύθου. Μυθεύματα, ψευδολογίες και φήμες επί φημών έχουν καλύψει τα αποτελέσματα της εν λόγω επιστήμης, τόσον ώστε να μην είναι πλέον δυνατόν να ξεχωρίσει εύκολα η αλήθεια από το ψέμα. Φευ, ακόμα και σήμερα, διόλου δεν έχουν ξεκαθαρίσει γεγονότα της νεοελληνικής ιστορίας, που τα βίωσαν εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπων και τα οποία άμεσα επηρεάζουν προπαγανδιστικά την ιστορία της Ελλάδος και μόνον. Πόσο μάλλον γεγονότα παγκόσμιας εμβέλειας, που επηρεάζουν και την ίδια την παγκοσμίως κρατούσα ιδεολογία της παγκοσμιοποιήσεως. Άλλωστε, έχουμε δει και άλλα γεγονότα παρόμοιας εμβέλειας, τα οποία παραποιήθηκαν σε τέτοιο βαθμό ώστε τελικά να καταστούν αγνώριστα από τα επισωρευμένα ψεύδη, όπως επίσης διαπιστώνουμε πως η επιστημονική έρευνα επί του προκειμένου να είναι ουσιαστικά απαγορευμένη, επί ποινή φυλακίσεως.

Η ιστορία και η πλατωνική σκέψη

Θεωρητικά, βάσει της επιστημονικής ιστορίας, η ευγονική ξεκινά την πορεία της στα τέλη του 19ου αιώνα, από τον Sir Francis Galton, εξάδελφο του Δαρβίνου, αλλάζει όνομα την δεκαετία του 70' και επιζεί μέχρι τις μέρες μας με διάφορες καμουφλαρισμένες και διαστρεβλωμένες, («δημοκρατικά» και «παγκοσμιοποιημένα»), σύγχρονες εκφάνσεις της. Αντίθετα με την κοινή αντίληψη η ευγονική δεν ήταν ένα πρόγραμμα που εφαρμόστηκε αποκλειστικά στην Εθνικοσοσιαλιστική Γερμανία του Γ' Ράϊχ, αλλά εφαρμοζόταν συστηματικότατα και στις ΗΠΑ, στην «Γη των Ελευθέρων», όπως και σε πολλές άλλες χώρες. Θεωρητικός σκοπός της ευγονικής, όπως ανέφερε ο μοντέρνος προπάτορας της είναι «...να εκπροσωπηθεί η κάθε τάξη ή φατρία από τα καλύτερα δείγματα της κι' αφότου γίνει αυτό, ν' αφεθούν να μορφοποιήσουν τον πολιτισμό τους και να βρουν τον δρόμο τους».

Όμως πάμπολλα περιττά, αστήρικτα, ψευδή και αλλοπρόσαλλα έχουν ακουστεί για την «φρίκη» που δήθεν σταμάτησε η ύπαρξη της με το τέλος του Δευτέρου Μεγάλου Πολέμου. Ας δούμε λοιπόν αποκατάληπτα την αλήθεια για τις απαρχές της στην Πλατωνική σκέψη. Εγκύπτουμε αρχικά στο Γ' Βιβλίο της Πολιτείας, στον στίχο 415, όπου αναλύεται ο μύθος των μετάλλων, τον οποίον ο Πλάτων θεωρεί ως έναν μύθο που πρέπει να εμφυσήσουν στους πολίτες της Ιδανικής Πολιτείας, ώστε αυτοί να τον ακολουθήσουν:

«Είσαστε, όπως θα τους πούμε συνεχίζοντας το μύθο μας, αδέλφια όλοι όσοι είστε στην πόλη, αλλ' ο θεός, όταν σας έπλαθε, σ' όσους από σας είστε ικανοί να εξουσιάζετε κατά τη δημιουργία σας ανακάτεψε μέσα σας χρυσάφι και γι' αυτό είστε άνθρωποι με μεγάλη αξία· σ' όσους είναι «επίκουροι» ανακάτεψε άργυρο και, τέλος, σίδηρο και χαλκό στους γεωργούς και στους άλλους τεχνίτες. Επειδή, λοιπόν, όλοι είστε πολύ όμοιοι μεταξύ σας, θα γεννάτε συνήθως όμοιους σας, ωστόσο κάπου – κάπου θα μπορούσε από χρυσάφι να βγει άργυρος και από άργυρο χρυσάφι και όλα τα άλλα έτσι, το ένα από το άλλο.

Λοιπόν πρώτα – πρώτα και κυρίως παραγγέλλει ο θεός στους άρχοντες να μη γίνονται τόσο καλοί φύλακες κανενός πράγματος και να μην προσέχουν τόσο τίποτε άλλο παρά τους απογόνους ανιχνεύοντας τι μέταλλο έχει προσμειχτεί στην ψυχή τους κι αν κάποιος απόγονος τους έχει μέσα του χαλκό ή σίδερο, να μην τον λυπηθούν με κανέναν τρόπο, αλλά να του δώσουν τη θέση που ταιριάζει στην φύση του και να τον σπρώξουν στην κατηγορία των τεχνιτών ή των γεωργών· αν πάλι κάποιοι από τις κατηγορίες αυτές γεννηθούν με χρυσάφι ή με ασήμι μέσα τους, αυτούς να τους τιμήσουν και να τους ανεβάσουν ψηλά κάνοντας τους «φύλακες» και «επίκουρους» αντίστοιχα, επειδή τάχα υπάρχει χρησμός ότι η πόλη θα καταστραφεί, όταν αναλάβει την φύλαξη της κάποιος που θα έχει μέσα του σίδερο ή χαλκό.» Όλα αυτά, προφανώς επειδή η κληρονομικότητα των ιδιοτήτων και των χαρακτηριστικών καθιστά αναγκαία μιαν υπηρεσία εντός της παιδείας, ώστε να βρίσκει τις εξαιρέσεις και να τις προσδιορίζει δίχως έλεος και με απόλυτη ακρίβεια.

Αυτή η γνώμη, ή μάλλον καλύτερα αυτή η σπουδαία γνώση του Πλάτωνα περί κληρονομικότητας των χαρακτηριστικών από τους γονείς στα τέκνα, φαίνεται άλλωστε και στο παρακάτω απόσπασμα από τον διάλογο του «Κριτίας», όπου ο Ήφαιστος και η Αθηνά αναφέρεται ότι έχουν κοινή φύση, εφόσον προέρχονται από τον ίδιο πατέρα:

«Στον Ήφαιστο και την Αθηνά όμως, επειδή είχαν κοινή φύση, σαν αδέλφια από τον ίδιο πατέρα, και είχαν την ίδια κατεύθυνση στη σοφία και τις καλές τέχνες, έτυχε να πέσει στον κλήρο αυτή εδώ η περιοχή, η οποία από τη φύση της τους ταίριαζε και ήταν κατάλληλη για την αρετή και τη φρόνηση τους» (Κριτίας, 109 c)

Πάντως οφείλουμε επανερχόμενοι στην δαιμονοποιημένη επιστήμη της ευγονικής, να πούμε δύο αδιαμφισβήτητες αλήθειες. Πρώτον ότι τα αποτελέσματα της επιστημονικής έρευνας της είναι αναμφίβολα και δεύτερον ότι δεν έχει δαιμονοποιηθεί στο σύνολο της. Ως παράδειγμα αναφέρουμε τον διάσημο Εβραίο κομμουνιστή Hermann Joseph Muller, ο οποίος όχι μόνον δεν δαιμονοποιήθηκε, αλλά τουναντίον προτάθηκε για βραβείο Νόμπελ το 1946, σχετικά με την έρευνα του στις επιπτώσεις της ιοντίζουσας ακτινοβολίας στο γενετικό υλικό. Ο συγκεκριμένος επιστήμονας ήθελε να εκβάλλει από την ευγονική την πραγματικότητα της φυλής και ευαγγελίστηκε την «θετική ευγονική», που επιζεί μέχρι και σήμερα μέσα από τις τράπεζες σπέρματος και την παρασκευή χαλκευμένων όντων μέσω της χειραγωγήσεως του DNA. Η ανακάλυψη του DNA, του υπομικροσκοπικού οργανικού φορέα των κληρονομικών μας χαρακτηριστικών, καταδεικνύει το έλλειμμα, την ανεπάρκεια και τελικά το ψεύδος της ευγονικής του Muller. Συνάμα η αλήθεια της απόλυτης βαρύτητας της κληρονομικότητας διώκεται από …… τους ίδιους τους χρήστες της, ακόμα και όταν νομπελίστες, όπως ο καθηγητής Watson (που μαζί με τον Crick ανεκάλυψαν το DNA), επιχειρούν να την αναφέρουν και να συνδέσουν την κληρονομικότητα με την οφθαλμοφανή διαφορετικότητα των φυλών. Ένα άλλο παρελκόμενο της «αντιφασιστικής» και πολιτικά ορθής κληρονομικότητας και της «νέας ευγονικής» είναι τα γενετικώς τροποποιημένα τρόφιμα, τα οποία θα σχολιάσουμε αργότερα.

Η «ευγονική» των «καλών»

Ας επιστρέψουμε όμως επί του παρόντος στην δαιμονοποιημένη πλευρά της ιστορίας της ευγονικής, εκείνη που οδήγησε στον χωρισμό της σε «καλή» και «κακή» ευγονική, λες και πρόκειται για κάποια δυσλειτουργική τράπεζα μετά την επέμβαση του Eurogroup. Σ' αυτήν την χαλκευμένη ψευδοϊστορία παρουσιάζονται διάφορες μυθολογικές και γκρανγκινιολικές αφηγήσεις για όσα συνέβησαν κατά την διάρκεια της Εθνικοσοσιαλιστικής κυριαρχίας στην Γερμανία του μεσοπολέμου και του πολέμου. Ιστορίες που αναφέρουν θανατώσεις, στειρώσεις και πειράματα γενετικής. Το ερώτημα που προκύπτει από αυτού του είδους την προπαγάνδα ακόμα και αν την λάβεις «αμάσητη» που λένε, είναι ότι πως μπορείς να αποσχίσεις ένα ιστορικό γεγονός από την περιρρέουσα ιστορική ατμόσφαιρα του και την χρονολογία του. Όμως δεν θα ήταν υποκριτικό να καταγγέλλουμε τις εν λόγω πρακτικές για τον μεσοπόλεμο, αν αυτές συνεχίζονταν έως και τις μέρες μας;

Αντιγράφουμε από την καθεστωτική κιτρινοφυλλάδα «Το Βήμα» αποσπάσματα άρθρου, όπως δημοσιεύτηκαν στις 12 Σεπτεμβρίου του 1999:

1964: «Στα πλαίσια ενός πειράματος για τον χρόνο ζωής των καρκινικών κυττάρων στον οργανισμό ατόμων καταβεβλημένων από άλλες ασθένειες, οι γιατροί του Εβραϊκού Νοσοκομείου Χρονίων Νοσημάτων έκαναν ενέσεις με ζωντανά καρκινικά κύτταρα σε 22 κατάκοιτους ασθενείς χωρίς προηγουμένως να τους ενημερώσουν.»

1966: «Ελάχιστα στοιχεία είναι γνωστά για το πείραμα που διεξήγαγε το 1966 ο αμερικανικός στρατός στο δίκτυο των υπόγειων σιδηροδρόμων της Νέας Υόρκης και του Σικάγου, αφού παραμένει ως και σήμερα απόρρητο. Το πείραμα αυτό συνίστατο στη διασπορά άγνωστου τύπου βακίλων σε ολόκληρο το δίκτυο του μετρό με σκοπό να μελετηθεί η ταχύτητα διασποράς και η πιθανή χρήση της τεχνικής αυτής ως βιολογικού όπλου.»
1991: «Είναι γνωστό ότι στους στρατιώτες που ταξίδεψαν στον Περσικό Κόλπο για την επιχείρηση «Καταιγίδα της Ερήμου» έγιναν προληπτικώς εμβόλια για πιθανά χημικά και βιολογικά όπλα που θα χρησιμοποιούσε το Ιράκ. Λίγες μόλις εβδομάδες μετά την επιστροφή τους στις ΗΠΑ άρχισαν να εκδηλώνονται τα πρώτα συμπτώματα του γνωστού πλέον «συνδρόμου του πολέμου στον Περσικό Κόλπο» (GWS): εξανθήματα, ναυτία, καούρα, επίμονη φαγούρα, διαταραχές της όρασης κ.ά. Επιπλέον, οι γυναίκες πολλών βετεράνων του πολέμου με το Ιράκ παραπονέθηκαν ότι το σπέρμα των συζύγων τους είχε γίνει καυστικό. Η διοίκηση του αμερικανικού στρατού προσπάθησε αρχικά να διασκεδάσει τις καταγγελίες, αλλά όταν το GWS αναγνωρίστηκε ως υπαρκτό φαινόμενο από την επίσημη επιθεώρηση του Αμερικανικού Ιατρικού Συλλόγου απέδωσε τα συμπτώματα στη χρήση χημικών όπλων από το Ιράκ. Το πρόβλημα με αυτό το επιχείρημα ήταν ότι τα συμπτώματα του GWS παρουσίασαν όχι μόνο οι στρατιώτες που κατέλυσαν επί εβδομάδες στην έρημο αλλά και εκείνοι που παρέμειναν στα αεροπλανοφόρα τους καθ' όλη τη διάρκεια της αποστολής! Έκτοτε, πη-

γές του αμερικανικού στρατού παραδέχθηκαν ανεπισήμως ότι είναι πιθανόν να χρησιμοποιήθηκαν και νέα, πειραματικά εμβόλια στους στρατιώτες, για την αποτελεσματικότητα και την ακινδυνότητα των οποίων δεν υπήρχαν επαρκείς κλινικές αποδείξεις.»

Τέλος θα επικαλεστούμε και ένα απόσπασμα από το περιοδικό «Επίκαιρα» που δημοσιεύτηκε στις 24 Φεβρουαρίου του 2012 για να φέρουμε το ζήτημα στο «σήμερα» και στο «εδώ»:

«Χωρίς ηθικούς φραγμούς, ελέγχους και την ελάχιστη επιστημονική επίβλεψη θέτονται σε κίνδυνο ανθρώπινες ζωές στο βωμό της ιατρικής εξέλιξης στη χώρα μας. Γιατροί φέρονται να πραγματοποιούν κλινικές δοκιμές σε ασθενείς δίχως οι τελευταίοι να γνωρίζουν το παραμικρό, καταστρατηγώντας τη σχετική νομοθεσία και παρακάμπτοντας την ενδεδειγμένη διαδικασία. Άνθρωποι ηλικιωμένοι, με σοβαρά προβλήματα υγείας, ανήμποροι να υπερασπιστούν τον εαυτό τους μετατρέπονται σε πειραματόζωα από «επιστήμονες» δίχως τη συγκατάθεσή τους.»

Και επειδή πολύ αρέσκονται σε κριτική περί «δημοκρατίας» οι μπολσεβίκοι, ας βάλουμε και ένα παράδειγμα από την αγαπημένη τους Ανατολική Γερμανία, στην οποία θήτευσε ως νεανίδα κομμουνίστρια και η Μέρκελ, μεταφράζοντας από την "The Independent" άρθρο της 5ης Δεκεμβρίου του 2012:

«Η κομμουνιστική Ανατολική Γερμανία επέτρεπε σε Δυτικές εταιρίες φαρμάκων να χρησιμοποιούν τους κλινήρεις ασθενείς της, ως ανυποψίαστα πειραματόζωα για πειράματα σχετικά με προηγουμένως μη χρησιμοποιημένες φαρμακευτικές ουσίες, σε αντάλλαγμα εκατοντάδων χιλιάδων σε «σκληρό» νόμισμα»

Η υποκρισία των «δημοκρατών»

«Ρίγησαν», λοιπόν και «αναρίγησαν», για άλλη μία φορά οι πάσης φύσεως «δημοκράτες» από τις δηλώσεις του Συναγωνιστή Ματθαιόπουλου στο περιοδικό "Crash", αλλά δεν μας είπανε κάτι πολύ ουσιαστικό: Γιατί όλα αυτά τους θυμίζουν δήθεν το Γ' Ράιχ και δεν τους θυμίζουν τις μεθόδους των δημοκρατιών τους; Γιατί δεν τους θυμίζουν την Αρχαία Ελλάδα και τις επίσης ανάλογες μεθόδους; Θα αντιπαρέλθουμε, όμως, την πιθανώς στείρα υπόδειξη της υποκρισίας των «δημοκρατών», για να έλθουμε στον πυρήνα της όλης συζητήσεως.

Είναι θεμιτός ο έλεγχος των γεννήσεων και των διασταυρώσεων, ώστε να αποφευχθεί η διάδοση σοβαρών κληρονομικών ασθενειών και δει σοβαρών ψυχικών νόσων; Ποια είναι η πλατωνική άποψη, ποια η πραγματικότητα και ποια η σύγχρονη πρακτική στον καιρό της παγκοσμιοποίησης; Ας δούμε πρώτα ένα απόσπασμα από την «Πολιτεία» και συγκεκριμένα τα εδάφια του πέμπτου βιβλίου 459 D-E και 460 C.

"Σύμφωνα με όσα έχουμε παραδεχθεί πρέπει οι καλύτεροι άντρες να έχουν όσο γίνεται πιο συχνή επαφή με τις καλύτερες γυναίκες και να γίνεται το αντίθετο με τους χειρότερους και με τις χειρότερες, να ανατρέφονται όσα παιδιά γεννιούνται από τους πρώτους, όχι όμως όσα από τους δεύτερους, αν είναι να βρίσκεται το ποίμνιο σε όσο γίνεται καλύτερη κατάσταση και όλα αυτά να γίνονται χωρίς κανένας να τους αντιλαμβάνεται εκτός από τους άρχοντες, αν η αγέλη των «φυλάκων» δε θα αναστατώνεται, όσο αυτό είναι δυνατό"

"Όσα παιδιά θα γεννιούνται από ασήμαντους γονείς ή αν κάποιο παιδί από τους γερούς γονείς βγει ελαττωματικό, αυτά θα τα καταχωνιάσουν σ' ένα μέρος κρυφό και άγνωστο, όπως ταιριάζει."

Στην Πλατωνική σκέψη, λοιπόν, βλέπουμε να αναδύονται εμφανείς οι επιρροές της Αρχαίας Σπάρτης, γεγονός που είναι λογικό δεδομένου του φιλολακωνικού υποβάθρου του. Παρόμοια ήταν η σκέψη, όμως, και του μαθητή του Πλάτωνα και διδασκάλου του Μεγάλου Αλεξάνδρου, Αριστοτέλη, για το θέμα. Διαβάζουμε, σχετικά, στα «Πολιτικά», Βιβλ. Η΄, 1.335b:

"Αν πρέπει ο νομοθέτης από την αρχή να κοιτάξει πώς θα γίνουν τα σώματα των παιδιών όσο το δυνατόν καλύτερα, πρέπει αρχικά να επιμεληθεί τα σχετικά με το γάμο, πότε και ποιοι πρέπει να συνευρεθούν"

Στην Αρχαία Ελληνική Σκέψη, τουλάχιστον του Πλάτωνα και του Αριστοτέλη, για να μην αναφέρουμε και τους πάρα πολλούς άλλους, λοιπόν η ευγονική είναι ένα μέσον για την βελτίωση του γένους, ομολογώντας θέσεις και απόψεις που στον σύγχρονο Έλληνα πιθανόν να ακούγονται τουλάχιστον αποκρουστικές. Το τελευταίο, βέβαια, έχει να κάνει όχι με την αποκρουστικότητα ή μη των ίδιων των θέσεων, αλλά της διαφοράς του αξιακού συστήματος μεταξύ της εποχής κατά την οποία αυτές τέθηκαν και του σήμερα της μεταπολιτευτικής φιλελεύθερης δημοκρατίας, για την οποία είχε προειδοποιήσει ο Πλάτωνας (Πολιτεία 562d – 564a) ότι εμπεριέχει την, άγουσα προς την τυραννία, ασυδοσία.

Στον καιρό της παγκοσμιοποίησης

Στην παγκοσμιοποιημένη, όμως, σημερινή πραγματικότητα, στην φιλελεύθερη δημοκρατία στην οποία ζούμε, δεν υπάρχουν μήπως αυτά τα πράγματα και οι ανάλογες νομοθεσίες; Θα ξεκινήσουμε μιλώντας για ένα από τα οξύτερα προβλήματα του Ελληνισμού, το Δημογραφικό. Ο Ελληνικός πληθυσμός, λοιπόν, μειώνεται ραγδαία, μάλιστα η μείωση του μόνο την τελευταία δεκαετία θα δείχνει στον ιστορικό του απώτερου μέλλοντος ότι μάλλον στην Ελλάδα έπεσε λιμός ή κάποιος μεγάλος πόλεμος του οποίου δεν βρέθηκαν ίχνη. Δεν θα μπορέσει να εξηγήσει αλλιώς ο ιστορικός αυτού του απώτερου μέλλοντος πως ένα Έθνος έχασε περίπου ένα εκατομμύριο άτομα μέσα σε μόλις μία δεκαετία. Ακατάσχετες αμβλώσεις, υλιστικός – καπιταλιστικός τρόπος ζωής, αποτρεπτικές για την τεκνοποιία νομοθεσίες και κοινωνικοοικονομικές εξελίξεις είναι μερικά μόνο από τα κομμάτια του πάζλ που συνθέτουν αυτό το οξύτατο και πολυδιάστατο πρόβλημα.

Από την άλλη μεριά η Ελλάδα, αλλά και ολόκληρος ο Λευκός κόσμος δέχεται μια άνευ προηγουμένου εποικιστική κίνηση που λαμβάνει διαστάσεις εισβολής. Την ίδια στιγμή οι νομοθεσίες, τουλάχιστον στον ελλαδικό χώρο, όχι μόνο ανέχονται αλλά και προτρέπουν τον κατακλυσμό της Ελλάδας από αλλόφυλους, οι οποίοι όχι μόνο χαρακτηρίζονται «ευπαθείς» και τυγχάνουν των προνομίων της ρατσιστικής, εναντίον των Ελλήνων, πολιτικής των αντεθνικών κυβερνήσεων, της λεγόμενης «πολιτικής των θετικών διακρίσεων», αλλά και εκτοπίζουν ολόκληρους πληθυσμούς από τις περιοχές τις οποίες υποβιβάζουν (προς τέρψιν εργολάβων, καναλαρχών και λοιπών διαπλεκόμενων) με την βαριά εγκληματικότητα που παράγουν. Παραλλήλως τα κανάλια των προαναφερθέντων εργολάβων προπαγανδίζουν καταιγιστικά την πολυπολιτισμικότητα, σπρώχνοντας τους Έλληνες να αποδεχτούν τον επερχόμενο θάνατο τους.

Αν φτάναμε μέχρι του σημείου να επικαλεστούμε τι συμβαίνει στην Ευρώπη θα έπρεπε, φυσικά, να στηλιτεύσουμε και το τι συμβαίνει με την προπαγάνδα εκεί, η οποία βρίσκεται σε ομολογουμένως «άλλο επίπεδο», φτάνοντας μέχρι του σημείου να προπαγανδίζουν ανοιχτά τους μεικτούς γάμους και τους γάμους μεταξύ ομοφυλοφίλων έναντι των φυσιολογικών γάμων. Όμως δεν θα το πράξουμε, άλλωστε, έχουμε ήδη αρκετά παραδείγματα στην ελλαδική πραγματικότητα, όπου η τεκνοποιία των «ευπαθών» προστατεύεται και προωθείται, αντίθετα με την τεκνοποιία των γηγενών που διώκεται φορολογικά, ενώ η εν Ελλάδι προπαγάνδα κάνει φιλότιμες προσπάθειες για να φτάσει την ευρωπαϊκή παρακμή.

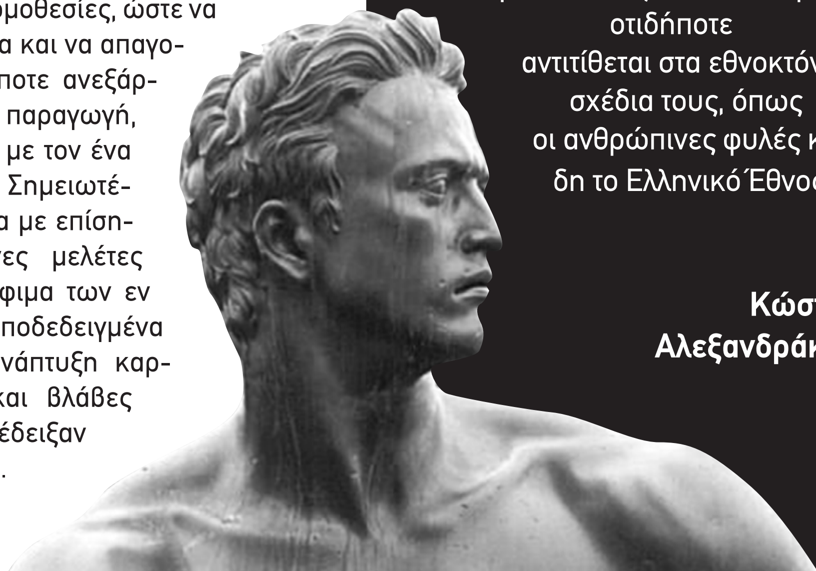
Λένε ότι εμείς μισούμε τους ανθρώπους, επειδή δεν θέλουμε να αναμειχθούμε και εν τέλει να εξαφανιστούμε. Όμως αυτοί, οι κήρυκες της παγκοσμιοποίησης, είναι το πραγματικό

μίσος εναντίον της θείας δημιουργίας, αυτοί που εχθρεύονται τις Φυλές των ανθρώπων και θέλουν να τις φτιάξουν στα μέτρα τους, έναν απροσδιόριστο, δηλαδή, αχταρμά χωρίς παραδόσεις, ήθη, έθιμα, συνεκτικούς δεσμούς για να αντισταθεί στον διεθνή επικυρίαρχο. Πέραν του αδιάψευστου γεγονότος ότι η «δημοκρατία» τους, από την μία, και ο κομμουνισμός τους, από την άλλη, είναι οι μόνοι υπεύθυνοι για τις τερατογεννέσεις, τον καρκίνο και πολλές άλλες σύγχρονες μάστιγες, που ήρθαν ως αποτέλεσμα των πολιτικών τους, ας δούμε το θέμα «διεθνιστικά» πηγαίνοντας και στο θέμα της «μοντέρνας ευγονικής», των γενετικώς μεταλλαγμένων τροφίμων, των λιμών και του μονεταριστικού ελέγχου των τροφών.
Εταιρίες πολυεθνικών συμφερόντων και «περιούσιας» υφής προΐστανται στον έλεγχο των τροφίμων, όχι μόνο ως ποιότητα, αλλά και ως ποσότητα. Εκατοντάδες λιμοί έχουν πλήξει άλλοτε κραταιές αγροτικές ή κτηνοτροφικές χώρες από τις πολιτικές των «ευαγών» και «φιλανθρωπικών» αυτών ιδρυμάτων μέσα από τον έλεγχο των σπόρων, των λιπασμάτων, των ζωοτροφών και των φαρμάκων, τόσο για ζώα, όσο και για φυτά. Μονοπωλιακώς κινούμενοι ελέγχουν πλήρως τα πάντα και φτάνουν μέχρι σημείου μάλιστα μέσω της συμμετοχής τους στις κυβερνήσεις να ελέγχουν και τις νομοθεσίες, ώστε να πατάξουν αμείλικτα και να απαγορεύσουν οποιαδήποτε ανεξάρτητη βιολογική παραγωγή, που δεν ελέγχουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Σημειωτέον δε ότι σύμφωνα με επίσημες δημοσιευμένες μελέτες μεταλλαγμένα τρόφιμα των εν λόγω εταιριών αποδεδειγμένα προκαλούν την ανάπτυξη καρκινικών όγκων και βλάβες σε όργανα, όπως έδειξαν σχετικά πειράματα.

Ας μην «ριγούν», συνεπώς,
οι «δημοκράτες» και
οι μπολσεβίκοι με τις ιδέες του
Φυλετικού Ανθρωπισμού
και να μην επικαλούνται
τον «ανθρωπισμό» προκειμένου
να συκοφαντήσουν,
να λοιδορήσουν και
να διαστρεβλώσουν
την αλήθεια.
Είναι γνωστές και
οι πρακτικές τους και
το απύθμενο μίσος τους
ενάντια στους ανθρώπους.

Εν κατακλείδι θα πρέπει
να καταστεί σαφές ότι δεν
τους κάνει να «ριγούν»
η προφανής αλήθεια του
Φυλετικού Ανθρωπισμού,
αλλά το γεγονός ότι σε αυτήν
δεν περιλαμβάνονται
τα πολυεθνικά
τους συμφέροντα και είναι
απόλυτα αντιληπτή
η φυσική τους απέχθεια προς
οτιδήποτε
αντιτίθεται στα εθνοκτόνα
σχέδια τους, όπως
οι ανθρώπινες φυλές και
δη το Ελληνικό Έθνος.

Κώστας Αλεξανδράκης

Οι Έλληνες,
οι βάρβαροι και οι προδότες

Άναυδος όλος ο Ελληνισμός και πιθανόν ο υγιώς σκεπτόμενος κόσμος, παρακολουθεί τη λυσσαλέα επίθεση που δέχεται το νησί της Αφροδίτης από τον διεθνή σιωνισμό συνεπικουρούμενος από τους φίλους του Τούρκους και με αιχμή του δόρατος τα πειθήνια όργανά του: το Δ.Ν.Τ., την Ε.Κ.Τ., την Μέρκελ, τις δουλοπρεπείς Ελληνικές και Κυπριακές κυβερνήσεις των Γ.Α.Π., Σαμαρά Χριστόφια κλπ.

Τα αίτια, καθώς και όλα αυτά τα δραματικά γεγονότα, έχουν αναλυθεί και προβλεφθεί με τον πλέον αναλυτικό και εύστοχο τρόπο, τόσον από τον Αρχηγό όσο και από πολλούς συναγωνιστές στελέχη-βουλευτές της Χρυσής Αυγής, ώστε κάθε δική μου σχετική προσπάθεια θα ήταν τελείως περιττή και σίγουρα θα «κόμιζα γλαύκα ες Αθήνας».
Δεν είμαι ούτε οικονομολόγος (άλλωστε βιώνουμε όλοι με τον χειρότερο τρόπο τα κατορθώματα των ''μεγάλων οικονομολόγων καθηγητάδων'' σαν τους Σημίτη, Αλογοσκούφη, Παπανδρέου, Παπακωναταντίνου, Παπαδήμο κλπ.), ούτε ιστορικός σαν την Ρεπούση του συνωστισμού, αλλά μια Ελληνίδα που αγαπά την Πατρίδα της και αναζητά την αλήθεια.

Σαν δισέγγονη των δρεπανηφόρων Μανιατισσών που νίκησαν και ντρόπιασαν τους ''Αραπάδες του Μπραχήμη'' αισθάνομαι την ανάγκη να πιάσω την ιστορία από παλιά, όχι από πριν δυο-τρία χρόνια που η Κυπριακή οικονομία και οι τράπεζές της, στήριζαν οικονομικά την Ιρλανδία και την Ελλάδα, όχι από πριν μερικές δεκαετίες που η δημοκρατική γηραιά Αλβιόνα απαγχόνιζε ανήλικους αγωνιστές της ΕΟΚΑ, αλλά λίγο παλαιότερα, περίπου 2.520 χρόνια πριν.

Τότε το 506 π.Χ. γεννήθηκε, στο κλεινόν Άστυ, ο Κίμων, με πατέρα τον Μιλτιάδη, τον νικητή του Μαραθώνα και μητέρα την Ηγησιπύλη, πριγκίπισσα από τη Θράκη, κόρη του βασιλέως Ολόρου. Τα πρώτα χρόνια της ζωής του Κίμωνα υπήρξαν πολύ δύσκολα, αφού ο πατέρας του πεθαίνοντας στη φυλακή, του άφησε χρέος τεράστιο, το πρόστιμο που του είχε επιβληθεί για την αποτυχημένη εκστρατεία στην Πάρο. [Βλέπετε από τότε υπήρχαν μισέλληνες σαν τους Μοσέ Καντόρ και Ρόναλντ Λόντερ, από τότε υπήρχαν τα όργανά τους: οι δημαγωγοί και οι διαστρεβλωτές της αλήθειας τύπου Τσίπρα και Τατσόπουλου. Είναι αυτοί που εξόντωσαν και τους τρεις νικητές Στρατηγούς των Μηδικών (Μηλτιάδη, Θεμιστοκλή, Παυσανία), είναι αυτοί που φυλάκισαν τον Κολοκοτρώνη και σκότωσαν τον γιό του, είναι αυτοί που δολοφόνησαν πισώπλατα τον Καραϊσκάκη, είναι αυτοί που δολοφόνησαν τους, μοναδικούς ίσως, πανάξιους Κυβερνήτες της σύγχρονης Ελλάδος: τον Καποδίστρια και τον Ι. Μεταξά.] Χάρη στον πάμπλουτο γαμπρό του Καλλία, ο Κίμων τακτοποίησε την πληρωμή του προστίμου και με τα πολλά φυσικά του χαρίσματα αναμίχθηκε και διέπρεψε στην πολιτική, εξελέγη μάλιστα στρατηγός το 476 π.Χ.. Ήταν οραματιστής και σε όλη του την πολιτική σταδιοδρομία αγωνίσθηκε για να καθιερώσει την ειρηνική συνύπαρξη της Σπάρτης με την Αθήνα, βλέποντας ότι μοναδικός εχθρός ήταν οι βάρβαροι που περιέβαλαν και εποφθαλμιούσαν τον Ελληνικό κόσμο. Φυσικά ήταν οπαδός της αριστοκρατικής παράταξης και σύντομα έγινε ο εκφραστής της όταν παντρεύτηκε την Ισοδίκη, την εγγονή του Μεγακλή από το γένος των Αλκμεωνιδών. Μετά τα Μηδικά, η μακροχρόνια απουσία του Αριστείδη (να καθορίσει τους ανάλογους "φόρους" των συμμάχων) και η δυσπιστία στο πρόσωπό του Θεμιστοκλή (εξ αιτίας των οικονομικά δυσβάσταχτων μεγαλόπνοων σχεδίων του για εκστρατεία εναντίων τα των Περσών), κατέστησαν τον Κίμωνα απόλυτο ηγέτη, ο οποίος εκλεγόταν στρατηγός από το 476 π.Χ. (που διαδέχθηκε τον Αριστείδη στην ηγεσία των αριστοκρατικών) έως το 462 π.Χ. συνεχώς. Ο Κίμων το 476 π.Χ. τέθηκε επικεφαλής των συμμαχικών δυνάμεων και πέτυχε να εκκαθαριστούν τα θρακικά παράλια από τις Περσικές φρουρές. Το 475 π.Χ. εκδίωξε τους Δόλοπες από τη Σκύρο, όπου βρήκε τα οστά του Θησέα δίπλα στα όπλα του, τα οποία με μεγάλες τιμές μεταφέρθηκαν στην Αθήνα, όπου για τη στέγασή τους ιδρύθηκε το Θησείον λίγες εκατοντάδες μέτρα ανατολικά της Αγοράς. Το 472 π.Χ. πολιόρκησε την Κάρυστο, η οποία συνθηκολόγησε και έγινε αναγκαστικά μέλος της συμμαχίας. Το 469 π.Χ. ο Κίμων πολιόρκησε τη Νάξο, που είχε αποστατήσει από την συμμαχία, την ανάγκασε να συνθηκολογήσει και υποχρεώθηκε να περάσει στην τάξη των υποτελών συμμάχων, με βαρύτερο «φόρο». Το 468 π.Χ. οι Πέρσες ξεκίνησαν να συγκεντρώνουν στρατό και στόλο στην Παμφυλία με προφανή σκοπό να κινηθούν προς τη Μικρά Ασία και το Αιγαίο. Ο Κίμων ορίστηκε αρχηγός της εκστρατείας με 300 συμμαχικές τριήρεις (200 Αθηναϊκές) και 5.000 οπλίτες. Στις εκβολές του ποταμού Ευρυμέδοντα, μετά από τις συμπλοκές σε ξηρά και θάλασσα, οι Περσικές δυνάμεις διαλύθηκαν. Η νίκη αυτή απογείωσε το κύρος της συμμαχίας, και είχε ως αποτέλεσμα κάθε πόλη της Ιωνίας, της Καρίας και της Λυκίας, να προσχωρεί στην συμμαχία για να διατηρήσει την ανεξαρτησία της.

Το 465 π.Χ., οι Αθηναίοι αποφάσισαν να στείλουν 10.000 άποικους, Αθηναίους και συμμάχους, στη Θράκη στις Εννέα Οδούς (αργότερα Αμφίπολη), προκειμένου να αρχίσουν την εκμετάλλευση των πλουτοπαραγωγικών πηγών της Θράκης. Η Θάσος, ένα από τα ισχυρά μέλη της συμμαχίας, βλέποντας τα συμφέροντά της να απειλούνται, αποστάτησε. Ο Κίμων για άλλη μια φορά επέβαλε την τάξη μετά από τριετή πολιορκία. Η Θάσος τιμωρήθηκε βαρύτατα. Ταυτόχρονα οι άποικοι των Εννέα Οδών προχώρησαν προς την ενδοχώρα για να εδραιωθούν κοντά στα μεταλλεία χρυσού. Όταν βρέθηκαν στο Δράβησκο της Ηδωνικής (κοντά στη Δράμα), δέχθηκαν επίθεση από της τοπικές θρακικές φυλές, με αποτέλεσμα να σφαγούν κυριολεκτικά.

Για άλλη μια φορά οι δημαγωγοί και οι υποτιθέμενοι υπερασπιστές της δημοκρατίας, ορμώμενοι από ταπεινά προσωπικά συμφέροντα, προσπάθησαν να εξοντώσουν έναν Έλληνα ηγέτη, ακριβώς την στιγμή που προσπαθούσε να δώσει το καίριο πλήγμα στους τότε εχθρούς των Ελλήνων, τους Πέρσες. Κατά την τελευταία απουσία του Κίμωνα, οι δημοκρατικοί στην Αθήνα δραστηριοποιήθηκαν, εκμεταλλευόμενοι τη δυσφορία των Αθηναίων από τη φοβερή καταστροφή στο Δράβησκο και τον κατηγόρησαν για δωροδοκία. Ένας από τούς κατήγορους ήταν και ο Περικλής. Υποστήριξαν ότι ενώ έπρεπε μετά την παράδοση της Θάσου να εισβάλει στη Μακεδονία, καθώς είχε και εκεί μεταλλεία, αυτός πήρε δώρο από το βασιλιά της Μακεδονίας Αλέξανδρο. Όταν κλήθηκε να λογοδοτήσει, αμύνθηκε με επιτυχία και απαλλάχθηκε των κατηγοριών, που αποδείχθηκαν χαλκευμένες.

Το 462 π.Χ., η δημοκρατική παράταξη, η οποία είχε ανακτήσει τη δύναμή της, με αρχηγό τον Εφιάλτη επανέρχεται στο σχέδιο εξόντωσης του Κίμωνα. Εκείνη τη χρονιά η Σπάρτη ζήτησε τη βοήθεια των Αθηναίων, αφού η εξέγερση των ειλώτων την είχε φέρει σε πολύ δύσκολη θέση. Ο Εφιάλτης πρότεινε να αφεθεί η Σπάρτη στην κακή της τύχη, όμως οι Αθηναίοι μεταπείσθηκαν από τον Κίμωνα να στείλουν στρατό να τη βοηθήσουν. Βλέπετε ο Κίμωνας ήξερε ότι η οπλιτική φάλαγγα της Σπάρτης του ήταν απαραίτητη για να διαλύσει την Περσική αυτοκρατορία. Η είδηση της άφιξης 4.000 Αθηναίων οπλιτών με επικεφαλής τον Κίμωνα ανησύχησε τους Σπαρτιάτες, οι οποίοι με το πρόσχημα ότι δεν τους χρειάζονταν πια, τους έδιωξαν. Οι τότε δημαγωγοί έκανα καλή δουλειά, έτσι αυτή η προσβολή καταλογίστηκε στον Κίμωνα, ο οποίος τον επόμενο χρόνο εξοστρακίστηκε.
Φυσικό επακόλουθο του εξοστρακισμού ήταν η διάλυση της Ελληνικής Συμμαχίας του 481 π.Χ., καθώς και η ατυχής εκστρατεία των Αθηναίων και των συμμάχων τους στην Αίγυπτο (460 - 454 π.Χ.), ως βοήθεια προς τους εξεγερμένους Αιγυπτίους κατά των Περσών, που κατέληξε σε μεγάλου μεγέθους καταστροφή (20.000 άνδρες και 100 πλοία). Παράλληλα με τη λύση της Ελληνικής Συμμαχίας είχαν αρχίσει εχθροπραξίες μεταξύ Αθήνας και Πελοποννησίων. Οι Αθηναίοι τότε, αποφάσισαν να ανακαλέσουν τον Κίμωνα, με την προϋπόθεση να μην εμπλακεί στα εσωτερικά της πόλης, και του ανέθεσαν να κλείσει το μέτωπο με τη Σπάρτη. Πράγματι ο Κίμων, που ήταν αγαπητός στους Σπαρτιάτες, κατάφερε να συνάψει πενταετείς σπονδές.

Το 450 π.Χ. ο Κίμων έπλευσε στην Κύπρο, με 200 τουλάχιστον συμμαχικές τριήρεις, για να εκδιώξει τους Πέρσες και να αποκαταστήσει την Αθηναϊκή κυριαρχία στην ανατολική Μεσόγειο. Καταναυμάχησε τον ενωμένο στόλο των Κιλίκων και των Φοινίκων στις ακτές της Πάφου και πολιόρκησε το Μάριον και το Κίτιον. Το Μάριον κυριεύτηκε, όμως η πολιορκία του Κιτίου τραβούσε σε μάκρος, και επιπλέον οι αμυνόμενοι είχαν στις επάλξεις τους τοξότες, που προκαλούσαν φθορά στους πολιορκητές. Οι πολιορκητές υπέφεραν και από έλλειψη εφοδίων. Στο Κίτιον ο Κίμων άφησε την τελευταία του πνοή, είτε από τραύμα είτε από αρρώστια, είτε από πείνα. Για να μην υπάρξει σύγχυση στις τάξεις του στρατού και του στόλου οι στρατηγοί απέκρυψαν για μέρες το θάνατο του, χτύπησαν το φοινικικό στόλο κοντά στην Σαλαμίνα της Κύπρου κι αφού τον καταναυμάχησαν αποβιβάστηκαν στην ξηρά και κατατρόπωσαν και τις χερσαίες περσικές δυνάμεις. Η διπλή νίκη αποδόθηκε στον Κίμωνα, για τον οποίο επικράτησε η υστεροφημία ότι «ΚΑΙ ΝΕΚΡΟΣ ΕΝΙΚΑ». Η σορός του επιστράφηκε στη πόλη των Αθηνών και τάφηκε με μεγάλες τιμές στις Μελίτιδες Πύλες.
Δεν θα μπορούσε κανείς να διανοηθεί ότι χιλιάδες χρόνια μετά θα βρισκόταν απόγονοι, σαν τον Καραμανλή, όχι τον μικρό αλλά τον «τιποτένιο» (αυτόν που αποποιήθηκε ακόμα και το όνομά του), που θα ισχυρίζονταν ότι «η Κύπρος είναι μακριά» (προφανώς οι τριήρεις είναι πιο γρήγορες από τα Φάντομ), να την εγκαταλείψουν στον επιδρομέα και η αποκαλούμενη δημοκρατία να αρνείται πεισματικά να διερευνήσει την εσχάτη αυτή προδοσία

Οι **Έλληνες Εθνικιστές έχουν γίνει ο χειρότερος εφιάλτης** όλων αυτών των εφιαλτών της χώρας μας.

(άνοιγμα φακέλου της Κύπρου), που τόσο την βόλεψε, αφού έδιωξαν τίμιους, παρασημοφορημένους στα πεδία της μάχης αξιωματικούς, για να στρογγυλοκαθίσουν οι απάτριδες πολιτικάντηδες στις πλάτες του Ελληνικού λαού και να τον απομυζούν καταστρέφοντας την χώρα μας.

Οι ρίζες της σημερινής μας οικονομικής χρεοκοπίας βρίσκονται στο μαύρο καλοκαίρι της Κυπριακής τραγωδίας του 1974. Δυστυχώς όμως ως Έθνος προσπαθούν να μας χρεοκοπήσουν πρώτα ηθικά και φυσικά οικονομικά. Ο διεθνής σιωνισμός, οι τοκογλύφοι και οι ελληνόφωνες υποτακτικοί τους, εκτελούν κατά γράμμα την ρήση του Εβραίου Αβραάμ Μπέν Ελεάζαρ, κρυπτόμενου πίσω από το όνομα Χένρυ Κίσσινγκερ «…Ο Ελληνικός λαός είναι δυσκολοκυβέρνητος και γι' αυτό πρέπει να τον πλήξουμε βαθιά στις πολιτισμικές του ρίζες. Τότε ίσως συνετισθεί. Εννοώ δηλαδή να πλήξουμε τη γλώσσα, τη θρησκεία, τα πνευματικά και ιστορικά του αποθέματα, ώστε να εξουδετερώσουμε κάθε δυνατότητά του να αναπτυχθεί, να διακριθεί, να επικρατήσει…». Ο φωτοδότης φάρος του Ελληνικού πολιτισμού τους τυφλώνει και τους γεμίζει φθόνο, λυσσομανούν κατά του Ελληνισμού, αυτοί που δεν έχουν καν ιστορία, αλλά βεβαρημένο ποινικό μητρώο, αυτοί που όσο και αν ''κοιτάξουν πίσω'' στους προγόνους τους, βλέπουν μόνο βαρβαρικά στίφη (βάνδαλους, έρουλους κλπ), βλέπουν μόνο νομάδες ποιμένες, κατοίκους της «μικρής Ιουδαίας της συνηθισμένης στην υποταγή», που επί σαράντα χρόνια δεν μπορούσαν να βγουν από την έρημο Σινά (μικρότερη σε έκταση από την Πελοπόννησο), βλέπουν ορδές αιμοσταγών μογγόλων «μάστιγα των λαών».

Για την κακή μας τύχη, έχουν βρει πρόσφορο έδαφος, καθώς αυτή την περίοδο βρήκαν τους Έλληνες, όπως και τα περισσότερα Έθνη χωρίς ηγέτες και μοιάζει να κερδίζουν προσωρινά

την μάχη. Μάλιστα τον Ελληνισμό προσπαθούν να τον πλήξουν όχι μόνο ηθικά και πολιτιστικά, αλλά ακόμα και να τον εξαφανίσουν βιολογικά, με το τεράστιο δημογραφικό πρόβλημα που τεχνηέντως μας δημιουργούν. Οι δικοί μας οσφυοκάμπτες των διεθνών τοκογλύφων κάνουν ότι μπορούν για να εξοντώσουν τους Έλληνες με κάθε τρόπο, αφού πρώτα τους έκλεψαν τα πάντα: ψήφο, χρήματα, χαμόγελο, ιδανικά, περηφάνια κλπ. Έχει καταφέρει αυτή η πατριδοκάπηλη ψευτοδεξιά με τα φανερά και κρυφά δεκανίκια της, να αριθμούμε ήδη χιλιάδες αυτοκτονίες Ελλήνων εξ' αιτίας της απόγνωσης και της οικονομικής ανέχειας. Ο ανθός της Ελληνικής νεολαίας, και μάλιστα οι πλέον μορφωμένοι, ξενιτεύονται προς αναζήτηση καλύτερης τύχης, αφού πρώτα οι οικογένειές τους και το Κράτος έχουν δαπανήσει τεράστια χρηματικά ποσά για την ανατροφή τους και την εκπαίδευσή τους. Αλήθεια αυτοί οι αριθμολάγνοι τροϊκανοί έχουν αναρωτηθεί, πόσο έχει «στοιχίσει» στην Ελληνική πολιτεία π.χ. ένας γιατρός που φεύγει στο εξωτερικό λίγο πριν αρχίσει να προσφέρει στην Ελλάδα μας; Όχι, αυτό δεν τους νοιάζει, για να μην πούμε το ορθότερο ότι αυτό επιδιώκουν. Σε αυτή την Εθνική «αιμορραγία», δυστυχώς θα πρέπει να προσθέσουμε τις δεκάδες χιλιάδες Ελληνόπουλα που δεν θα γεννηθούν ποτέ, καθώς πέραν της φοροκαταιγίδας των οικογενειών με παιδιά, πέραν της οικονομικής δυσπραγίας που αποτρέπει τα νέα ζευγάρια να τεκνοποιήσουν, κάθε οικογένεια προβληματίζεται πως θα μεγαλώσει και εκπαιδεύσει τα παιδιά της, με ένα ανύπαρκτο κοινωνικό Κράτος, με τα Ελληνόπουλα να μένουν έξω ακόμα και από τους βρεφονηπιακούς σταθμούς προς χάριν της πολυπολιτισμικότητας και των παιδιών των λαθρομεταναστών. Αυτό το τραγικό σχέδιο του χτυπήματος του Ελληνισμού ακόμα και σ' αυτό το κύτταρό του, συμπληρώνεται με την καθημερινή εισροή χιλιάδων λαθρομεταναστών, σε γόνιμη ηλικία, καθώς και με τις δολοφονίες Ελλήνων από τους προστατευόμενους του Καμίνη και του ΣΥΡΙΖΑ.

Παρόλο τον ολομέτωπο πόλεμο που κάνουν στον Ελληνισμό, αυτός ανθίσταται, καθώς στο σώμα του ρέει αίμα με καταγεγραμμένη ένδοξη ιστορία χιλιάδων χρόνων, που δεν μπορεί να σβηστεί με την προπαγάνδα μερικών δεκάδων χρόνων, καθώς η γη μας (ελεύθερη και σκλαβωμένη), βγάζει συνεχώς από τα σπλάχνα της, απαράμιλλου κάλλους ευρήματα Ελληνικού πολιτισμού χιλιετηρίδων, μάλιστα η Ελληνική Εθνική αντεπίθεση έχει αρχίσει, με την Χρυσή Αυγή, με έναν Αρχηγό που πιθανότατα είναι ο «Έλληνας» του Περικλή Γιαννόπουλου. Οι Έλληνες Εθνικιστές έχουν γίνει ο χειρότερος εφιάλτης όλων αυτών των εφιαλτών της χώρας μας. Το σίγουρο είναι ότι αυτός ο εφιάλτης τους, θα γίνει πραγματικότητα.

Ευτυχώς, υπάρχει η Θεία Δίκη, η Νέμεσις, η θεά που δεν ξεχνά, δεν λησμονεί και αργά ή γρήγορα τιμωρεί δίκαια, δίχως έλεος, δίχως δισταγμό, όλους εκείνους που σήμερα στέκουν γεμάτοι αλαζονεία και υποκρισία απέναντι σε ηθικούς κανόνες και φραγμούς. Ευτυχώς υπάρχει η Χρυσή Αυγή, που αγκαλιάζουν συνεχώς περισσότεροι Έλληνες, πετώντας το πούσι των τόσων ετών προπαγάνδας της «μεταπολίτευσης». Όπως δείχνουν όλες οι τελευταίες δημοσκοπήσεις η Χρυσή Αυγή όχι μόνο ανεβαίνει αλλά θριαμβεύει, είναι τόσο μεγάλα τα ποσοστά του Εθνικιστικού Κινήματος που ούτε τα Μέσα Μαζικού Εκμαυλισμού δεν μπορούν να τα κρύψουν, με τα μαγειρέματα και τις αλχημείες τους. Το μοναδικό Ελληνικό Εθνικιστικό Κίνημα έχει σταθερά διψήφιο ποσοστό και είναι τουλάχιστον τρίτο κόμμα, ενώ στα ντόπια φερέφωνα της παγκοσμιοποίησης, που μισούν κάθε τι Ελληνικό, όλο και περισσότεροι Έλληνες τους γυρίζουν την πλάτη.

ΟΣΟΙ ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΜΕ ΤΗ ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ
ΕΛΛΑΔΑ ΚΥΠΡΟΣ ΕΝΩΣΗ

ΦΛΟΓΑ ΤΟΥ ΤΑΙΝΑΡΟΥ

Όρθιοι...
σε ένα κόσμο που γκρεμίζεται!

Φόβος, Απόγνωση, Θυμός, Απελπισία...

Τι ειν' πάλι τούτο το κακό που μας εβρήκε εμάς τους άμοιρους , τους αθώους, τους ταπεινά κλίνοντες την κεφαλή, τους φτωχοδιάβολους της ζωής αυτής; Όλα έμορφα φτιαγμένα δείχναν και οι ζωές μας να κυλούνε ήσυχα και παστρικά ραμμένες.

Κι ήρθαν νυχτιές , φορούσαν φόρεμα ακριβό ... ντυμένες μέρες.
Και πλανεμένοι όλοι (ηθελημένα; - αθέλητα;) γυρνούσαν νεκροζώντανοι, να αγγίξουν ψάχνανε, το ακριβό της φόρεμα, αυτής, της Νύχτας της Ψυχής... Κι ήταν το «φως» γλυκό κι οι καλεσμένοι λαμπεροί, όλα τα βράδια στων άμοιρων τα σπιτικά ξερνάγαν την αλήθεια, μέσα απ' το μαγικό κουτί και από παράθυρα πολλά τους δείχνανε το δρόμο. Κι ήταν το «φως» βαθύ, αδύνατον να ειδούνε... γεύονταν άπληστα καρπούς, για τους οποίους κάνεις τους δεν ήθελε να μοχθήσει.
Κι οι νύχτες τρεμοπαίζουν κι οι μέρες τρεμοπαίζουν ...

Και τώρα; Όλοι αδύναμοι μπροστά στο άγνωστο... φοβισμένοι, απεγνωσμένοι, θυμωμένοι, απελπισμένοι ... Ανέτοιμοι ! Και να σκούζουν πάλι τα κανάλια με ορθάνοικτα τα παράθυρα και να τους βλέπεις με μάτια γουρλωμένα, σα θεριά, μες στ' ακριβά θεατρικά κοστούμια τους - όλους τους καλεσμένους της ντροπής - να πλημμυρίζουν τα δώματα του κάθε σπιτικού, τα δώματα της κάθε καρδιάς, με το ατελείωτο φαρμάκι για αυτά που πρέπει και δεν πρέπει να κάνουμε, για αυτά που πρέπει και δεν πρέπει να σκεφτόμαστε, για αυτά που πρέπει και δεν πρέπει να αισθανόμαστε, μα και να ονειρευόμαστε. Και μείς; Εμείς άμοιροι, αθώοι -μαζί και ένοχοι – αφού τούς ανοίξαμε τα παράθυρα της

ψυχής μας και τους αφήσαμε να μπουν στα δώματα της ζωής μας, κάθε βραδύ, κάθε ώρα και ζήσαμε μαζί τους … ξεχάσαμε πως είναι να ζούμε τις ζωές μας.

Μπροστά στα ερείπια…

Κουλουριασμένος ή όρθιος; Ακόμα ένα δάχτυλο τον δρόμο να σου δείξει θα γυρέψεις; Στον δρόμο της εξόντωσης , στα γόνατα να 'ρθούμε; Είχε πολλές στροφές μέχρι τα εδώ κι οι περισσότεροι βαδίζανε σε μια σειρά, χωρίς να θέλουνε να μάθουνε που δείχνει ο πρωτοπόρος. Να μετρηθούμε το λοιπόν κι όσοι βρεθούν οι πιο τρελοί τη δάδα τους να αρπάξουν. Του Προμηθέα τη φωτιά με λύσσα να μοιράσουν. Ας κάμουν την Καταστροφή δώρο, γιορτή και αγώνα.

Ο Προμηθέας … και ο κάθε ένας από μας.

Ήρθε η ώρα για την μεγαλύτερη μάχη, την πιο τρανή επανάσταση … αυτή εναντίον του ίδιου μας του εαυτού … ούτ' εύκολη, ούτ' όμορφη, ούτε ρομαντική … σκληρή, πορφυρή, καθημερινή, χωρίς σταματημό, χωρίς και έλεος! Από κει θα γίνει η αρχή κι η φλόγα ας φουντώσει. Δεν θα υπάρχει καν Προμηθέας αυτή τη φορά να μας δωρίσει τη φωτιά. Αν δεν μας σώσουμε, κάνεις δεν θα μας σώσει. Φωτιά στις ψυχές μας λοιπόν, πρώτα και από όλα, ότι μας κρατεί στο παρελθόν στις στάχτες ας σιγοσβήσει. Η ελευθερία της ψυχής μας θα οδηγήσει στην λευτεριά της πατρίδας μας και αυτή τη φορά δεν θα υπάρχει γυρισμός. Και η ευχή; Ας μην υπάρχει γυρισμός …στις φλόγες τα καράβια!

Μέχρι την Νίκη…

Δεν θα ναι εύκολο και οι κυρίαρχοι της Γης δεν θα μας λυπηθούνε. Θα χιμήξουν, θα μας πουν ότι δεν υπάρχουν περιθώρια για ανυπακοή, δεν υπάρχουν περιθώρια για αντίδραση, δεν υπάρχουν περιθώρια για αντίσταση… χίλιοι χαρτογιακάδες. Σαν τον Προμηθέα θα πρέπει να τιμωρηθούμε , να υπομείνουμε , η θέληση θα πρέπει να ναι αλύγιστη, η πιστή ατέρμονη. Οι τιμωρίες θα 'ναι πολλές, μα θα 'χουν κάμει ένα λάθος. Ο Νέος Άνθρωπος, ο Απόλυτος Πολίτης, δεν θα 'χει τίποτα να κερδίσει πια προσωπικά, μα και τίποτα να χάσει… τα σχέδια τους, η μοίρα που μας επιφυλάσσουν, θα φαντάζουν όλα μακρινά.

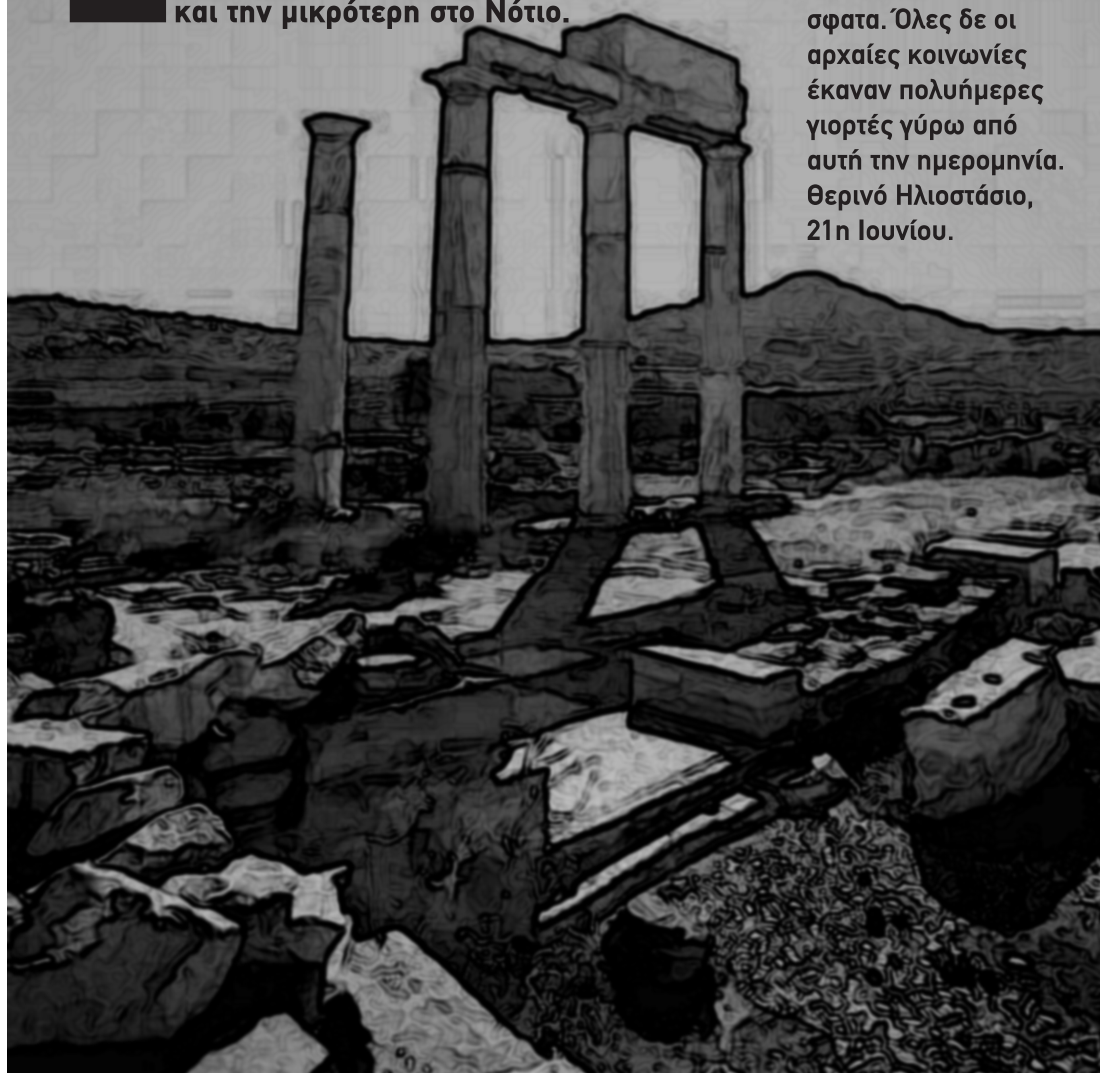
Όσοι ζωντανοί, τόσοι και όρθιοι κύριοι! Οι μέρες της αφθονίας μας όντως τελειώσαν … μπορούμε βεβαία απλά να γονατίσουμε κλαίγοντας μπροστά από τα ερείπια. «Όμορφο» , «Ρομαντικό» και εύκολο συνάμα. Μα αληθινά ευλογημένοι θα 'ναι 'κεινοι που θα κλείσουν τα μάτια τους και μπροστά τους θα εμφανιστεί ο Νέος Άνθρωπος. Με κρυφό χαμόγελο, διψασμένος να σταθεί μπροστά στην καταστροφή θα 'ναι… και να την αγκαλιάσει σαν το έσχατο δώρο. Έτοιμος.-

Κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Θερινό Ηλιοστάσιο

Στις 21 Ιουνίου έχουμε το θερινό ηλιοστάσιο, την μεγαλύτερη σε διάρκεια μέρα στο Βόρειο ημισφαίριο και την μικρότερη στο Νότιο.

Το θερινό ηλιοστάσιο αποτελούσε πολύ σημαντικό γεγονός μέχρι σχετικά πρόσφατα. Όλες δε οι αρχαίες κοινωνίες έκαναν πολυήμερες γιορτές γύρω από αυτή την ημερομηνία. Θερινό Ηλιοστάσιο, 21η Ιουνίου.

Ημερομηνία όπου ο Ήλιος υψώνεται ακριβώς στον μέσο του ορίζοντα και βρίσκεται στο άξονα της ισημερίας χαρίζοντας έτσι τη μεγαλύτερη ημέρα του χρόνου. Αυτό σηματοδοτεί όμως το χάσιμο της δύναμης του Ηλίου και έτσι σχετίζεται άμεσα με τη ζωή και την ανάπτυξη και το επόμενο στάδιο το οποίο είναι ο θάνατος. Ο ερχομός όμως του Χειμερινού Ηλιοστασίου σηματοδοτεί την αναγέννηση και τον αιώνιο κύκλο της Ζωής και του Θανάτου. Έτσι μπορούμε να αντιληφθούμε πολύ απλά τη φυσική αρμονία και ισορροπία. Για τον λόγο αυτό, το Θερινό Ηλιοστάσιο είναι από τις ιερότερες εορτές της ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΗΣ Ευρωπαϊκής Λατρείας. Έτσι είτε αναφερόμαστε σε Έλληνες, Κέλτες, Γερμανούς ή Σλάβους, είναι εξίσου σημαντική εορτή. Γιορτάζεται λοιπόν η Ζωή και αποδίδονται τιμές στον Ήλιο και τη Φύση γενικότερα. Σε κάθε Ευρωπαϊκή λατρεία το σύμβολο που χρησιμοποιείται ευρέως είναι ο Ηλιακός Τροχός (ο γνωστός στους περισσότερους ως Κέλτικος Σταυρός) και πιο συγκεκριμένα οι Γερμανογενείς λαοί χρησιμοποιούσαν και τις ρούνες Sigel και Tir, συμβολίζοντας έτσι τον Ήλιο και τον Ουρανό αντίστοιχα. Επίσης φωτιές ανάβονται σε υψώματα, και ένας φλεγόμενος Ηλιακός Τροχός αφήνεται από μια πλαγιά να κυλίσει προς τα κάτω συμβολίζοντας έτσι τη τροχιά του Ήλιου.
Στην Ελληνική Παράδοση, το Θερινό Ηλιοστάσιο είναι μέρος των εορτών της Άνοιξης και του Καλοκαιριού. Ο γνωστότερος μύθος σχετικά με αυτό το θέμα είναι η αρπαγή της Περσεφόνης από τον Άδη κάνοντας έτσι τη Δήμητρα, τη μητέρα της Περσεφόνης, να μαραζώνει από στεναχώρια και μαζί της και η Φύση (μιας και αντιπροσωπεύει αυτήν). Έτσι με εντολή του Δία η Περσεφόνη θα βρίσκονταν μισό χρόνο στον Κάτω Κόσμο με τον σύζυγο της και άλλο μισό στον Επάνω Κόσμο (Χειμώνας – Καλοκαίρι). Έτσι λοιπόν σε αυτή το χρονική περίοδο δίδονται τιμές σε θεούς όπως ο Διόνυσος (συμβολίζοντας την αναγέννηση της Φύσης), η Δήμητρα και η Περσεφόνη (συμβολίζοντας επίσης την αναγέννηση της Φύσης) και ο Απόλλωνας (ως θεός του Φωτός).

Η συνέχεια της Αρχαίας Λατρείας: Θερινό Ηλιοστάσιο και ο Αη Γιάννης ο Κλήδονας:

"Ο Κλήδονας είναι ένα έθιμο με καταγωγή στην αρχαία εποχή, που επικρατούσε η 'κληδόνα'. Κληδόνα σημαίνει πράξεις ή λέξεις τυχαίες και ασυνάρτητες, που ακούγονταν κατά τη διάρκεια μαντικών τελετών και στις οποίες αποδίδονταν προφητική σημασία. Ο Κλήδονας ζωντανεύει τη μέρα του Αη-Γιαννιού, στις 24 Ιουνίου, που συμπίπτει με τη θερινή τροπή του ήλιου, η δύναμη του οποίου φανερώνει κυρίως τα μελλούμενα, σύμφωνα με τις θαμπές μνήμες του παρελθόντος. Ο γιορτασμός αρχίζει από την παραμονή με τις μεγάλες φωτιές που ανάβονται και τις πηδούν ακόμη και τα παιδιά.
Κατόπιν φέρνουν οι ανύπαντρες κοπέλες από το πηγάδι το αμίλητο νερό και το αδειάζουν στη 'γραγούδα' (πήλινο δοχείο), ρίχνοντας μέσα κι από ένα 'ριζικάρι', κάποιο προσωπικό, συνήθως πολύτιμο, αντικείμενο. Σκεπάζουν έπειτα τη γραγούδα και την αφήνουν όλη νύχτα κάτω από τον ξάστερο ουρανό. Πηγαίνουν τότε όλες για ύπνο και ονειρεύονται τον άντρα που θα παντρευτούν."
- Την επόμενη μέρα ανοίγεται με τραγούδια η γραγούδα και καθώς η κάθε μία παίρνει πίσω το αντικείμενο που της ανήκει, ακούγεται κι από ένα δίστιχο, το περιεχόμενο του οποίου έχει κάποια σημασία για το 'ριζικό΄ της κοπέλας, στην οποία εκείνη τη στιγμή απευθύνεται. Τα ριζικάρια κάποτε τελειώνουν και καθώς βασιλεύει ο ήλιος κάθε κοπέλα γεμίζει το στόμα της με μια γουλιά αμίλητο νερό, στέκεται μπροστά στο παράθυρο και περιμένει μέχρι ν' ακούσει το πρώτο ανδρικό όνομα…"

Η καταστροφή των Ψαρών

Οι σελίδες δόξας που γέμισαν από τις τιτάνιες προσπάθειες των αγωνιστών της Εθνικής Παλιγγενεσίας είναι αστείρευτες και πλέκουν ένα μύθο γύρω από κάθε μάχη. Αισθήματα περηφάνιας και δέος καταλαμβάνουν όσους μελετούν τις πράξεις και τον Αγώνα αυτών που έθεσαν τον εαυτό τους στην υπηρεσία της Πατρίδος.

Πόσο μακρινές φαντάζουν οι πράξεις αυτοθυσίες στη σημερινή υλιστική εποχή. Πόσο παράταιρο θεωρούν κάποιοι το γεγονός ότι οι Πρόγονοί μας, παρά το φτωχό εξοπλισμό, την έλλειψη τροφίμων, τους λίγους άνδρες που σήκωσαν τα όπλα, δε λύγισαν, δεν παραδόθηκαν, δεν υποχώρησαν, αλλά προτίμησαν τη θυσία και την υστεροφημία, από την ντροπή και την παράδοση. Προτίμησαν να ζήσουν ελεύθεροι έστω και για λίγο, παρά να είναι ραγιάδες μια ολόκληρη ζωή.

Η επανάσταση του 1821 βρίσκει τους Ψαριανούς με περισσότερα από 300 καράβια, μικρού και μεγάλου εκτοπίσματος, που ταξιδεύουν

σε όλες τις θάλασσες κουβαλώντας πλούτη στο νησί τους. Επειδή στα ταξίδια τους ήταν υποχρεωμένοι να αντιμετωπίζουν συχνά τους πειρατές, όπλισαν τα πλοία τους με πυροβόλα, τα οποία πολλές φορές βρέθηκαν στην ανάγκη να τα χρησιμοποιήσουν. Έτσι πολύ σύντομα απέκτησαν πείρα πολεμική και αναδείχτηκαν κατόπιν γενναίοι και έμπειροι θαλασσομάχοι.

Από το 1770 οι Ψαριανοί είχαν οπλίσει καταδρομικά πλοία. Μεγάλη υπήρξε η πολεμική τους δραστηριότητα στα προεπαναστατικά χρόνια. Πραγματοποιούσαν επιδρομές στα τουρκικά παράλια προξενώντας ανυπολόγιστες καταστροφές και εξασφαλίζοντας υλικά μέσα για τον καλύτερο εξοπλισμό τους και την αρτιότερη οχύρωση του νησιού. Ενώ όλη η Ελλάδα στέναζε κάτω από τον τουρκικό ζυγό, τα ψαριανά καράβια με τις ηρωικές επιχειρήσεις τους αποτελούσαν πρόβλημα για τον σουλτάνο και όταν έφτασε η μεγάλη στιγμή του ξεσηκωμού του γένους το ηρωικό νησί βρέθηκε από την αρχή στην πρωτοπορία του αγώνα. Από τη στιγμή αυτή οι Ψαριανοί πήραν ενεργό μέρος στην επανάσταση και τήρησαν τον όρκο τους μέχρι τέλους. Την πρώτη κιόλας μέρα αρχίζει η δράση κατά του εχθρού. Τώρα πια δεν περιορίζονται μόνο στις αιφνιδιαστικές καταδρομές με σκοπό τη λαφυραγώγηση και τρομοκράτηση των Τούρκων, αλλά επιχειρούν τολμηρότερα εγχειρήματα. Η κυριότερη αποστολή του ψαριανού στόλου ήταν η καταδίωξη και καταβύθιση κάθε τουρκικού πλοίου που θα τολμούσε να διαπλεύσει το Αιγαίο και η ματαίωση κάθε απόπειρας του σουλτάνου να μεταφέρει στρατεύματα με τα πλοία στην επαναστατημένη ηπειρωτική Ελλάδα. Αυτή η συστηματική και αποτελεσματική επαγρύπνηση των Ψαριανών υπήρξε η σπουδαιότερη συμβολή στην επανάσταση του 1821.

Τα πυρπολικά, μικρά παλιά καράβια, στα οποία υπήρχαν εύφλεκτες ύλες αποτέλεσαν το φοβερότερο όπλο στα χέρια των Ψαριανών. Αυτά τοποθετούνταν στις πλευρές των εχθρικών πλοίων και αφού έβαζαν φωτιά στο πυρπολικό αυτή μεταφερόταν στο εχθρικό πλοίο και το μετέτρεπε σε στάχτη. Όταν το 1822 έγινε η τραγωδία της καταστροφής της Χίου από τον Καρά Αλή, καράβια από τα Ψαρά έσπευσαν αμέσως σε βοήθεια. Κατόρθωσαν να παραλάβουν αρκετούς κατοίκους του νησιού μεταφέροντάς τους στα Ψαρά , σε νησιά των Κυκλάδων και σε άλλα μέρη της Ελλάδας σώζοντάς τους από βέβαιη σφαγή.

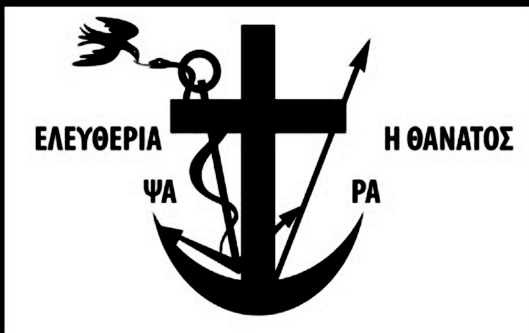
Κατά το τέταρτο έτος της Επαναστάσεως και ενώ ο σουλτάνος Μαχμούτ δεν μπορούσε να καταστείλει τους επαναστατημένους Έλληνες, αναγκάστηκε να ζητήσει την συνδρομή του Μεχμέτ Αλή Πασά της Αιγύπτου. Το Μάρτιο του 1824 ο Μεχμέτ Αλή σπεύδει σε βοήθεια υπό τον όρο να του παραχωρηθεί η Κρήτη και η Κύπρος καθώς και να διορισθεί ο γιος του, Ιμπραήμ, διοικητής της Πελοποννήσου. Την ίδια ώρα, οι ελληνικές δυνάμεις βρίσκονται σε σύγχυση και εμφυλιοπολεμικό κλίμα, με αποτέλεσμα να μην είναι ικανές να αντιμετωπίσουν αυτό που ερχόταν.

Ο Μεχμέτ Αλή θεωρούσε πως δεν καταστρεφόταν ο ελληνικός στόλος δεν θα ήταν δυνατό να πραγματοποιηθούν και αποτελεσματικές χερσαίες επιχειρήσεις. Αποφασίσθηκε, λοιπόν, ο αιγυπτιακός στόλος υπό τον Χουσεΐν να επιτεθεί στην Κάσο και ο αντίστοιχος τουρκικός υπό τον Χοσρέφ Πασά στα Ψαρά.

Ο Χοσρέφ είχε μάλιστα την εντολή από τον σουλτάνο να καταστρέψει ολοκληρωτικά τα Ψαρά, διότι δημιουργούσαν τεράστια προβλήματα στον ήδη δυσκίνητο τουρκικό στόλο.

Τα Ψαρά ήταν ένα μικρό νησί στα βορειοδυτικά της Χίου, με σπουδαία θαλασσινή παράδοση και ήταν αναγνωρισμένα ως η τρίτη ναυτική δύναμη της Ελλάδας, μετά την Ύδρα και τις Σπέτσες. Διέθεταν δε ονομαστούς πυρπολητές, όπως ο Παπανικολής, ο Κανάρης και ο Πιπίνος. Ο Χοσρέφ είχε εντολή από τον σουλτάνο να εξαφανίσει από προσώπου γης τα Ψαρά, που τόσα προβλήματα δημιουργούσαν στον δυσκίνητο τουρκικό στόλο.

Το πρωί της 20ης Ιουνίου ο τουρκικός στόλος απέπλευσε από το Σίγρι Μυτιλήνης με προορισμό τα Ψαρά. Αποτελείτο από 176 πλοία πολεμικά και φορτηγά και 12.000 τούρκους και τουρκαλβανούς. Η τουρκική αρμάδα έφθασε, στη βορειοδυτική πλευρά του νησιού το απόγευμα της ίδιας μέρας.

Την εικόνα της καταστροφής δίνει ο εθνικός ποιητής Διονύσιος Σολωμός στο περίφημο επίγραμμά του:

Στων Ψαρών την ολόμαυρη ράχη
περπατώντας η Δόξα μονάχη
μελετά τα λαμπρά παλληκάρια
και στην κόμη στεφάνι φορεί
γινωμένο από λίγα χορτάρια
πούχαν μείνει στην έρημη γη.

Τη στιγμή εκείνη, άρχισε μία εκ των δραματικότερων μαχών του Αγώνα. Έπειτα από ισχυρό κανιοβολισμό, οι Τούρκοι πέτυχαν την απόβαση των αγημάτων τους. Το νησί υπερασπίζονταν 1.300 Ψαριανοί, 700 πάροικοι και λίγο περισσότεροι από 1000 μισθοφόρους από τη Μακεδονία και τη Θεσσαλία.

Οι μαχητές των Ψαρών υπέπεσαν σε σωρεία σοβαρών λαθών, καθώς αποφάσισαν ο αγώνας να συσχετιστεί μοναχά με την άμυνα της νήσου, γεγονός εντελώς ξένο στις συνήθειες των επιθετικών πυρπολητών. Έτσι, έθεσαν σε απραξία τον στόλο και δεν χρησιμοποίησαν καθόλου τα πυρπολικά. Μάλιστα, αφαίρεσαν τα πηδάλια των πλοίων. Τεράστιο επίσης λάθος ήταν το ότι διασκόρπισαν τις δυνάμεις τους στην ξηρά και δεν έδιωξαν τα γυναικόπαιδα.

Οι τούρκοι κατάφεραν με σχετική ευκολία να λυγίσουν τους αμυνομένους και μέσα σε δύο μέρες είχαν καταλάβει ολόκληρο το νησί. Επακολούθησε φοβερή καταστροφή και σκηνές φρίκης. Το μίσος των οθωμανών για τους Έλληνες αποδείχτηκε από τις αποτρόπαιες πράξεις που συνετέλεσαν εις βάρος των αμάχων. Το πλήθος έσπευσε να σωθεί στα λίγα πλοία, από τα οποία δεν είχαν αφαιρεθεί τα πηδάλια. Λίγοι τα κατέφεραν, καθώς ο στόλος του Χοσρέφ είχε περικυκλώσει το νησί. Μόνη εστία αντίστασης παρέμεινε το Παλαιόκαστρο, η οχυρή θέση που δεσπόζει της Χώρας. Πεντακόσια περίπου άτομα πολεμούν με αξιοθαύμαστο πάθος και ανδρεία προκαλώντας σημαντικότατες απώλειες στον εχθρό. Το φρούριο βάλλεται από στεριά και θάλασσα. Έπειτα από δυο ημέρες ηρωικής αντίστασης η μάχη πλέον εκτυλίσσεται σώμα με σώμα. Οι υπερασπιστές του, ανάμεσά τους και πολλά γυναικόπαιδα, αμύνθηκαν σθεναρά εναντίον 6.000 Τούρκων που τους πολιορκούσαν λυσσαλέα. Όταν η αμυντική γραμμή τους έσπασε και το φρούριο πλημμύρισε από Τούρκους, ο Αντώνιος Βρατσάνος έβαλε φωτιά στην πυριταδοποθήκη για να μην πέσουν στα χέρια των εισβολέων, περνώντας στην Ιστορία.

Η καταστροφή και η σφαγή που ακολούθησε υπήρξε τρομερή και συγκλονίζει ακόμη και με τα σύγχρονα δεδομένα. Από τους 30.000 κατοίκους του νησιού, οι 18.000 αντίκρισαν τον θάνατο ή πωλήθηκαν ως σκλάβοι. Από τα 100 πλοία των Ψαριανών, μόνο 16 διασώθηκαν, καθώς και 7 πυρπολικά με τον Κανάρη. Όσοι από τους κατοίκους των Ψαρών γλίτωσαν από εγκαταστάθηκαν στη Μονεμβασιά και μετά την απελευθέρωση, στην Αρχαία Ερέτρια, που πήρε την ονομασία Νέα Ψαρά.

Η καταστροφή των Ψαρών υπήρξε δεινό πλήγμα για τους επαναστατημένους Έλληνες αλλά και για τον Αγώνα καθώς χάθηκε σε λίγες μόνο ημέρες μία από τις σημαντικότερες βάσεις του ελληνικού ναυτικού. Εκτός αυτού

ως αποτέλεσμα της καταστροφής των Ψαρών μοιραία έπεσε και το ηθικό των επαναστατημένων.
Το ολοκαύτωμα των Ψαρών συγκλόνισε την επαναστατημένη Ελλάδα και ιδιαίτερα τα νησιά, που απειλούνταν πλέον άμεσα από τον οθωμανικό στόλο. Όμως, ο Χοσρέφ Πασάς, αντί να επιτεθεί στη Σάμο, όπως ήταν σχεδιασμένο, προτίμησε να επιστρέψει στη Λέσβο για να γιορτάσει το μπαϊράμι, σύμφωνα με τις θρησκευτικές τους συνήθειες. Με πρωτοβουλία τότε του υδραίου Λάζαρου Κουντουριώτη δημιουργήθηκε στόλος υπό τους Σαχτούρη και Μιαούλη, με σκοπό να ανακαταλάβει τα Ψαρά και να εκδικηθεί τους Οθωμανούς για τη μεγάλη σφαγή, τις βαρβαρότητες και τις λεηλασίες. Οι ναυτικές μοίρες των δύο ναυάρχων συναντήθηκαν στο ακρωτήρι Λιμνιονάρι των Ψαρών τα ξημερώματα της 3ης Ιουλίου 1824. Σε σύσκεψη, που ακολούθησε, αποφασίσθηκε να πραγματοποιηθεί άμεση απόβαση στο νησί. Το ελληνικό αποβατικό σώμα αριθμούσε 1500 άνδρες, ενώ τα Ψαρά υπερασπίζονταν 600 Τουρκαλβανοί. Οι Έλληνες κατάφεραν να κάμψουν την αντίσταση των υπερασπιστών του νησιού, οι περισσότεροι από τους οποίους κατέφυγαν στα τουρκικά πλοία. Γύρω στους 150 δεν μπόρεσαν να φθάσουν στα πλοία και ταμπουρώθηκαν στα σπίτια των Ψαρών, προσπαθώντας να αποκρούσουν τους επιτιθέμενους Έλληνες, που είχαν καταλάβει όλες τις οχυρωματικές θέσεις, μεταξύ αυτών και του Παλαιόκαστρου. Τα πληρώματα των 25 εχθρικών πλοίων, προσπάθησαν να αντιδράσουν, αλλά όταν πληροφορήθηκαν από τους πανικόβλητους τουρκαλβανούς, ότι οι έλληνες ήταν κύριοι σχεδόν όλου του νησιού, έλυσαν τους κάβους και προσπάθησαν να διαφύγουν στην Λέσβο. Ο Μιαούλης τους κατεδίωξε και στ' ανοιχτά της Χίου πραγματοποιήθηκε ναυμαχία, που κράτησε σχεδόν 5 ώρες, με νικητές τους Έλληνες. Μόνο 5 από τα 20 τουρκικά σκάφη έφθασαν στον προορισμό τους, ενώ σύμφωνα με τις αναφορές του Μιαούλη οι απώλειές τους ξεπέρασαν τους 1000 άνδρες. Οι Έλληνες είχαν μόνο ένα νεκρό και ελάχιστους τραυματίες.
Μετά τη νικηφόρα ναυμαχία, ο Μιαούλης και τα πλοία του επέστρεψαν στα Ψαρά. Αντί, όμως, οι ελληνικές δυνάμεις να φροντίσουν να διώξουν τους λίγους τουρκαλβανούς που παρέμειναν οχυρωμένοι στα σπίτια και να γίνουν κύριοι του νησιού, κωλυσιέργησαν και προσπάθησαν να πάρουν ως λάφυρα τόσο αυτά που είχαν αποσπάσει τις προηγούμενες μέρες οι οθωμανοί όσο και λάφυρα από τον οθωμανικό στόλο. Η διαταγή του ναυάρχου Μιαούλη να θεωρηθούν τα κανόνια περιουσία του ελληνικού κράτους δεν εκτελέσθηκε ποτέ. Η διαμάχη για τη μοιρασιά της λείας παρέλυσε την πειθαρχία του στόλου. Στις 7 Ιουλίου, η γολέτα του Τομπάζη, που έπλεε μεταξύ Χίου και Ψαρών, ειδοποίησε ότι μοίρα του οθωμανικού στόλου κατευθυνόταν προς τα Ψαρά. Ο Μιαούλης διέταξε τον στόλο να τεθεί σε πολεμική ετοιμότητα. Από τα 51 ελληνικά πλοία μόνο τα 14 πειθάρχησαν. Ο τουρκικός στόλος κατόρθωσε να επιβιβάσει ενισχύσεις στο νησί, που ενώθηκαν με τους ολίγους πολιορκούμενους τουρκαλβανούς. Στις 10 Ιουλίου 1824 ο Μιαούλης βλέποντας την κακή κατάσταση του στόλου έλυσε την πολιορκία και εγκατέλειψε την περιοχή με τα πλοία του. Κατέφυγε στο Σούνιο, όπου περίμενε διαταγές από την Ύδρα, ενώ τα υπόλοιπα ελληνικά πλοία κατευθύνθηκαν προς το Κάβο-Ντόρο.
Έτσι, η εκστρατεία του ελληνικού στόλου για την ανακατάληψη των Ψαρών δεν έφερε κανένα αποτέλεσμα, εκτός από την καταστροφή της τουρκικής ναυτικής μοίρας. Το νησί θα παραμείνει υπό οθωμανική κυριαρχία ως το 1912, οπότε θα ενσωματωθεί στον εθνικό κορμό κατά τη διάρκεια των Βαλκανικών Πολέμων.
Οι σελίδες Ιστορίας των Προγόνων μας αποτελούν πηγή άντλησης αδιάσειστων επιχειρημάτων εναντίον της πολυδιαφημισμένης αλλά ανύπαρκτης ελληνοτουρκικής φιλίας. Οι σφαγές, ο πόνος, ο ξεριζωμός δεν μπορούν να ξεχαστούν επειδή κάποιοι αποφάσισαν ότι έτσι τους βολεύει.

Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ ΔΕΝ ΞΕΧΝΑ

Νικόλαος Λεμοντζής

Προσεγγίζοντας την έννοια του Έρωτα

Αναζητώντας την ουσία στην έννοια του Έρωτα, γνωρίζουμε εξαρχής την δυσκολία του εγχειρήματος. Εξετάζοντας μεθοδικά το όλο ζήτημα και ψάχνοντας κάτω από την επιφάνεια, διαπιστώνουμε ότι δεν είναι κάτι το σύγχρονο.

Είναι τόσο παλιό όσο ο ίδιος ο άνθρωπος, αν και έχει τεθεί νοηματικά από τότε που μπορούμε να συλλέγουμε πληροφορίες σχετικά μ' αυτό. Η δυσκολία του εγχειρήματος έγκειται στο γεγονός ότι παρερμηνείες θρησκευτικών δοξασιών, ενοχικά σύνδρομα καλλιεργημένα ποικιλοτρόπως, επιτηδευμένη παραπληροφόρηση, όλα αυτά οδήγησαν σε μια κατάσταση ημιμάθειας, αντιφάσεων και ισοπέδωσης του νοήματος του Έρωτα. Ανέκαθεν ο άνθρωπος ενδιαφερόταν να γνωρίζει τα πάντα γύρω από τον Έρωτα: Τι σημαίνει, τι έκταση έχει, ποιο είναι το βάθος του και το αληθινό του νόημα. Και κυρίως την σχέση του Έρωτα με την Ευτυχία. Μπορεί ο άνθρωπος, βρίσκοντας τον Έρωτα, να βρει και την Ευτυχία; Στην σημερινή εποχή της γλωσσικής πενίας με μια μόνο λέξη πρέπει να κατονομάζουμε πολύ περισσότερα πράγματα. Θεωρούμε, λοιπόν, ότι ο Έρωτας είναι τόσο πλούσιος στο περιεχόμενο του, που δεν περιορίζεται σε ένα πρόβλημα λέξεων, ερμηνειών και ορισμών, αλλά αποτελεί ένα ζήτημα άπειρων χροιών, που ίσως σ' όλη την διάρκεια της ζωής μας να μην προλάβουμε να κατανοήσουμε εντελώς. Προσπαθώντας, τουλάχιστον, να κάνουμε μια αξιοπρεπή προσέγγιση του θέματος, πιστεύουμε ότι πρέπει να εκθέσουμε μια σκάλα, μια κλίμακα αξιών για να φτάσουμε στην ουσία του Έρωτα.

Πού βρίσκεται το μυστικό της ανάλυσης και της ανεύρεσης της ουσίας αυτής; Ξεκινώντας από την θέαση ενός όμορφου σώματος, όσο λίγο και να το παρατηρήσουμε, θα διακρίνουμε κάτι πολύ σημαντικό: ότι η ομορφιά του σώματος ξεφεύγει από τα τετριμμένα, καθώς έγκειται σε κάτι πολύ πιο βαθύ και λεπτό. Ποιος είναι, άραγε, ο ορισμός του Όμορφου Ανθρώπου; Κάποιος είναι Όμορφος όταν διαθέτει κάτι πολύ σημαντικό, το οποίο δεν είναι μόνο το σώμα του, δεν είναι μονάχα η μορφή, ούτε το ανάστημα, το χρώμα των μαλλιών και των ματιών. Το πιο σημαντικό είναι ότι μια όμορφη ψυχή είναι αυτή που καθρεφτίζεται σε ένα ανάλογης ομορφιάς σώμα. Σύμφωνα με τον Πλάτωνα, το Όμορφο είναι ταυτόσημο με το Δίκαιο, το Ωραίο, το Αληθινό, το Καλό. Έτσι βρίσκουμε το μέρος της δικής μας ψυχής, της δικής μας οντότητας, που μας λείπει, σ' έναν άλλον Άνθρωπο του αντίθετου φύλου, ο οποίος αντιπροσωπεύει για Εμάς όλες τις προαναφερθείσες ιδιότητες.

Από αυτήν, λοιπόν, την άποψη αλλάζουν πολλά νοήματα, ακόμη και εκείνα περί αναπαραγωγής, με την έννοια ότι ο Έρωτας δεν μπορεί να έχει ως αποκλειστική σκοπιμότητα την αναπαραγωγή, όσο σημαντική κι αν είναι για την διατήρηση και την συνέχιση της Φυλής. Το ένστικτο της αναπαραγωγής αντιπροσωπεύει, στην πραγματικότητα, μια αφηρημένη και αποσπασματική εξήγηση της σεξουαλικής ορμής και επιθυμίας, καθώς δεν έχει καμία ψυχολογική βάση και δεν βρίσκει έρεισμα στην συνειδητή ατομική εμπειρία. Σύμφωνα με τον Ιούλιο Έβολα: «Το ένστικτο στον άνθρωπο είναι μια κατάσταση της συνείδησης. Αλλά ως συνειδησιακό περιεχόμενο, το ένστικτο της αναπαραγωγής δεν υπάρχει στον άνθρωπο. Η στιγμή της «γέννησης» δεν παίζει κανέναν ρόλο στην σεξουαλική επιθυμία ως βίωμα ούτε στην ανάπτυξη της επιθυμίας. Η επίγνωση ότι ο σεξουαλικός πόθος και ο ερωτισμός, όταν οδηγούν στην ένωση του άνδρα και της γυναίκας, μπορούν να οδηγήσουν στην δημιουργία ενός καινούργιου όντος, είναι μια a posteriori εμπειρική γνώση». Αυτό σημαίνει ότι είναι συνειδητό λάθος να ονομάζουμε το σεξουαλικό ένστικτο ως «ένστικτο αναπαραγωγής», καθώς η αναπαραγωγή είναι μια συνέπεια της σεξουαλικής δραστηριότητας, αλλά με κανέναν τρόπο δεν περιέχεται στην πραγματική εμπειρία της σεξουαλικής διέγερσης. Το ζώο δεν την γνωρίζει, σε αντίθεση με τον Άνθρωπο, ο οποίος την έχει στο νου του, όχι όταν ζει το ένστικτο, αλλά όταν υποτάσσει το ένστικτο σε κάποιον σκοπό.

Ο **Έρωτας**, αυτό το Αιώνιο, Υπέροχο και **Ανεξάντλητο θέμα της Ζωής, της Τέχνης, και της Λογοτεχνίας** έχει κατορθώσει να επιβληθεί μέσα στην ιστορία του Ανθρώπινου είδους

Πάνω σ' αυτήν την βάση ο Έβολα συνεχίζει λέγοντας τα εξής: «Και ακόμα και όταν η επιθυμία να κάνουν παιδιά παίζει θεμελιώδη ρόλο στην δημιουργία δεσμού ανάμεσα σ' έναν άνδρα και μια γυναίκα, πρόκειται για εσκεμμένο υπολογισμό βασισμένο στις πραγματικότητες της κοινωνικής ζωής, και αυτή η επιθυμία δεν έχει να κάνει με το ένστικτο, εκτός ίσως με την ειδική μεταφυσική έννοια. Ακόμα και στην περίπτωση όπου ένας άνδρας και μια γυναίκα ζευγαρώνουν με σκοπό να φέρουν ένα παιδί στον κόσμο, οπωσδήποτε δεν έχουν αυτή την ιδέα στο νου τη στιγμή της ένωσής τους, ούτε είναι αυτή που τους ανυψώνει και τους μεταφέρει την ώρα της συνουσίας». Το πραγματικά ουσιαστικό και θεμελιώδες γεγονός είναι η έλξη που γεννιέται ανάμεσα σε δύο ανθρώπους διαφορετικού φύλου, μαζί με όλη την μαγεία, το μυστήριο και την μεταφυσική που συνεπάγεται αυτή η έλξη, δηλαδή την σφοδρή επιθυμία τους ενός για τον άλλον, η ακατανίκητη παρόρμηση για ένωση, ταύτιση και κα-

τοχή. Αναμφισβήτητα θα χάναμε την ουσία της ανάλυσης αν επιχειρούσαμε να συνδέσουμε τα πιο υψηλά πρότυπα Ανθρώπινου Έρωτα στην Ιστορία και την Τέχνη, όπως ο Τριστάνος και η Ιζόλδη, ο Ρωμαίος και η Ιουλιέτα ή την αναζήτηση του Δον Κιχώτη για την Δουλτσινέα του, με έναν συμβατικό γάμο ή την άμεση προοπτική απόκτησης ενός μωρού. Έτσι, η ανατομία του Έρωτα στον Άνθρωπο προϋποθέτει ένα ευρύ σύνολο από σύνθετους παράγοντες, το οποίο παρερμηνευόμενο μπορεί να κριθεί λανθασμένα ως «διαστροφή», αν κριθεί με κριτήρια που παραπέμπουν αποκλειστικά στο ζωικό βασίλειο. Σε αντίθεση με τα ζώα, στον Άνθρωπο η σεξουαλικότητα έχει την δική της ειδική και ξεχωριστή φυσιογνωμία, καθώς είναι απελευθερωμένη από τα δεσμά και τους εποχιακούς κύκλους του οίστρου που διατηρούνται στην σεξουαλικότητα των ζώων (ιδίως στα θηλυκά). Η ερωτική επιθυμία και συνεύρεση, επομένως, ανά πάσα στιγμή αποτελεί στον Άνθρωπο ένα φυσικό χαρακτηριστικό γι' αυτόν και όχι ένα δήθεν τεχνητό «εκφυλιστικό» δεδομένο, προϊόν κάποιου «χωρισμού του από την Φύση». Πολύ πιο σημαντικό είναι το γεγονός ότι αυτή η σαφής, ξεκάθαρη και φυσιολογική επιθυμία και συμπεριφορά του Ανθρώπου είναι πάντοτε και ουσιωδώς ψυχική, με την σωματική όψη της επιθυμίας του να είναι απλώς μια μετάφραση και μια μεταφορά της ψυχικής του επιθυμίας και συμπεριφοράς. Με βάση όλα αυτά, μπορούμε να κατανοήσουμε ότι ο Έρωτας, αυτό το Αιώνιο, Υπέροχο και Ανεξάντλητο θέμα της Ζωής, της Τέχνης, και της Λογοτεχνίας έχει κατορθώσει να επιβληθεί μέσα στην ιστορία του Ανθρώπινου είδους. Έχει υποκινήσει τόσο το Μεγαλείο, τον Ηρωισμό, την Αιωνιότητα, την Υπερηφάνεια όσο και την ταπεινότητα, την αναξιοπρέπεια, την δειλία, την προδοσία. Αν βλέπαμε τον Έρωτα και την σεξουαλική του έκφραση ως μια ενόρμηση γενετικά συνδεόμενη με την ζωική φύση, τότε θα έπρεπε να καταλήξουμε στο συμπέρασμα ότι ο Άνθρωπος στέκεται σ' ένα επίπεδο πολύ κατώτερο από εκείνο των άλλων ζωικών ειδών, γιατί μόνο αυτός έχει επιτρέψει στον Έρωτα και στο αντίθετο φύλο «να μεθύσει» και να κυβερνήσει, όχι μόνο την φυσική του ύπαρξη αλλά και -πολύ περισσότερο, μάλιστα- την σφαίρα των υψηλότερων λειτουργιών του, σε τέτοιο βαθμό που έχει επεκτείνει την κυριαρχία του πολύ πιο πέρα από την περιοχή των κοινών ενστίκτων. Αν, αντιθέτως, ακολουθήσουμε την μεταφυσική ερμηνεία του Έρωτα, όλα αυτά τα φαινόμενα θα αντιμετωπιστούν και θα αξιολογηθούν πολύ διαφορετικά. Η «τυραννία» του Έρωτα, η οποία είναι ικανή να υπερνικήσει, να υπονομεύσει και να υποτάξει καθετί άλλο, γίνεται όχι ένας ακραίος υποβιβασμός κι ένα ανεκρίζωτο κακό της ανθρώπινης φύσης, αλλά το έμβλημα της ορμής του Ανθρώπου να διαφύγει, να δραπετεύσει από τα στενά όρια της ατομικότητάς του. Ερμηνεύοντας όλα αυτά σ' ένα ειδικό ψυχολογικό πεδίο, μπορούμε να διαπιστώσουμε τις συνέπειες του Έρωτα στην ζωή του Ανθρώπου, όπως π.χ. την ντροπή που νιώθει ο Εραστής, ειδικά προς την Ερωμένη του, όταν προβεί σε κάποια ανάρμοστη συμπεριφορά ή ταπεινή πράξη.

Το ψέμα, άραγε, τι θέση έχει ανάμεσα σ' αυτά; Η άποψη του Έβολα πάνω σ' αυτό είναι ότι «Στην ηθική των Αρείων Λαών, καμιά άλλη αρετή δεν ετιμάτο τόσο πολύ όσο η αλήθεια και τίποτα δεν προκαλούσε τέτοια αποστροφή όσο το ψέμα. Για τα ινδοάρεια ήθη, ένα ψέμα επιτρεπόταν μόνο όταν επρόκειτο να σώσει μια ανθρώπινη ζωή ή στον έρωτα. Παράλληλα με τον αυτοσεβασμό υπάρχει το κριτήριο της θεμιτότητας – όλα είναι θεμιτά στον έρωτα και στον πόλεμο». Ο ίδιος ο όρκος παύει να είναι ιερός: «Αυτός μόνο [που αγαπά] βρίσκει συχώρεση από τους θεούς αν πατήσει τον όρκο του» λέει ο Πλάτων και ο Οβίδιος, για να τον υποστηρίξει, λέει: «Η Ήρα από τους ουρανούς βοηθάει τους ερωτευμένους επίορκους, και

Ένας Άνδρας μπορούσε πρόθυμα να διακινδυνεύσει την ζωή του για μια Γυναίκα, μέσα στην μάχη ή σε παρακινδυνευμένα επιχειρήματα, και να την κάνει πηγή της έμπνευσης **για κάθε Δόξα και Τιμή, για κάθε Μεγαλείο της Ζωής του**

κάνει τον άνεμο και την αύρα να τους μεταφέρουν χωρίς καμία συνέπεια». «Η αρετή… που έγινε απάτη και παραβαίνει την πίστη σε αυτές [τις γυναίκες] δεν πρέπει να λογίζεται ντροπή». Αν ακόμα και οι ηθικές αξίες μπορούν να καταπατηθούν, είναι επειδή ο έρωτας περικλείνει κάτι το απόλυτο, κάτι που παραβιάζει ακόμα και την ίδια την αρετή. Ο τελικός σκοπός του είναι πέραν του καλού και του κακού». Με όλα αυτά, βεβαίως, συνδέεται και ο πρωταγωνιστικός ρόλος, που έχει διογκωθεί ακόμη περισσότερο από την ρομαντική λογοτεχνία, τον οποίον έχει παίξει ο Έρωτας και η Γυναίκα στην εξώθηση των Ανδρών σε ριψοκίνδυνους άθλους και σε υψηλά έργα. Αν το «δεν υπάρχει τίποτα που να μην μπορώ να κάνω για σένα» μοιάζει σαν τετριμμένη κοινοτοπία στην γλώσσα των εραστών, εντούτοις απηχεί

τα ιδεώδη της μεσαιωνικής Ιπποσύνης, σύμφωνα με τα οποία ένας Άνδρας μπορούσε πρόθυμα να διακινδυνεύσει την ζωή του για μια Γυναίκα, μέσα στην μάχη ή σε παρακινδυνευμένα επιχειρήματα, και να την κάνει πηγή της έμπνευσης για κάθε Δόξα και Τιμή, για κάθε Μεγαλείο της Ζωής του. Σύμφωνα με την Εβολιανή σκέψη: «Πρέπει να κάνουμε διάκριση ανάμεσα σε ό,τι κάνει κάποιος απλώς για να αποκτήσει τη γυναίκα που αγαπάει, και όλα όσα, στο επίπεδο των επιλογών και των κλίσεων, της αυτοκυριαρχίας και του δημιουργικού ενθουσιασμού, έχουν την γυναίκα και την ερωτική εμπειρία ως κίνητρο. Από τις δυο αυτές περιπτώσεις, μόνο την τελευταία πρέπει να λάβουμε πράγματι υπ' όψιν μας». Ο Έβολα προχωρεί στην μελέτη των βαθύτερων διαστάσεων του Ιπποτικού Πνεύματος και ειδικά του γεγονότος ότι οι Ιππότες αφιέρωναν σε μια Γυναίκα τα ηρωικά κατορθώματά τους, δεδομένου μάλιστα ότι η λατρεία της Γυναίκας έφθανε σε μορφές τέτοιες ώστε να εμφανίζεται ως «παράλογη». Η δίχως όρια αφοσίωση σε μια Γυναίκα είναι, πράγματι, ένα από τα βασικά στοιχεία της ζωής στις ιπποτικές αυλές και, σύμφωνα με την «θεολογία των κάστρων», δεν υπήρχε αμφιβολία ότι ο Άνδρας-Ιππότης, που πέθαινε για την Γυναίκα της Ζωής του, συμμετείχε στο ίδιο πεπρωμένο μακάριας αθανασίας, που ήταν εξασφαλισμένη στον Ιππότη, ο οποίος πέθαινε για την απελευθέρωση των Αγίων Τόπων. Συχνά, η Πίστη στον Θεό και η Πίστη στην Γυναίκα εμφανίζονται ισοδύναμες. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον, επίσης, εμφανίζει η ανάλυση, από τον Έβολα, της έννοιας και του συμβολισμού της Υπερβατικής Γυναίκας ή Θείας Γυναίκας, της ενσαρκώσεως της δύναμης μιας πνευματικότητας που μας μεταμορφώνει και μιας ζωής που υπερβαίνει τον θάνατο. Οι Βαλκυρίες θεωρούνται ως «υπερβατικά μέρη της ανθρώπινης ψυχής», οι οποίες δίνουν Νίκη σ' εκείνον που τις επικαλείται, Εύνοια σ' αυτόν που τις αγαπά, Υγεία στους ασθενείς. Το θέμα αυτό δύναται να μας οδηγήσει στο βάθος της εσωτερικής διαστάσεως ενός μέρους της Ιπποτικής Ιδεολογίας σχετικά με την Γυναίκα και την λατρεία της. Κατά την σκέψη του Έβολα, ο βασικός άξονας της Ιπποσύνης συνδέεται με το ιδεώδες της Πνευματικής Αρρενωπότητας: «Μια σεξουαλική ανάπτυξη που εκδηλώνεται μόνο με σωματικούς όρους, όσο προχωρημένη και αν είναι, είναι με μια ορισμένη έννοια απατηλή και κενή. Εκείνος που δεν είναι άνδρας στο πνεύμα και στην ψυχή, δεν είναι πραγματικά άνδρας, και το ίδιο ισχύει και για μια γυναίκα. Είναι κατά συνέπεια η πνευματική αρρενωπότητα εκείνη που, έστω και με τρόπο σκοτεινό, διεγείρει και αφυπνίζει την απόλυτη γυναίκα. Στην ακραία περίπτωση αυτή η αρρενωπότητα, πολύ πιο πέρα από εκείνη του πολεμιστή ή του δυνάστη, οδηγεί έως και στο υπερφυσικό». Η συχνή χρησιμοποίηση γυναικείων μορφών σε πολιτισμικούς κύκλους ηρωικού τύπου, στην πραγματικότητα, δεν σημαίνει παρά το ότι ενώπιον της δυνάμεως που είναι δυνατόν να φωτίσει και να οδηγήσει σε κάτι, το οποίο υπερβαίνει το ανθρώπινο, ως Ιδεώδες του Ήρωα και του Ιππότη, ισχύει εκείνη η θετική και ενεργητική στάση που σε κάθε πολιτισμό προσδιορίζει τον Άνδρα έναντι της Γυναίκας. Αυτή η στάση είναι που, υπό μορφήν περισσότερο ή λιγότερο «λανθάνουσα» και κρυμμένη, έχει διαμορφώσει ένα μέρος της Ιπποτικής αντίληψης για την ερωτική σχέση. Οι «περίεργες» διακηρύξεις κάποιων ιπποτικών κωδικών ότι ο Ιππότης, -ο οποίος θεωρείται ότι έχει ιδιότητα ιερατική ή ότι είναι «ουράνιος ιππότης», έχει το δικαίωμα να κάνει δικές του γυναίκες άλλων, αν μπορούσε να αποδείξει ότι είναι ο πιο άξιος-, είναι δυνατόν να έχουν εσωτερικό περιεχόμενο. Εισερχόμαστε, έτσι, σε μια κατηγορία βιωμένων εμπειριών, απομακρυνόμενοι από την ιδέα ότι όλα αυτά είναι αφηρημένα και ανενεργά σύμβολα.

Σύμφωνα με τον Έβολα πάντα, η «μυητική γυναίκα» ή η «μυστική γυναίκα» είναι δυνατόν να μετουσιωθεί σε μια Γυναίκα πραγματικά, ενώ ο Έρωτας χρησιμοποιείται σύμφωνα με τις αληθινές δυνατότητες υπέρβασης σε τέτοιο σημείο, ώστε να προσδιορίζουν μια ειδική «οδό» διεύρυνσης του ορίου του Εγώ, καθώς και την συμμετοχή σε ανώτερες μορφές του Είναι. Υπαρξιακά, η ευγενής -όσο και σκληροτράχηλη- φύση του Ιππότη είναι κατάλληλη για την «οδό» αυτή. Για τον Ιππότη υπάρχει η Ουράνια Γυναίκα (η Βασίλισσα των Ουρανών) και η επίγεια Γυναίκα, στην οποία αφοσιώνεται. Την Τιμά, την «Υπηρετεί», την Προστατεύει, της Αφιερώνει τα Ανδραγαθήματά του, έτοιμος πάντα να της προσφέρει ακόμα και την ζωή του, αν χρειαστεί. Ο Έρωτας του Ιππότη στηρίζεται στην Αφοσίωση και την Θυσία. Η αγαπημένη του συνενώνει το μυστήριο του Κάλλους, του Έρωτα και της Σοφίας. Αποτελεί την εσωτερική εκείνη Δύναμη και Ενέργεια που τον παροτρύνει και τον ωθεί προς την Δημιουργία, την Καλλιέργεια, την Βελτίωση του Εαυτού του, την επιβεβαίωση του Ανδρισμού του. Η σωματική συνεύρεση μαζί της είναι το συμπλήρωμα μιας ένωσης πολύ περισσότερο εσωτερικής και αληθινής, καθώς το ψυχολογικό αρχίζει να υποσκελίζει το βιολογικό. Στον Ιπποτικό Έρωτα υπάρχει κάτι πολύ ανώτερο από τον γάμο και τους σκοπούς του: Η Ανασυγκρότηση της Αρχέγονης Ενότητας (ψυχής- πνεύματος, σκέψης- δράσης, ορατού κόσμου- μη ορατού κόσμου). Εξ αυτού του λόγου και σύμφωνα με την Ιπποτική Ηθική, ο Ιππότης έχει το Ερωτικό Δικαίωμα να ενωθεί με την Γυναίκα που προορίζεται γι' αυτόν και στην οποία θα αφοσιωθεί, έστω και αν αυτή, παροδικά ή φαινομενικά, ανήκει σε άλλον. Το κυρίαρχο σκεπτικό αυτής της λογικής είναι ότι στην Γυναίκα όχι απλώς βρίσκεται η Ζωή, αλλά, πολύ περισσότερο, Εκείνη η ίδια είναι η Ζωή, στην Ύψιστη έννοια της. Επομένως, είναι φυσικό ο Έρωτας να συνδέεται στενά με την αγωνία, την αβεβαιότητα, το απρόβλεπτο και με την ανάγκη να κάνουμε τον εαυτό μας Αιώνιο. Γι' αυτό, άλλωστε, υπάρχει πάντοτε ο φόβος της πτώσης, ακόμα και στις πιο έντονες στιγμές. Το συναίσθημα μάς κυριεύει, ακόμη και όταν η λογική γνωρίζει πολύ καλά την παράλογη και ψευδαισθησιακή του φύση, ακόμη και όταν το ίδιο το συναίσθημα αναζωπυρώνεται -ξανά και ξανά- σε αλλεπάλληλες ερωτικές σχέσεις. Η ίδια η πραγματικότητα καταδεικνύει ότι οι καταστάσεις μεγάλου ερωτικού πάθους μπορούν να καταλήξουν σε εσωτερική κρίση και κατάρρευση. Αυτό συμβαίνει εξαιτίας της διαδικασίας ειδωλοποίησης της Γυναίκας, όταν κάποιος της αποδίδει, φαντασιώμενος, μια εξωπραγματική ηθική αξία, δίπλα στην οποία κανένας κοινός άνθρωπος δεν θα μπορούσε να ζήσει.

Σε έναν Περσικό θρύλο, ανάμεσα στις ιδιότητες, από τις οποίες λέγεται ότι συνίσταται η Γυναίκα, αναφέρονται «η σκληρότητα του διαμαντιού, η γλυκύτητα του μελιού, η αγριότητα της τίγρης, η ζεστή φωτεινότητα της φωτιάς και η παγερότητα του χιονιού». Από την άλλη ο Κνουτ Χάμσουν, μιλώντας για τον Έρωτα, τον αποκάλεσε «δύναμη, η οποία μπορεί να βυθίσει τον άνθρωπο στο μηδέν και ύστερα να τον υψώσει και πάλι στους ουρανούς, σημαδεύοντας τον με την πυρωμένη της σφραγίδα». Την απόγνωση, την απορία, αλλά και την πεσιμιστική αντίληψη-διαπίστωση του εκφράζει ο Έζρα Πάουντ, λέγοντας «Έρωτά μου, Έρωτά μου, τι είναι αυτό που αγαπώ και εσύ πού βρίσκεσαι; Τα όνειρά μου συγκρούονται κι εγώ προσπάθησα να χτίσω έναν επίγειο παράδεισο». Διαφορετικές προσεγγίσεις, οι οποίες, όμως, αντικατοπτρίζουν υπέροχα την σύνδεση Άνδρας-Γυναίκα-Έρωτας. Μια σύνδεση, η οποία δίνει την δική της απάντηση στο αδόκιμο ερώτημα σχετικά με την κατωτερότητα, την ανωτερότητα ή την ισότητα της Γυναίκας ως προς τον Άνδρα. Ένα τέτοιο ερώτημα στερείται νοήματος, αφού προϋποθέτει ότι και οι δυο μπορούν να μετρηθούν με κοινό μέτρο. Δεν μπορούμε, λοιπόν, να ανα-

ρωτιόμαστε για την ανωτερότητα ή την κατωτερότητα των δυο φύλων, καθώς θα ήταν σαν να αναρωτιόμαστε αν το χιόνι είναι ανώτερο από την βροχή ή η βελανιδιά από το πεύκο. Το κριτήριο μέτρησης καθενός από τα δυο φύλα δεν μπορεί να γίνει από το αντίθετο φύλο, αλλά μόνο από την «ιδέα» του ίδιου του φύλου. Με άλλα λόγια, για το μόνο για το οποίο μπορούμε να ασχοληθούμε είναι η ανωτερότητα ή η κατωτερότητα μιας συγκεκριμένης Γυναίκας ως προς τον βαθμό εγγύτητας της προς έναν θηλυκό τύπο, την καθαρή και Απόλυτη Γυναίκα, ενώ το ίδιο πράγμα ισχύει και για τον Άνδρα.
Οι αξιώσεις και οι επιθυμίες της σύγχρονης γυναίκας πηγάζουν τόσο από εσφαλμένες φιλοδοξίες όσο και από ένα σύμπλεγμα κατωτερότητας, από την πλάνη δηλαδή ότι μια Γυναίκα είναι υποδεέστερη από έναν Άνδρα. Η λαίλαπα του φεμινισμού δεν αγωνίζεται για κανένα ουσιαστικό Γυναικείο δικαίωμα, αλλά για το αφύσικο «δικαίωμα» των Γυναικών να εξομοιωθούν με τους Άνδρες. Το δικαίωμα, δηλαδή, στον εκφυλισμό της αληθινής τους φύσης. Το μόνο πραγματικό κριτήριο είναι ο βαθμός πραγμάτωσης που αντιστοιχεί σ' ένα πρόσωπο. Δεν υπάρχει, λοιπόν, καμιά αμφιβολία ότι μια Γυναίκα, η οποία είναι ολοκληρωμένη στην Θηλυκότητά της, είναι ανώτερη από έναν ανολοκλήρωτο, στον δικό του ρόλο, άνδρα. Έτσι, στο πλαίσιο των Ιδεών που διαπραγματευόμαστε, πρέπει να θεωρούμε ως δεδομένο ότι ο Ανδρισμός και η Θηλυκότητα είναι, πάνω απ' όλα, γεγονότα και εκφράσεις μιας εσωτερικής φύσης. Είναι γνωστό ότι μπορεί να είναι κανείς άνδρας στο σώμα χωρίς να είναι το ίδιο στην ψυχή (άνανδρος), ενώ το ίδιο ισχύει, εννοείται, και για μια γυναίκα. Σ' όλα αυτά, όπως και στην αναζήτηση του Απόλυτου, σημαντικό ρόλο παίζει η Φυλετική Συγγένεια, καθώς όπως αναφέρει ο Έβολα «Είναι απίθανο ένας άνδρας να βρει σε μια γυναίκα διαφορετικής φυλής το έναυσμα που θα αφυπνίσει μέσα του την αρχέγονη εικόνα του θηλυκού.»

Συνοψίζοντας, λοιπόν,
θεωρούμε ότι ο Έρωτας
εκφράζεται σ' όλα τα επίπεδα
ζωής του Ανθρώπου,
στην προσπάθειά του να βρει
την Ευτυχία και το Αληθινό
Νόημα της Ζωής, κατάλληλα
για την Ανθρώπινη Σκέψη και
Νοοτροπία και όχι για τα ζώα,
τα δέντρα ή τα βράχια.

Αντιλαμβανόμαστε τον Έρωτα
μεταξύ δύο Ανθρώπων, Άνδρα
και Γυναίκας, ως την εισαγωγή
για ένα άλλο είδος Έρωτα, μη
σεξουαλικής φύσης, ο οποίος
έχει να κάνει με την Αγάπη
προς την Φυλή, την Πατρίδα,
την Ιδεολογία, το Κίνημα (ως
κοινή συνισταμένη Αιώνιων
Αξιών), την Σοφία, τον
Ηρωισμό της Δράσης, ό,τι
μεταμορφώνει τον Άνθρωπο
σε μια οντότητα με υψηλή
αισθητική και ανάλογη
αποστολή.

Η Αθανασία της Ζωής περνά
μέσα από την υπέρβαση κάθε
πλαδαρής και ανιαρής
συμβατικότητας, μέσα από
έναν Νέο Τρόπο Ζωής, όπου η
θεϊκή ιδιότητα του Έρωτα (κάτι
το οποίο οι Αρχαίοι Έλληνες
προσωποποίησαν στην Θεά
Αφροδίτη) αποτελεί το εφαλτήριο, τον κινητήριο μοχλό για
την διαδικασία ολοκλήρωσης
της Ανθρώπινης Ύπαρξης και
Ευτυχίας!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΣΤΟΡΑΣ

Συνεργασία:

Ο Θάνατος του Σωκράτη

Σκοπός του παρόντος δοκιμίου είναι η παράθεση γεγονότων για την ευρύτερη ενημέρωση σχετικά με τη βάση της ανάπτυξης της αρχαίας φιλοσοφίας και την αντίθεσή της με την αθηναϊκή δημοκρατία της εποχής.

Στην πρώτη ενότητα αναλύεται η διαφορά της φιλοσοφικής προσέγγισης του Σωκράτη και των Προσωκρατικών φιλοσόφων, προκειμένου να δοθεί μια σύντομη ιδέα στους αναγνώστες για το πώς τέθηκαν οι βάσεις της σωκρατικής φιλοσοφικής προσέγγισης. Η δεύτερη ενότητα πραγματεύεται τις αξίες της αθηναϊκής δημοκρατίας που φανερώνει ο θάνατος το Σωκράτη και αυτές που εκφράζονται στον πίνακα του Jacques-Louis David. Αξίζει να σημειωθεί πως η δημοκρατία της κλασικής Αθήνας ουδεμία σχέση έχει με το τραγικό πολίτευμα που έχουμε υποστεί τις τελευταίες δεκαετίες. Τέλος στην τρίτη ενότητα αναλύονται οι απόψεις του Σωκράτη, του Ηροδότου, του Πλάτωνα και του Αριστοτέλη για τη δημοκρατία προκειμένου να σχηματιστεί μια ολοκληρωμένη εικόνα για την άποψη των μεγάλων αυτών προσώπων που στιγμάτισαν την παγκόσμια πορεία της φιλοσοφίας.

1. Προσωκρατικοί φιλόσοφοι και Σωκράτης: η φιλοσοφική τους προσέγγιση

Η αρχαία ελληνική φιλοσοφία χωρίζεται σε τρεις περιόδους οι οποίες διαχωρίζονται με κριτήριο τα πρόσωπα που πρωταγωνίστησαν καθώς και το θέμα ή το πεδίο που αναπτύχθηκε η καθεμιά. Διακρίνουμε λοιπόν:

Α. Την περίοδο της προσωκρατικής φιλοσοφίας ή κοσμολογική περίοδο (583π.Χ. – μέσα 5ου αιώνα π.Χ.).

Β. Την περίοδο που έδρασαν ο Σωκράτης, Πλάτωνας και Αριστοτέλης ή ανθρωποκεντρική περίοδος (μέσα 5ου αιώνα π.Χ. – 322 π.Χ.).

Γ. Τέλος διακρίνουμε την μετα-αριστοτελική φιλοσοφία ή ατομιστική περίοδος (322 π.Χ. – 529 μ.Χ.).

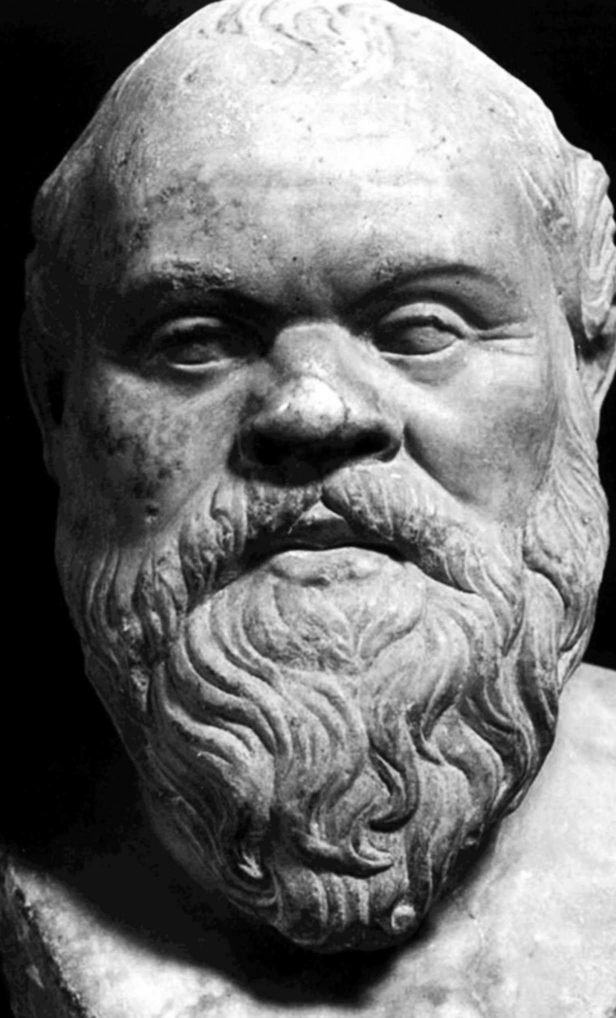
Κατά τη διάρκεια της κοσμολογικής περιόδου, οι προκάτοχοι του Σωκράτη επιχείρησαν να ερμηνεύσουν τη φύση ορθολογικά, μακριά από τις όποιες παραδόσεις και θεϊκές παρεμβάσεις. Η προσπάθεια αυτή αναπτύχθηκε μέσα στον ενιαίο χώρο επιστήμης και φιλοσοφίας στον οποίο κινούνταν οι πνευματικές τους αναζητήσεις. Επίτευγμά τους αποτελεί η διεξαγωγή λογικών συμπερασμάτων καθιερώνοντας ως μέθοδο μελέτης την κριτική συζήτηση και την αντιπαράθεση των θεωριών. Έτσι ο Θαλής, ο Αναξιμένης, ο Αναξίμανδρος, ο Πυθαγόρας και άλλοι ήταν οι πρώτοι φιλόσοφοι φυσικοί που έθεσαν ο καθένας και μία διαφορετική θεωρία για την αρχή του κόσμου. Σταδιακά δημιουργήθηκε και η βασική διαμάχη στο πρώιμο αυτό χώρο της φιλοσοφίας των προσωκρατικών, μεταξύ αυτών που ασπάζονταν τον μονισμό ή ενισμό και των οπαδών του πλουραλισμού ή πολυαρχίας, σε Ελληνικούς γεωγραφικούς χώρους όπου αναπτύχθηκαν τέτοια ρεύματα, όπως στη Ν. Ιταλία, τη Μ. Ασία και το Ν.Α. Αιγαίο.

Από τον 5ο αιώνα π.Χ. η Αθήνα μετατράπηκε σε χώρο επιστημονικής αναζήτησης νέων προβληματισμών που κινούνταν γύρω από τη σχέση του ανθρώπου με την πολιτική ζωή, τις κοινωνικές προκλήσεις και τον πολιτικό στίβο της αθηναϊκής κοινωνίας στα πλαίσια πλέον της πόλης – κράτους. Περνάμε λοιπόν στην εποχή του Σωκράτη που πολέμησε τους σύγχρονούς του σοφιστές για τις απόψεις τους περί αξιών και προτύπων. Ο Σωκράτης δεν προσπάθησε να μεταδώσει έτοιμη σοφία. Αντιθέτως παρακινούσε το ενδιαφέρον του συνομιλητή του στον «σωκρατικό διάλογο». Μία μέθοδος που εντόπιζε και ενεργοποιούσε το φως της γνώσης στο εσωτερικό του συνομιλητή του, φέρνοντάς το στο χώρο του συνειδητού. Ο διάλογος στόχευε να εκμαιεύσει τις απαντήσεις από τον συνομιλητή, θέτοντας του «ειρωνικές» ερωτήσεις για ηθικά ζητήματα. Εξετάζοντας συγκεκριμένα παραδείγματα, καλούσε τον συνομιλητή να βρει την κοινή τους ιδιότητα και να οδηγηθεί στον γενικό ορισμό, γνωστή ως επαγωγική μέθοδος. Πίστευε και δίδασκε την σημαντικότητα της επιβεβαίωσης της άγνοιας προκειμένου να αποκτηθεί η γνώση (ἓν οἶδα ὅτι οὐδεν οἶδα) και την ενότητα των αρετών. Επίσης υποστήριζε πως αν η αρετή είναι γνώση, τότε η κακία οφείλεται στην άγνοια και μόνο. Στα σημαντικότερα επιτεύγματά του ήταν ότι έβαλε τα επιστημονικά θεμέλια της ηθικής, συστατικά της οποίας είναι η αυτογνωσία και ο στοχασμός, καθιέρωσε την αφηρημένη σκέψη και εισήγαγε την επαγωγική μέθοδο.

Συνοψίζοντας λοιπόν, παρατηρείται ότι ο Σωκράτης ακολούθησε την ανθρωποκεντρική φιλοσοφική προσέγγιση, δίνοντας έμφαση στον ίδιο τον άνθρωπο και το νόημα της ύπαρξής του. Η προσέγγιση αυτή διέφερε από αυτή των προσωκρατικών, οι οποίοι επιχείρησαν να εξηγήσουν την αρχή του κόσμου με φυσικούς όρους, βασισμένοι σε υλικές αρχές ή ουσίες. Ο καθένας από αυτούς έθεσε μια διαφορετική αρχή για τον κόσμο. Αντίθετα ο Σωκράτης ασχολήθηκε με καθαρά ηθικά ζητήματα, προσπαθώντας να οδηγήσει τους συνομιλητές του στην ορθή γνώση και στην αρετή.

2. Οι αξίες της αθηναϊκής δημοκρατίας όπως τις αναδεικνύει ο θάνατος του Σωκράτη

Η αθηναϊκή δημοκρατία της κλασικής εποχής καθιέρωσε κάποιες αρχές στη δημόσια ζωή των πολιτών, μέσω κυρίως των δημοκρατικών θεσμών που διήγαν την πολιτική υπόσταση και δράση των πολιτών. Αυτές οι δημοκρατικές αρχές συγκρότησαν, μεταξύ άλλων, και τα στοιχειώδη καθήκοντα των πολιτών – οπλιτών της κλασικής Αθήνας. Καθήκοντα που επεκτείνονταν στους τομείς της παιδείας, του πολέμου, της πολιτικής, της δικαιοσύνης, της φορολογίας αλλά και των διαπροσωπικών σχέσεων.

Ο θάνατος του Σωκράτη φανερώνει τη νίκη όλων των αρχών που υπηρέτησε ο φιλόσοφος κατά τη διάρκεια της ζωής του

Κυρίως στα πεδία του ανταγωνισμού και της συνεργασίας.
Είναι χαρακτηριστικό ότι καθιερώθηκε η υποχρέωση της υπεράσπισης του κράτους σε όλους τους πολίτες καθολικά με την εδραίωση της δημοκρατίας. Δεν θα πρέπει όμως να συγχέουμε αυτό το γεγονός με οποιαδήποτε μορφή ισότητας, καθώς το δικαίωμα της υπεράσπισης του κράτους ασκούνταν από τη θέση βέβαια που αναλογούσε στον καθένα, η οποία βρισκόταν σε άμεση εξάρτυση με την οικονομική δυνατότητα και επομένως με την κοινωνική τάξη που ο καθένας ανήκε. Επιπρόσθετα εισάγεται η αξία της αρετής του πολίτη η οποία εκφράζεται με την εγκράτεια, τη δικαιοσύνη, τη νομιμότητα και τη συνεργασία. Ο πολίτης υποχρεώνεται να επιδείξει σεβασμό προς τους θεούς που έχουν καθιερωθεί στην επίσημη θρησκεία της πόλης, καθώς η ασέβεια είθισται να τιμωρείται ως απειλή για την ενότητα του κράτους.
Οι αρχές αυτές που χαρακτηρίζουν την επίδραση της δημοκρατίας στη ζωή των πολιτών έρχονται σε πλήρη αντίθεση με αυτές της ομηρικής εποχής όπου επικρατούσε το πολίτευμα της βασιλείας και ήταν η εποχή των «μεγάλων ανδρών». Η ομηρική εποχή χαρακτηρίζεται από το κλίμα ισχυρού ανταγωνισμού που εκφραζόταν μέσω της επιδίωξης της προσωπικής τιμής των επιφανών ανδρών.
Με το θάνατο του Σωκράτη φανερώνονται κάποιες από τις αξίες αυτές, οι οποίες δεν αποτυπώνονται μόνο από το γεγονός του θανάτου ή με τον τρόπο με τον οποίο αυτός επήλθε. Εδώ θα πρέπει να συνυπολογίσουμε και το τρόπο με τον οποίο ο ίδιος ο Σωκράτης έζησε, όσον αφορά στα πολιτικά του καθήκοντα. Επομένως, για να μελετηθούν οι αρχές και οι αξίες που φανερώνονται από το θάνατο του Σωκράτη θα πρέπει να μελετηθούν και οι αξίες οι οποίες διέπουν τη ζωή του, μέχρι τη στιγμή που πίνει το κώνειο.
Από τη ζωή του Σωκράτη φανερώνονται λοι-

πόν κάποιες από τις βασικές αξίες των πολιτών – οπλιτών της κλασικής Αθήνας που πλαισίωναν τα κοινωνικά ιδανικά της εποχής. Αρχικά, είναι κυρίως η αξία του καθήκοντος της υπεράσπισης της ανεξαρτησίας της πόλης – κράτους και του Έθνους, από εξωτερικές αλλά και εσωτερικές απειλές. Ο Σωκράτης άλλωστε συμμετείχε σε όλες τις πολεμικές δραστηριότητες της Αθήνας, δίνοντας το παρόν στη μάχη της Ποτίδαιας (431 π.Χ.), του Δηλίου (424 π.Χ.) και της Αμφίπολης (422 π.Χ.).11 Επίσης, η αξία της αρετής του πολίτη που πρέπει να είναι εγκρατής, δίκαιος, νομοταγής και συνεργάσιμος σε σχέση με το υπόλοιπο σύνολο της κοινωνίας. Ο Σωκράτης άλλωστε όταν εκτελούσε χρέη επιστάτη των πρυτάνεων, το 406 π.Χ., ήταν ιδιαιτέρως επικριτικός απέναντι στην απόφαση των Αθηναίων να εκτελέσουν τους ναυάρχους νικητές της ναυμαχίας των Αργινουσών, γιατί δεν διέταξαν την περισυλλογή των νεκρών από τη θάλασσα. Τέλος αναφορικά με τη σχέση του με τη θρησκεία, μαρτυρείται ότι οι συμπολίτες του τον έβλεπαν πολύ συχνά να κάνει θυσίες σε δημόσιους βωμούς. Επιπροσθέτως μια κύρια διαφορά του με τους προσωκρατικούς φιλοσόφους ήταν ότι πίστευε πως τα «μυστικά του σύμπαντος», όχι μόνο είναι δύσκολο να μελετηθούν, αλλά η επιμέρους μελέτη τους προκαλεί «τη δυσαρέσκεια των θεών».

Ο θάνατος του Σωκράτη φανερώνει τη νίκη όλων των αρχών που υπηρέτησε ο φιλόσοφος κατά τη διάρκεια της ζωής του. Νίκη και αθανασία στην αξία της υπεράσπισης της ανεξαρτησίας του Έθνους, της αρετής του πολίτη - οπλίτη, του ελεύθερου πνεύματος που σέβεται τους νόμους και προτιμά να εφαρμόσει την ποινή που του επιβλήθηκε από ένα σαθρό πολιτικό σύστημα της εποχής, από μια δημοκρατία έρμαιο στα στόματα των δημαγωγών και των επαγγελματιών συκοφαντών. Προτίμησε με αυτόν τον τρόπο να χαρίσει την αθανασία στις αρχές που αυτός δίδασκε και υπηρετούσε, χρεώνοντας το βάρος της ενοχής για τη πράξη ενός «νομιμοποιημένου εγκλήματος» στο δημοκρατικό κατεστημένο της εποχής.

Σχετικά με τις αξίες που απεικονίζονται στον πίνακα «Ο θάνατος του Σωκράτη» του Jacques-Louis David διαφαίνεται ότι είναι αυτές που εκφράζουν την υποχρέωση υπεράσπισης του κράτους καθώς και την αρετή του πολίτη - οπλίτη. Αναδύονται χαρακτηριστικά εξυψώνοντας Σωκράτη σαν πηγή θετικών ανθρωπιστικών ιδεών, όμοιων με τις ιδέες που τροφοδότησε το ρεύμα του Νεοκλασικισμού και του Εθνικισμού στην Ευρώπη της Γαλλικής Επανάστασης. Ο Νεοκλασικισμός άλλωστε θεωρείται η επίσημη τέχνη της Γαλλικής Επανάστασης. Ήταν φορέας και μέσο έκφρασης των ιδανικών που χαρακτήριζαν την ζωή των αρχαίων Ελλήνων πολιτών στην κλασική πόλη – κράτους, σε μια προσπάθεια ανίχνευση κοινής καταγωγής των αρχαίων Ελλήνων με τα ευρωπαϊκά φύλα. Αυτά τα ιδανικά περιέγραφαν τις αναγκαίες αρχές για τη θεμελίωση της Γαλλικής Επανάστασης και κυρίως τον Εθνικισμό, τον Πατριωτισμό, την ιδέα της Ελευθερίας, την ηθική και την ορθή λογική που με αυτόν το σκοπό υιοθετήθηκαν πλήρως από τον ευρωπαϊκό Διαφωτισμό.

Ο Σωκράτης παρουσιάζεται στον πίνακα σαν μια μεγαλειώδη μορφή ντυμένη με θεϊκά χρώματα που κάνει ήρεμες αερικές κινήσεις, αντιπροσωπεύοντας κάτι το παραδειγματικό, απόλυτα ορθό και ουράνιο. Καταλήγει στα χέρια του καλλιτέχνη Jacques-Louis David να εκφράζει το προβαλλόμενο από τις ουράνιες δυνάμεις σωστό παράδειγμα προς μίμηση, σαν ένας ιδανικός πολίτης - οπλίτης του Θείου. Η αρετή και η ηθική που ήταν τα κύρια αντικείμενα της διδασκαλίας του απεικονίζονται με μεγαλειώδη τρόπο σε όλο τον χώρο που πλαισιώνει τις κινήσεις των χεριών του και με μια εικόνα περιγράφονται όλα τα κατορθώματα του βίου του.

Δείχνει ξεκάθαρα τη θεόπνευστη επιλογή του να υπακούσει στην απόφαση του λαϊκού δικαστηρίου της Ηλιαίας. Έτσι, αρνούμενος να δραπετεύσει ή να εξοριστεί, επιλέγει να διασώσει τη διδασκαλία του –και επομένως τη ζωή του, αφού πέρασε στην αιωνιότητα- πίνοντας το κώνειο.

3. Οι απόψεις του Ηρόδοτου και των φιλοσόφων της ανθρωποκεντρικής περιόδου για το δημοκρατικό πολίτευμα

Στα μέσα του 5ου αιώνα π.Χ. η Αθηναϊκή δημοκρατία ήταν τόσο άμεση που ορισμένα αξιώματα παρέχονταν με κλήρο σε οποιονδήποτε πολίτη, δίνοντάς του το δικαίωμα να μιλήσει στη λαϊκή συνέλευση και να έχει δυναμική γνώμη για τα κοινά.16 Αυτό έδωσε την ευκαιρία στον ιστορικό Ηρόδοτο και τους φιλοσόφους Σωκράτη, Πλάτωνα και Αριστοτέλη να ανακαλύψουν και να επικρίνουν αυτήν ακριβώς την «αχίλλειο πτέρνα» της αθηναϊκής δημοκρατίας.

Ο Σωκράτης πίστευε στην εξουσία του νόμου ενώ ήταν αντίθετος με την «δημοκρατική» βαρύτητα που είχε η γνώμη του οποιουδήποτε πολίτη σχετικά με τα κοινά και ανεξάρτητα με το κύριο επάγγελμά του, που σίγουρα δεν ήταν η πολιτική. Μάλιστα καταδίκαζε το δικαίωμα του λαού να εκλέγει τους άρχοντες, καθώς η εξουσία κατέπεφτε στα χέρια των δημαγωγών και στο φθηνό προσωπικό συμφέρον του καθένα.

Η άποψη του Σωκράτη για την πολιτική ήταν ότι αυτή θα έπρεπε να ταυτίζεται με την ηθική. Η άσκηση της πολιτικής έπρεπε να περιλαμβάνει όλα τα στοιχεία της αρετής, της αυτοθυσίας, της δικαιοσύνης και να έχει σαν κύριο στόχο την εύρυθμη και ορθή λειτουργία της πόλης και της ζωής των πολιτών.

Η άποψη του Ηροδότου αναφορικά με το δημοκρατικό πολίτευμα διατυπώνεται σε ένα διάλογο μεταξύ τριών μεγάλων ανδρών που συνωμότησαν για να δολοφονήσουν τον σφετεριστή του περσικού θρόνου το 521 π.Χ.. Στην ουσία ο διάλογος αυτός αποτελεί αντικρουόμενη επιχειρηματολογία μεταξύ της μοναρχίας, της δημοκρατίας και της αριστοκρατίας, τελειώνοντας με τη διατύπωση του Δαρείου σχετικά με τα πλεονεκτήματα της μοναρχίας.

Ο Πλάτωνας χαρακτήριζε τη δημοκρατία σαν μια «ευχάριστη μορφή αναρχίας». Κυρίως στο έργο του Πολιτεία, η άποψή του στηρίζεται σε τέσσερα σημεία τα οποία παρεμβάλλονται βίαια στην λειτουργία του κράτους:

Α. Η δημοκρατία επιφέρει τη βίαιη κυριαρχία των πενήτων.

Β. Η δημοκρατία επιβάλει και την αδιάκριτη ισότητα των πολιτικών δικαιωμάτων στην άσκηση δημοσίων αξιωμάτων.

Γ. Η δημοκρατία αναθέτει τη διακυβέρνηση του κράτους σε τυχαίους πολίτες, άσχετα με τις γνώσεις που κατείχαν.

Δ. Η δημοκρατία γενικά δίνει το δικαίωμα στον καθένα να πράττει ουσιαστικά όπως θέλει.

Σαν επίπτωση αυτών έρχεται η ασυδοσία και η χαλαρότητα του κοινωνικού ιστού και της πολιτικής διαστρωμάτωσης καθώς και ο εκφυλισμός των ηθών, καταλήγοντας στη μεταμόρφωση των δημαγωγών σε αιμοδιψείς τυράννους, που έπαιρναν με το μέρος τους όλους όσους επηρέαζαν με το λόγο τους.

Ο Αριστοτέλης έβλεπε θετικά το ζήτημα της εφαρμογής ενός πολιτεύματος «ποιοτικής» και αυστηρά ελεγχόμενης δημοκρατίας, με χαρακτηριστικά της μοναρχίας. Θεωρούσε ότι η ακραία μη ελεγχόμενη δημοκρατία που θα επέτρεπε την άλογη ισότητα στη λήψη αποφάσεων και στην εκλογή των αξιωματούχων θα οδηγούσε στην κυριαρχία των φτωχών και στην ανατροπή του πολιτεύματος. Ήταν αντίθετος στην κυριαρχία των κατώτερων τάξεων έναντι των νόμων και των θεσμών.

Γιατί οι κατώτερες τάξεις ήταν πιο ευάλωτες στους δημαγωγούς με αποτέλεσμα το σύστη-

μα να καταλήξει στα χέρια τους. Είναι γενικά αντιληπτό ότι οι πηγές θετικών σημείων της δημοκρατίας αποτελούσαν ταυτόχρονα και τις αδυναμίες της, γιατί ο χειρισμός του συστήματος που διέπει αυτό το πολίτευμα δεν εξαρτιόταν στην ουσία από το λαό αλλά από τυχοδιώκτες και επικίνδυνους λαοπλάνους θηρευτές. Αξίζει επίσης να σημειωθεί ότι τίποτε δεν εγγυόταν την ορθή και ανεπηρέαστη λειτουργία των δημοκρατικών εργαλείων. Όλα σχεδόν βασίζονταν στη γνώμη και την αντίληψη του λαού, ο οποίος όμως αντιστεκόταν σε φωνές που προσπάθησαν να τον αφυπνίσουν , όπως ο Σωκράτης, πέφτοντας θύμα επαγγελματιών συκοφαντών και επιδέξιων δημαγωγών που έδρασαν με γνώμονα το ατομικό συμφέρον και όχι το συνολικό, μετατρέποντας τις αρετές της δημοκρατίας στις σημαντικότερες αδυναμίες της.

Βιβλιογραφία

1. Γιαννόπουλος Ι., κ.ά., Εισαγωγή στον Ελληνικό Πολιτισμό, τ.Β΄, Σημαντικοί Σταθμοί του Ελληνικού Πολιτισμού, Πάτρα, ΕΑΠ, 2000.
2. C. Mosse – A.Schnapp-Gourbeillon, Επίτομη Ιστορία της Αρχαιάς Ελλάδας (2.000-31 π.Χ.), Αθήνα, Δ.Ν. Παπαδήμα, 2009.
3. Guthrie W. K. C., Ο Σωκράτης, μτφρ. Τ. Νικολαΐδης, εκδ. Μ.Ι.Ε.Τ., Αθήνα, 1990.
4. Cohn J., Πρωτοπόροι Φιλόσοφοι, Ιστορική Εισαγωγή στη Φιλοσοφία, μτφρ. Καραγιάννης Γ., Αθήνα, Κουλτούρα, 1970.
5. Αλεξίου Μ., κ.ά., Επίτομη Αρχαία Ελληνική Γραμματεία: Φιλοσοφία, Αθήνα, Δημ. Οργ. Λαμπράκη, 2005.
6. Σακελλαρίου Μ., Η αθηναϊκή δημοκρατία, Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Κρήτης, Ηράκλειο 1999.
7. C. Mosse, Οι Θεσμοί στην Κλασική Ελλάδα, Αθήνα, Μεταίχμιο, 2000.
8. Guthrie W. K. C., Οι Έλληνες Φιλόσοφοι, Από τον Θαλή ως τον Αριστοτέλη, μτφρ. Αντ. Η. Σακελλαρίου, Αθήνα, εκδ. Παπαδήμα, 1987.
9. C.Mosse, Ο πολίτης στην Αρχαία Ελλάδα, Γένεση και Εξέλιξη της Πολιτικής Σκέψης και Πράξης, Αθήνα, Σαββάλας, 1996.

Η φιλοσοφία γεννήθηκε, αναπτύχθηκε και έφτασε στο απόγειό της στον ελλαδικό χώρο από Έλληνες ανεξάρτητους, ελεύθερους στο πνεύμα, δραστήριους και καινοτόμους. Αρχικά έβαλε τις βάσεις στον θετικό και φυσικό τομέα, που σήμερα ονομάζουμε επιστήμη και επεκτάθηκε στην οργάνωση της κοινωνικής και οικονομικής ζωής μέσα στο πλαίσιο της πόλης – κράτους, που σήμερα ονομάστηκε πολιτική. Οι φιλόσοφοι ανέπτυξαν θεωρίες που όσο τρόμαζαν τους σύγχρονούς τους, τόσο ενέπνευσαν τις μελλοντικές γενιές. Σε αρκετές περιπτώσεις το προτεινόμενα πολιτικά και πολιτειακά σχήματα που αναπτύχθηκαν από τους αρχαίους μας φιλοσόφους, υιοθετήθηκαν από μεγάλα και σύγχρονα κράτη, που έπαιξαν πρωταγωνιστικό ρόλο στην παγκόσμια πραγματικότητα. Οι αρχαίοι Έλληνες φιλόσοφοι λοιπόν τη μέθοδό τους, με τα συγγράμματα τους, με τη θυσία τους άφησαν παρακαταθήκη τον προβληματισμό, την αφύπνιση και την εγρήγορση σαν εργαλεία για την ανόρθωση του Έθνους μας και την πρόοδο της Φυλής μας.

Ε.Λ.

ΕΝΑΣ ΧΡΟΝΟΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΝΙΚΗ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ

Δυο κόσμοι διαφορετικοί

Από το βιβλίο του Ν. Κωνσταντίνου «Τα παιδιά με τα μαύρα»

Τον Μάιο του 2012, το Λαϊκό Εθνικιστικό Κίνημα της Χρυσής Αυγής βγήκε δυναμικά στο προσκήνιο στρέφοντας επάνω του τα φώτα – αλλά κυρίως τα πυρά... - του καθεστώτος των παλαιών κομμάτων και των εργολάβων της παραπληροφόρησης.

Η τακτική του πολιτικού συστήματος, το οποίο γνώριζε μήνες πριν την ραγδαία άνοδο των Εθνικιστών, πέρασε από διάφορα στάδια: Έως τα τέλη του 2011, επέλεξαν απλώς να προσποιούνται πως δεν υπάρχουμε. Εν συνεχεία άρχισαν δειλά-δειλά να παρουσιάζουν τις πρώτες δημοσκοπήσεις όπου έδιναν στην Χρυσή Αυγή ποσοστά που κυμαίνονταν από 1 έως 2%. Ήταν η λογική της «χαμένης ψήφου» καθώς το κόμμα του Γ. Καρατζαφέρη που μέχρι εκείνη την στιγμή παγίδευε μια μεγάλη μερίδα πατριωτών, εμφανίζονταν να καταλαμβάνει μέχρι και... 10%. Τα παραπάνω δημοσιεύονταν ελάχιστους μήνες πριν τις βουλευτικές εκλογές και η «αξιοπιστία» των εταιριών δημοσκοπήσεων επαφίεται στην κρίση σας. Πλησιάζοντας, τέλος, προς την 6η Μαΐου, αποφάσισαν να σώσουν τα προσχήματα και προκειμένου να μην εκτεθούν περαιτέρω, εμφάνιζαν την Χρυσή Αυγή να εισέρχεται στην βουλή με ποσοστά από 4 έως 5%.

Εν τέλει, μισό εκατομμύριο Έλληνες στάθηκαν στο πλευρό μας και προσέξτε θράσος που είχαν: Δεν φτάνει που... έσφαλαν έναντι της «δημοκρατίας» τον Μάιο, φρόντισαν να το επαναλάβουν έναν μήνα αργότερα, παρά την καθημερινή απαίτηση των τηλε-δημοκρατών να «διορθώσουν» την ψήφο τους! Η νίκη αυτή άνοιξε, όπως ήταν αναμενόμενο, τον ασκό του Αιόλου αυτού του σάπιου κατεστημένου εναντίων των Ελλήνων Εθνικιστών.

Το αντικείμενο που θα μας απασχολήσει λοιπόν, σε αυτό το βιβλίο είναι η πολεμική του πολιτικού συστήματος απέναντι στο Κίνημά μας και ο άνισος αγώνας των «παιδιών με τα μαύρα» εναντίον του. Γράφοντας «πολιτικό σύστημα», δεν εννοώ τα κόμματα και μόνον, αλλά και τα φερέφωνα της κομματοκρατίας στην Ελλάδα της μεταπολίτευσης που δεν είναι άλλοι από τους καλά αμειβομένους τρομοκράτες των ΜΜΕ.

Αρθρογράφοι καθημερινά σχολιάζουν ποικιλοτρόπως το Κίνημά μας, πάντοτε με την γνωστή... αντικειμενικότητα που τους διακατέχει: «Είναι συστημικοί», λένε οι αριστεροί, που δεν παραλείπουν να προσθέτουν πάντα ότι οι Χρυσαυγίτες «συνεργάζονται με την αστυνομία». Δεν έχουν καταφέρει ακόμα όμως, να εξηγήσουν πως οι «συστημικοί» Εθνικιστές, είναι κατ' ουσίαν φιμωμένοι από το ίδιο σύστημα.

«Είναι λαϊκιστές», κράζουν οι φιλελεύθεροι δεξιοί ψάλτες, οι οποίοι μάλιστα προκειμένου να έχουν πολλαπλά οφέλη, διαρρέουν προχωρημένα σενάρια τρόμου με δήθεν «εμφύλιο πόλεμο» στην χώρα μας, που θα προκληθεί από την άνοδο των «άκρων». Πολύ θα ήθελαν να είναι έτσι, γιατί η αποσταθεροποίηση θα ενίσχυε την τυραννία των τοκογλύφων με ευθύνη μάλιστα των... άκρων.

Στην πραγματικότητα είναι πολλά περισσότερα που μας καταλογίζουν και με αυτά θα ασχοληθούμε παρακάτω. Υπάρχουν μάλιστα αρκετά στα οποία συμφωνούν όλοι ανεξαιρέτως: Ότι είμαστε «ναζιστική συμμορία» και επικίνδυνοι. Για το τελευταίο δεν θα διαφωνήσουμε καθόλου... Ναι, είμαστε επικίνδυνοι για εκείνους, γιατί είμαστε αποφασισμένοι να τους πολεμήσουμε μέχρι να ελευθερωθεί η Πατρίδα μας από την αδίστακτη συμμορία της μεταπολίτευσης που καταλήστευσε τον ιδρώτα του Λαού μας και ξεπούλησε την εθνική μας κυριαρχία στους διεθνείς τοκογλύφους.

Αφήνοντας για την ώρα τα πολύχρωμα παπαγαλάκια των ΜΜΕ, ας περάσουμε σε ένα κρίσιμο ερώτημα που θα απαντηθεί στις παρακάτω σελίδες. «Είναι μόδα η Χρυσή Αυγή;» Αυτή η απλοϊκή ερώτηση είναι βαρύνουσας σημασίας για το Λαϊκό Εθνικιστικό Κίνημα. Η Χρυσή Αυγή μπορεί να «πουλάει», κατά την δημοσιογραφική γλώσσα, όμως δεν ξεπουλιέται. Δεν είμαστε προϊόν και οποιαδήποτε έκπτωση στις αρχές μας, ακόμα και με την πρόθεση να ενισχύσουμε την θέση μας, θα αποβεί μοιραία για τον σκοπό μας.

Και η καταιγίδα ήλθε και η θύελλα ήλθε

και μαζί με αυτή ήλθαμε και εμείς «τα παιδιά με τα μαύρα»

Στην περίπτωσή μας, δεν υπάρχουν «δεύτερες ευκαιρίες» ή συγχωροχάρτια από το αμαρτωλό καθεστώς.
Ο Εθνικισμός μας δεν είναι lifestyle για δήθεν σκληρούς ή μια συνήθεια για αργόσχολους.

Ο Εθνικισμός της Χρυσής Αυγής είναι ένας γνήσια Ελληνικός τρόπος ζωής που απορρέει από την αρχέγονη φωνή της φυλής μας η οποία προστάζει να παραμείνουμε Πιστοί στα μεγάλα Ιδανικά της, μέσα από το δύσβα-

το μονοπάτι της Τιμής. Μπροστά σε αυτή την στεντόρεια φωνή του Αίματος, οι άναρθρες κραυγές των νάνων της υποταγής μοιάζουν με ψίθυρους που δεν φτάνουν στ' αυτιά μας. Δεμένοι στο κατάρτι της Πίστης μας, θα πρέπει να αφήσουμε πίσω μας τις Σειρήνες του πολιτικού καθωσπρεπισμού και τις Συμπληγάδες του δισταγμού.

Τα «παιδιά με τα μαύρα» αγωνίζονται για κάτι πολύ μεγαλύτερο από την ψήφο των Ελλήνων. Όσοι διαβάζουν αυτές τις γραμμές, θα πρέπει να αντιληφθούν ότι στα επόμενα χρόνια θα κριθεί η ίδια η επιβίωση του Έθνους μας. Όχι φυσικά λόγω της τραπεζικής κρίσης... Ποτέ δεν αφανίστηκε ένας λαός λόγω πτώχευσης. Η μεγαλύτερη κρίση που αντιμετωπίζουμε είναι η πνευματική.

Δεν ερχόμαστε σήμερα να υποδυθούμε τους προφήτες. Δεν ζητάμε τα ρέστα από τον λαό και ευθύνες του τύπου «αν φάγαμε μαζί ή χώρια». Γνωρίζουμε τους ενόχους και είναι ευχής έργο που τους γνώρισε και η πλειοψηφία των Ελλήνων. Μπροστά μας όμως υπάρχει δρόμος μακρύς και λίγος χρόνος...

«Αν γνωρίζεις τον εχθρό και γνωρίζεις τον εαυτό σου, δεν υπάρχει λόγος να φοβάσαι το αποτέλεσμα χιλίων μαχών. Αν γνωρίζεις τον εαυτό σου, αλλά όχι τον εχθρό, για κάθε νίκη που κερδίζεις θα υφίστασαι και μια ήττα. Αν δεν γνωρίζεις τον εχθρό ούτε τον εαυτό σου, θα υποκύπτεις σε κάθε μάχη».

Ο εχθρός είναι μπροστά μας, ξεγυμνωμένος και πληγωμένος – οπότε και επικίνδυνος. Πιο επικίνδυνος από ποτέ. Μπροστά στο ενδεχόμενο να απολέσει τις εξουσίες του, θα γίνει ακόμα πιο αδίστακτος. Το ζήτημα είναι να γνωρίσουμε κι εμείς τους εαυτούς μας. Ο Έλληνας πρέπει να ξαναβρεί την Ταυτότητά του. Αλλοίμονο σε εκείνους που δεν γνωρίζουν ούτε τον εχθρό, ούτε τον εαυτό τους...

Η Χρυσή Αυγή θέλει καταρχήν να δώσει στους Έλληνες ξανά την χαμένη υπερηφάνεια τους. Η Ελλάδα δεν είναι η κουτοπονηριά, είναι η

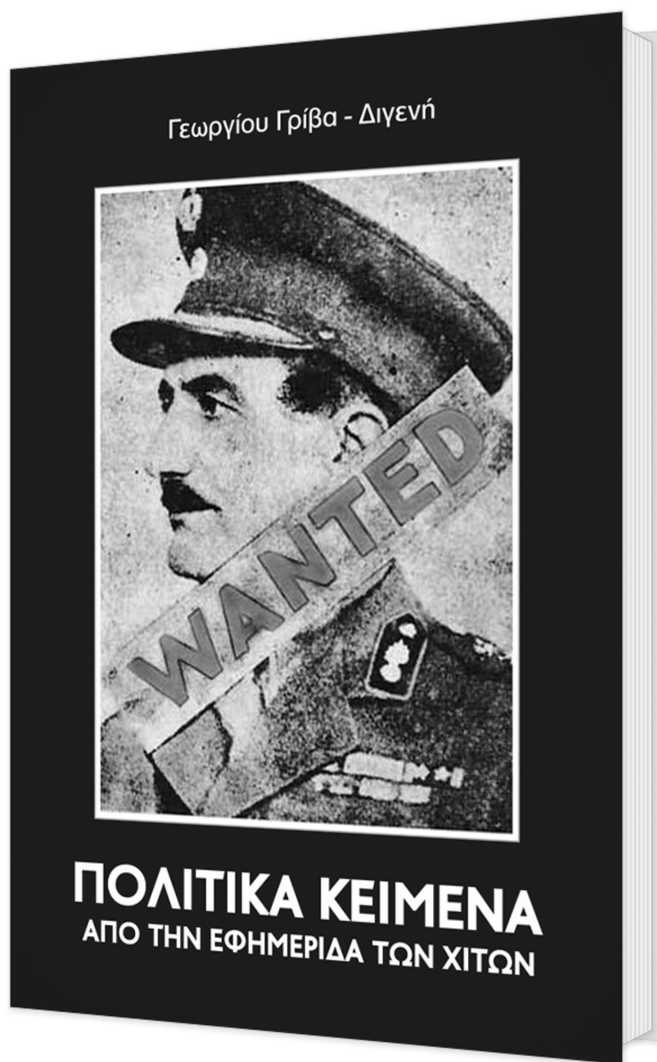
Ευφυΐα. Δεν είναι η ανευθυνότητα και ο ωχαδερφισμός αλλά το Καθήκον. Οι Έλληνες δεν είναι οι καταναλωτές του Ευρωπαϊκού νότου, αλλά δημιουργοί και πρωτοπόροι. Όχι γιατί ζούμε σαν προγονόπληκτοι και γιατί κάποιοι θεωρούν ότι μας χρωστάει το σύμπαν επειδή είμαστε απόγονοι λαμπρών προσωπικοτήτων, αλλά γιατί είμαστε ΕΛΛΗΝΕΣ.

Μπορεί κάποιοι να μας μετράνε ως πληθυσμό, ως αριθμούς σε στατιστικές μελέτες, όμως οι Έλληνες είναι Λαός και Λαός σημαίνει Ρίζες, Παραδόσεις, Πεπρωμένο και πολλά ακόμα που πολεμούν με τόση λύσσα σήμερα. Είναι οι ίδιοι που πολεμούν την Χρυσή Αυγή σαν το απόλυτο κακό, ακριβώς γιατί εκφράζει αυτές τις αξίες. Στην μάχη εναντίον μας όμως έχουν ένα μεγάλο μειονέκτημα: Δεν μας γνωρίζουν. Και είναι πολύ δύσκολο να μας καταλάβουν. Είμαστε δύο κόσμοι τόσο διαφορετικοί...

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΓΡΙΒΑ ΔΙΓΕΝΗ

Πολιτικά Κείμενα

Το περιοδικό «Μαίανδρος» έχει την τιμή να σας παρουσιάζει ένα ιστορικό ντοκουμέντο εποχής. Γραμμένο από τον θρυλικό Στρατηγό Γρίβα Διγενή και δημοσιευμένο στην Εφημερίδα των Χιτών, την 2α Ιουνίου 1947. Την περίοδο που γράφεται και δημοσιεύεται το παρόν κείμενο ο Συμμοριτοπόλεμος βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη, αφού η Συμφωνία της Βάρκιζας του 1945 έχει εκπνεύσει και ο τρίτος γύρος των κομμουνιστών εναντίον της Ελλάδος έχει αρχίσει.

Η ράτσα σου είναι το μεγάλο σώμα, το περασμένο, το τωρινό και το μελλούμενο.
Εσύ είσαι μια λιγόστιγμη έκφραση, αυτή είναι το πρόσωπο.
Εσύ είσαι ο ίσκιος, αυτή το κρέας.

Δεν είσαι λεύτερος. Αόρατα μυριάδες χέρια κρατούν τα χέρια σου και τα σαλεύουν.
Όταν θυμώνεις, ένας προπάππος αφρίζει στο στόμα σου·
όταν αγαπάς, ένας πρόγονος σπηλιώτης μουγκαλιέται όταν κοιμάσαι,
ανοίγουν οι τάφοι μέσα στη μνήμη και γιομώνει βουρκόλακες η κεφαλή σου.

Ένας λάκκος αίμα είναι η κεφαλή σου, και μαζώνουνται κοπάδια κοπάδια
οι γίσκιοι των πεθαμένων και σε πίνουν να ζωντανέψουν.

"Μην πεθάνεις, για να μην πεθάνουμε!" φωνάζουν μέσα σου οι νεκροι.
Δεν προφτάσαμε να χαρούμε τις γυναίκες που πεθυμήσαμε· πρόφτασε εσύ,
κοιμήσου μαζί τους!

Δεν προφτάσαμε να κάμουμε έργα τις Ιδέες μας· κάμε τις έργα εσύ!
Δεν προφτάσαμε να συλλάβουμε και να στερεώσουμε το πρόσωπο της ελπίδας μας·
στερέωσε το εσύ!

"Τέλεψε το έργο μας! Τέλεψε το έργο μας! Μέρα νύχτα μπαινοβγαίνουμε στο κορμί σου
και φωνάζουμε. Όχι, δε φύγαμε, δεν ξεκορμίσαμε από σένα, δεν κατεβήκαμε στη γης.

Μέσα από τα σωθικά σου ξακλουθουμε τον αγώνα. Λύτρωσε μας!"

Ασκητική, Ν. Καζαντζάκης